

Giới thiệu Tà Nữ Và Yêu Vương

Tà Nữ Và Yêu Vương câu chuyện ngôn tình của tác giả Tà Nhi với cách lựa chọn từ ngữ chọn lọc, nội dung mới lạ khiến bạn đọc phải tò mò.

Nàng xinh đẹp một tay sát thủ vô tình, mệnh danh là Huyết Từ một khi nàng đã nhắm vào mục tiêu nào rồi thì không thể chạy thoát.

Hắn một tên nam vương khôi ngô tuấn tú luôn dùng nụ cười để che giấu sự tàn nhẫn lạnh lùng để thực hiện mưu đồ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm xuân gió lạnh.

Trong tửu lâu nổi tiếng nhất Phụng đô nhộn nhịp ngập tràn hương rượu thơm lừng cùng tiếng đàn ca vui vẻ. Đèn lồng ngũ sắc treo cao trên các tầng lầu tỏa sáng rực rỡ.

Tửu lâu có kiến trúc giống tròn, bốn bề là ba tầng gác cùng phòng trọ. Phần giữa không mái che là nơi dành cho khách uống rượu thưởng thức cảnh và có thể nhìn rõ bầu trời đêm.

Trăng vừa lên.

Ánh sáng bạc tuy không sánh nổi với những tia hào quang phía dưới nhưng lại mang cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng dễ chịu.

- Nào, mỹ nhân, lại đây rót rượu cho bản quan!

Ngồi trên chiếc bàn lớn giữa sân là một lão râu ria mặc áo tơ tằm chất liệu thượng hạng. Gương mặt do uống nhiều rượu đã đỏ gấc. Lão trong tay cầm thỏi bạc lớn, ngả ngón ngoắc ngoắc một nữ nhân đang tấu đàn.

Thấy nữ nhân kia không những không ngừng đàn lại còn cả gan không động đậy có ý muốn đến, lão quan kia đập bàn “Ầm!” một tiếng rồi lắc lư đi lại.

- Á!

Nữ nhân tấu đàn bị lão nắm tay liền hoảng hốt hét lớn. Mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt thương hại đến vị nữ tử kia nhưng không ai dám đến can. Ông ta chính là quan huyện nơi đây, muốn quyền có quyền, muốn tiền nhất định không thiếu.

Lúc này, một người phụ nữ đã ngoài tam tuần xinh đẹp vội vã chạy lại, chính là chủ tửu lâu. Bà hướng tên quan kia miễn cưỡng cười lấy lòng:

- Đại nhân, đại nhân rộng lượng đừng chấp nhặt tiểu nữ chưa hiểu chuyện. Tiểu nhân nhất định sẽ dạy dỗ nó nên thân! Còn không biết tạ lỗi với quan huyện đại nhân sao?

Vừa nói bà vừa quay sang cô gái đã mặt mày tái xanh kia trách mắng.

- Không cần! Ta muốn cô ta tối nay phải hầu hạ bản quan! Ngươi hãy mau đi sắp xếp!

Lão quan phát tay áo hướng hai người trước mặt lớn tiếng quát.

Bà chủ tửu lâu thấy vậy cũng dờ khóc dờ mếu:

- Bẩm đại nhân, tiểu nữ này vinh hạnh được đại nhân chiếu cố thật là phúc đức ba đời. Nhưng chỗ này của tiểu nhân chỉ bán nghệ không bán thân, xin đại nhân lượng thứ! Nếu đại nhân có nhã hứng, tiểu nhân liền sai người chuẩn bị nhuyễn kiện đưa đại nhân đến hồng lâu bên cạnh.

- Im miệng!

Lão quan tức giận đẩy mạnh khiến bà ta lăn đùng xuống đất rồi túm lấy tay cô gái kia kéo về mình. Bà chủ tửu lâu thấy vậy vẫn chịu trách nhiệm đến cùng với người của mình, quỳ gối nắm lấy gấu quần tên huyện thái gia mà van xin.

Bỗng nhiên có người hô lớn:

- Á, Huyết Từ! Là Huyết Từ!

Một giọng hét không rõ từ đâu thất thanh vang lên trong không gian. Mọi người theo hướng ánh trắng nhìn đến thì thần kinh ai nấy đều căng lên như dây đàn.

Trên đỉnh mái nhà của tử lâu, một thân ảnh mờ ảo xuất hiện trước vầng trăng bạc. Bộ xiêm y đỏ rực tựa đóa hoa lửa bay phấp phật trong gió đêm. Gương mặt được một tấm sa lụa che khuất chỉ lộ đôi mắt lạnh như băng.

Trên người vị Huyết Từ kia phảng phất khí chất lãnh đạm mà phiêu linh.

Chỉ cần tìm một người bất kì có mặt tại tử lâu này mà hỏi, không ai không biết đến người kia.

Huyết Từ, một nữ sát thủ đoạt mệnh kinh hồn. Chỉ cần nơi nào cô xuất hiện, nơi đó nhất định nhiễm mùi máu tanh.

Tử lâu vẫn luôn rộn ràng tiếng đàn sáo, nói cười vì một hình ảnh trên kia mà im bật. Không ai dám di chuyển, không ai dám lên tiếng. Giang hồ đồn thổi về Huyết Từ không phải không có căn cứ, chỉ cần đứng là con mồi của nàng thì không cần sợ hãi bỏ chạy, mà nếu đã là mục tiêu của nàng, có chạy cũng không thoát.

Người người hít thở không thông chờ xem kẻ bất hạnh nào tối nay sẽ phải dùng máu của mình tế sống cho thanh kiếm sắc nhọn trong tay vị sát thủ kia.

Thân ảnh đỏ rực khẽ động, trong chớp mắt đã vọt nhanh đến khoảng sân rộng rãi, nơi lão quan quyền thế đang túm chặt tay cô gái. Nhuyễn kiếm trong tay Huyết Từ vừa lóe một đường sáng thì xuất hiện ngay một dòng máu tươi mạnh mẽ phụt ra khỏi cổ tên quan vô lại. Động mạch của hắn bị cắt đứt, máu như lũ cuộn trào thấm đỏ một khoảng sân.

Tên quan kia một tiếng “Á!” cũng chưa kịp thốt ra khỏi họng đã ngã xụi xuống đất.

Thế nhưng khi chưa ai kịp trông thấy thanh kiếm như thế nào được thu lại thì thân ảnh đỏ rực ấy đã vô thanh vô thức nhảy lên cao. Vị sát thủ tên Huyết Từ chân vừa chạm đến đỉnh lâu đã biến mất sau ánh trăng bạc, cứ như cô chưa hề xuất hiện tại nơi này.

Không khí vì thế cũng chùn xuống một nhịp.

Sự việc xảy ra chớp nhoáng khi chưa đầy một khắc khiến mọi người đều tái mặt mà kinh hồn bạc vía. Tâm trạng uống rượu vui chơi không còn nên tất cả quan khách đều lục tục kéo nhau ra về. Bà chủ tử lâu xinh đẹp cũng cố trấn định tinh thần rồi thu xếp mọi việc.

Không gian trước đó vẫn còn rộn ràng tiếng nói cười bây giờ vắng lặng vô cùng. Phảng phất đâu đó mùi tanh của máu tươi vẫn chưa tan.

Thế nhưng tại một góc khuất trên tầng hai tử lâu, một công tử y phục trắng tinh vẫn nhàn nhã ngồi thưởng trà, dường như một màn vừa chứng kiến chỉ là kịch hát. Đằng sau công tử ấy là hai người đàn ông cao lớn mặc áo khoác dài đen bình thản chờ lệnh chủ nhân.

Đột nhiên, bạch y công tử nhẹ đặt chén trà xuống bàn, nhắc cữ nhắc động đều mang phong thái của tầng lớp thượng lưu. Chân khẽ động, cả người nhẹ như không bay từ lầu hai xuống sân trong. Nơi đó vẫn còn một mảng máu lớn, đỏ tươi chưa kịp khô.

Người đó quỳ một chân, một tay chống lên gối, tay kia chạm nhẹ xuống sàn rồi đưa lên quan sát. Sau lưng anh ta là hai người thuộc hạ vẫn giữ im lặng nguyên khoảng cách. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, vị công tử cất lời.

- Phấn hoa sen!

Một trong hai người áo đen nghe vậy lên tiếng:

- Phấn sen? Bây giờ chẳng phải vẫn chưa đến mùa sen nở sao?

Thấy chủ nhân không lên tiếng thì người còn lại hiểu ý xin lệnh:

- Người định xử Huyết Từ kia thế nào?

Công tử của họ nhếch môi khẽ cười thú vị. Gương mặt nghiêm túc vừa thoáng qua đã thay thành bộ mặt tươi cười vui vẻ, phẩy tay đứng dậy:

- Người tài không nên giết bỏ! Nhất định có cách liên lạc với cô ta, người hãy đi điều tra!

- Vậy còn huyện quan kia?

- Hắn dù sao cũng là tham quan ô lại cậy quyền thế, sớm muộn ta cũng xử lí. Lần này nhờ sát thủ kia mà ta bớt đi được một việc.

Vị công tử áo trắng vờn vai ngáp dài rồi quay lưng bước đi, một bộ dáng uể oải thường có của những kẻ phú nhị đại ăn chơi.

- Các người cứ đẩy mà sắp xếp, ta về ngủ trước!

Hai người thuộc hạ áo đen đồng loạt gật đầu tuân lệnh.

Đêm xuân thanh mát...

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

- Cừu vương gia, hoàng thượng giá lâm!

Một hộ vệ áo đen tiến vào bẩm báo.

Vị Cừu vương gia khoác áo bào trắng đang ngắm hoa nghe thấy liền thu lại ánh mắt nhu tình. Hắn phất tay áo ý bảo mau đi sắp xếp vừa lúc đằng sau đã truyền đến tiếng bước chân.

- Cừu đệ!

Hoàng đế mặc long bào vẻ mặt vui vẻ, thân thiết gọi một tiếng. Cừu Vương gia liền hành lễ:

- Hoàng thượng vạn tuế...

- Không cần đa lễ, ta đến cùng ngươi uống rượu, không cần giữ lễ quân thần!

Hoàng đế trẻ tuổi đưa một tay nâng Cừu đệ của mình. Mà Cừu gia kia sau một lời này cũng bỏ phất bộ mặt nghiêm túc mà cười tươi. Hắn nghiêng người nhường đường cho hoàng đế ca ca rồi phân phó xuống dưới dâng rượu.

- Vậy mời hoàng huynh!

- Phi Vũ ngươi hằng ngày ở đây hưởng cuộc sống thật quá nhàn nhã rồi, khiến hoàng đế ta đây phải ghen tị!

Hoàng đế vừa ngồi xuống thưởng cảnh hoa nguyệt xung quanh vừa phán.

- Hừ, nhàn nhã? Nhàn nhã của ta cũng thực nhờ hoàng huynh chiếu cố mới có được!

Cừu vương gia Trịnh Phi Vũ giọng điệu châm biếm lên tiếng. Hắn vì bị ai trút cho một đồng trọng trách mà hằng ngày vật vả tới lui điều tra này nọ?

- Ha ha, là ta tin tưởng ngươi, ngươi không thấy vui sao?

Hoàng đế ca ca của hắn lại buông lời vàng ngọc.

- Ta từ chối sự tin tưởng đó!

Tiền hoàng có thập thất hoàng tử, hoàng đế kia cũng vì thế có đến thập lục hoàng đệ, có gì cứ chọn hắn mà tin tưởng.

Hắn mất mẫu thân từ nhỏ nhưng được tiền hoàng hậu, tỷ tỷ của mẫu thân chiếu cố. Sau đó dù nhỏ tuổi nhưng đã thiên tài bộc lộ lập được nhiều chiến tích, lại từng cứu giá tiên vương thành công khỏi bọn thích khách nên được ban tước vương, trở thành Cừu hoàng tử.

Cung đình là chốn nguy hiểm, dù thân thích nhưng vẫn tồn tại cảnh huynh đệ tương tàn. Giữa các hoàng tử đều có khoảng cách do các phi cùng hậu tạo ra. Tuy nhiên, Trịnh Phi Vũ cùng hiện tại hoàng đế lại đặc biệt nằm ngoài quy luật kia. Suy nghĩ và chí hướng đồng điệu khiến hai người vừa gặp đã thân. Hoàng đế có được ngai vàng hôm nay phần lớn nhờ công của hắn.

Vì vậy, hoàng đế xem hắn như cánh tay phải của mình, ra cho hắn cái khẩu dụ phải gây dựng một thế lực vững mạnh để tạo thế cân bằng quyền lực cũng như binh lực trong triều.

- Lệnh vua khó cãi, sự tin tưởng của vua vì thế cũng không thể nói từ chối là từ chối!

- Người cũng không sợ ta một ngày đã tâm to lớn làm phản đi!

Trịnh Phi Vũ thật sự không xem người trước mặt là hoàng đế nữa rồi, hắn nhấp một ngụm rượu, thân nhiên nói ra hai từ đại nghịch bất đạo: tạo phản. Thế nhưng vị hoàng đế kia không những không dùng đao kiếm trị tội hay máu huyết dâng trào, đến cả sắc mặt cũng chẳng phiền biến đổi. Ngược lại người còn tươi cười thưởng rượu:

- Với tài năng này của Phi Vũ ngươi nếu có lòng muốn tạo phản, chỉ sợ hoàng huynh ta đây đã không có diễm phúc ngồi trên ngai vàng lâu như vậy!

- Tài năng? Ta thực không biết mình có tài năng gì a!

Cửu gia kiêu ngạo kia về mặt bằng quơ nói. Hoàng huynh này của hần vuốt đuôi như vậy hần không phải chỉ đến đây uống rượu thưởng hoa không thôi.

- Năm tuổi học võ công, bảy tuổi thành thạo kình công, mười lăm tuổi theo trợ giúp Đại tướng quân đánh trận cùng làm quân sư cho người, kinh thư tính thông lại còn tàn bạo...

- Được rồi, người có gì cứ nói thẳng ra đi!

Không muốn bị vạch trần, Trịnh Phi Vũ ngắt lời hoàng đế.

- Cửu đệ quả nhiên hiểu ý ta! Gần đây các tấu chương dâng lên thường nhắc đến việc bọn thổ phi vùng núi đông bắc ngày càng hoành hành, dân chúng mất mùa lại còn chịu cảnh cướp bóc thật thêm đau khổ. Quân lực địa phương không đủ trấn áp mà bọn giặc cỏ kia thì ngày càng mạnh, lần này đành phải nhờ đến người vậy!

- Việc này ta cũng có nghe qua! Ta sẽ sớm sắp xếp đến đó xử lý, huynh yên tâm!

Trịnh Phi Vũ như người được mùi máu tanh, đôi môi khẽ nhếch lên hứng thú. Đã lâu không có việc gì làm, bây giờ được dịp hành động khiến máu trong người hần lại cuộn cuộn.

Hoàng đế ca ca vừa đi giá, hai thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ liền như gió tiến vào.

- Vương gia, người định như thế nào?

- Hai người hãy chuẩn bị đi, giờ Thìn ngày kia xuất phát!

Trịnh Phi Vũ nâng cốc rượu uống cạn. Như chợt nhớ điều gì, hần lại quay người hỏi:

- À, còn về Huyết Từ, các người điều tra được gì rồi?

- Thuộc hạ đã biết được cách liên lạc với sát thủ kia!

Sau khi nghe một người áo đen thuật lại cách thức liên lạc, Trịnh Phi Vũ đôi mắt sáng rỡ cười:

- Thật là thông minh, che giấu tung tích thật hoàn hảo! Lần này đến núi Đông Bắc cũng là trùng hợp gần với địa bàn hoạt động thường xuyên của Huyết Từ. Chuyến đi này chắc sẽ có nhiều điều thú vị đây! Bá Cường, Bùi Lực, các người đã vất vả rồi, nên về nghỉ ngơi đi!

- Thuộc hạ xin cáo lui!

Bá Cường, Bùi Lực đồng thanh, nhất loạt cúi người chào rồi rời khỏi vườn hoa.

Đêm đã xuống, trăng lại lên. Ánh trăng sáng ngời rọi khắp bốn phương.

- Vương gia, đã đến nơi rồi ạ! Đây là nơi mà hoàng thượng sắp xếp cho người trong thời gian phủ đệ mới của người ở đây chưa xây xong! Người bảo đây là khâu dụ của người nên vương gia không được kháng chỉ!

Bùi Lực nhanh chóng thông báo tình hình.

Vừa xuống ngựa, Trịnh Phi Vũ đã mười phần khẳng định vị hoàng huynh ca ca kia của hần nhất định là cố ý. Người hần là đang ở trong cạm bẫy kia cười hả dạ lắm. Hoàng huynh đây là đang muốn trả thù việc hần trước khi đi đã lên mang con công mà người yêu quý ra làm món nướng nhấm rượu. Đã thế, hần còn mời chủ nhân của con vật xinh đẹp đáng thương kia ném thử. Không chính hần, người đâu còn tôn nghiêm của hoàng đế cửu ngũ chí tôn!

Hần liếc đến tám bảng hiệu đề hai chữ “Lâm phủ” rồi nhìn toàn thể nhân trong Lâm gia đều ra trước cửa tiếp đón mà nghiêng rằng. Ngoại trừ lão gia đứng tuổi Lâm Bình cùng vài ba nhi tử của hần, còn lại đều là nữ nhân.

- Ách xì!

Con gái chưa kịp phát tiết đã bị một trận hắt hơi liên tiếp đè xuống.

Đi khắp thiên hạ, bắt gặp một người liền hỏi ngay Cửu vương gia nhà hần có bệnh gì thì nhất định có được câu trả lời chính xác.

Hần bị dị ứng với nữ nhân!

Chỉ cần nữ nhân xuất hiện trong tầm mắt không quá mười thước thì liền hắt hơi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trong đại sảnh, dù ngồi riêng ở ghế phía trên, nơi vốn dành cho chủ nhà thì Trịnh Phi Vũ vẫn không ngừng hít hơi đến độ đỏ ửng cả mũi. Từ lúc đến, hắn vẫn chưa kịp mở miệng nói câu nào. Bá Cường nhìn đám nữ nhân má đỏ môi hồng son phấn kia đang mở to hai mắt hướng về vương gia nhà mình mà không quan tâm lễ tiết thì chột buồn cười. Bọn họ chỉ còn thiếu há miệng nhỏ nước giải thể hiện sự thèm thuồng của mình mà thôi.

Nhưng thấy Trịnh Phi Vũ không ngừng hít hơi, anh ta liền hướng người ngồi bên cạnh mà lên tiếng:

- Lâm đại lão gia, có thể mời toàn bộ nữ quyền của ngài tạm lui không?

Lâm Bình nghe vậy liền ra lệnh cho người nhà rời đi. Đám nữ nhân từ già đến trẻ của ông ta tuy tiếc nuối nhưng vẫn không thể chống lệnh ở lại nên đành miễn cưỡng về phòng.

Sảnh lớn được trả lại yên tĩnh. Trịnh Phi Vũ thần kì hết hít hơi, lúc này mới cười cười lên tiếng:

- A, ta thật không phải lễ!

- Không dám, không dám! Là tiểu nhân không tiếp đón chu đáo, không nghĩ bệnh... a... không nghĩ là đám tiểu nữ đã ảnh hưởng đến sức khỏe của Cửu vương gia. Xin vương gia thứ tội!

Lâm Bình phát hiện mình lỡ miệng, nhanh chóng chữa lời.

- Chỉ cần trong những ngày vương gia ở đây người đừng để họ đến gần khuôn viên của người là được. Nơi nào người đến sẽ sai người báo trước nên người báo họ hãy phối hợp. Nếu trái lệnh, việc gì cũng đừng trách vương gia vô tình.

Bùi Lực đứng bên cạnh lên tiếng. Đám nữ nhân ngu ngốc kia nếu không cảnh cáo trước thì nhất định sẽ đâm đầu tìm chết.

Nếu không phải theo lệnh hoàng thượng mà vương gia của họ phải chịu ở dưới mái hiên nhà người khác thì người đời nào chịu bỏ qua việc này. Cho dù Lâm đại phu nhân kia có là muội muội của hoàng thái hậu thì vì những hành vi vừa rồi của họ, người cũng sẽ không nương tay mà tẩm máu nơi đây.

- Vâng, vâng! Nhất định là như thế rồi!

- Ta muốn về phòng nghỉ ngơi, người dẫn đường đi!

Trịnh Phi Vũ không muốn rườm rà, lên tiếng.

Lâm Bình đích thân dẫn đường cho Trịnh Phi Vũ đến biệt viện rộng lớn của phủ. Trên trường lang dài, hắn liếc mắt liền thấy một cánh cửa thông ra hậu viện bị khóa chặt. Ổ khóa rỉ sét, cánh cửa cũ bạc màu son hoàn toàn không tương xứng với khung cảnh hoa mỹ nơi đây. Nhưng nó cũng không tạo ấn tượng sâu sắc gì nên hắn nhiệt tình bỏ qua.

- Vương gia, thuộc hạ đã liên lạc được với Huyết Từ và nhận được tín hiệu đồng ý!

Nghe Bá Cường báo lại, Trịnh Phi Vũ đang ngồi trên ghế đá thưởng trà mỉm cười vẻ hứng thú.

Huyết Từ luôn cẩn thận trong khi liên lạc, chỉ khi nào nhận được tiền thì bên kia mới có được hồi âm. Mà cách thức liên lạc cũng thật kì lạ, chỉ cần bỏ bạc và tên người muốn giết vào một chiếc thúng thả trôi ở khúc sông dưới chân núi vắng người. Hôm sau quay lại nếu thấy chiếc thúng trống không nằm ở bãi bồi nơi đầu nguồn tức là cô đồng ý, còn nếu vẫn còn tiền trong đó thì có nghĩa giao dịch thất bại.

Như vậy, ngoại trừ kẻ bị giết ra thì không ai có thể tiếp xúc với Huyết Từ sát thủ.

Vì thế, Trịnh Phi Vũ chính là dựa vào điều này để hành sự. Hắn sai Bá Cường mang thúng bạc thả trôi trên sông, bên trong kèm theo một tờ giấy ghi tên kẻ muốn thủ tiêu: “Cửu vương gia, Trịnh Phi Vũ.”

- Vương gia, làm thế này sẽ không sao chứ? Dù sao Huyết Từ cũng là sát thủ nổi tiếng, khả năng của cô ta vương gia cũng đã thấy qua...

- Ủa, Bá Cường người là đang chế giễu ta?

Trịnh Phi Vũ cắt ngang.

- Vương gia thứ tội, thuộc hạ vạn lần không có lá gan đó!

Bá Cường biết mình lỡ lời liền xám mặt.

- Người đang sợ ta thua Huyết Từ kia còn gì?

- Thuộc hạ không có ý đó, thuộc hạ chỉ sợ động cơ của hai người khác nhau thì vương gia sẽ bắt lợi mà thôi! Vương gia là có ý muốn thu phục, mà Huyết Từ thì sẽ dốc sức đoạt mạng người!

Trịnh Phi Vũ nhìn vàng trắng bàn bạc vừa ló lên khỏi rừng trúc sau hậu viên, khẽ nhếch miệng cười:

- Mạng của ta muốn đoạt liền đoạt được sao? Được rồi, Bá Cường người đêm nay ở lại đây đợi nhận thông tin người của ta truyền về từ bọn thổ phi kia. Ta sẽ cùng Bùi Lực đi xem cái Huyết Từ kia tốt xấu thế nào! Người làm nhảm suốt buổi cũng chỉ mong đi theo xem trò vui chứ gì? Ta là không muốn người toại ý, ha ha...

- Vương gia...

Bá Cường chưa nói hết lời thì bóng của vương gia nhà hắc đã biến mất sau cánh cửa.

- Hừ, ai bảo người lảm lời lảm gì! Ta đi a!

Tên Bùi Lực đằng sau đi lại vỗ vỗ vai, miệng không giấu nụ cười đắc ý. Sau đó, hắc cũng nhanh chóng vụt đi để lại Bá Cường nổi khùng trong phòng.

Trời về đêm trong rừng phong yên ắng. Ánh trăng sáng tỏ trên kia chiếu xuống thảm lá khô những sợi vàng nhàn nhạt.

Từ lúc biết Huyết Từ nhận lời, ba đêm nay Trịnh Phi Vũ đều dạo lòng vòng quanh đây tạo cơ hội cho sát thủ hành động.

“Soạt!”

Một tiếng lá rơi nhẹ vang lên.

Trịnh Phi Vũ chỉ khựng người giây lát rồi lại tiếp tục bước đi. Tuy nhiên, thuộc hạ thân tín của hắc, Bùi Lực đã phát hiện ra sự thay đổi rất nhỏ này.

- Vương gia?

Bùi Lực khẽ giọng.

- Ừm!

Trịnh Phi Vũ ừm một tiếng trả lời Bùi Lực. Bọn họ vào sinh ra từ bao nhiêu năm, tuy phận trên dưới khác biệt nhưng tình như thủ túc, chỉ một nét mặt cũng đã hiểu.

Này là vương gia đang hướng Bùi Lực giải đáp thắc mắc. Tiếng động kia nghe qua như tiếng lá rơi nhưng hắc rõ ràng cảm nhận thấy một luồng sát khí đang đến gần.

“Keng!”

Tiếng kim loại mạnh mẽ chạm vào nhau phát ra âm thanh chói tai.

Chỉ trong tích tắc, Trịnh Phi Vũ nhanh như chớp rút kiếm, xoay người đỡ được một nhát đang chém về mình.

Thời gian như ngưng đọng.

Đối mặt với Trịnh Phi Vũ một thân trường bào trắng toát dưới trăng là một xiêm y đỏ rực tựa lửa. Tà váy đỏ kia bay phấp phật trong gió, tầm sa lụa cũng bị lật bay để lộ một góc mặt. Đôi mắt băng lãnh sáng như hai viên hắc minh châu.

- Huyết Từ!

Bùi Lực bên cạnh kinh ngạc thốt lên.

Huyết Từ thân hình dường như song song với mặt đất, bay từ trên cây xuống chém mạnh. Thế nhưng không ngờ kẻ áo trắng kia đương lại rút kiếm chống được. Bị bất ngờ, sát thủ nhanh chóng mượn lực đè mạnh kiếm khiến Trịnh Phi Vũ chùn gối rồi tung người, lộn một vòng trên không trung.

Trịnh Phi Vũ nhân lúc sát thủ còn chưa đáp được lên cây thì đạp khí, dùng khinh công vọt lên theo hướng Huyết Từ mà đến, mũi kiếm nhắm vào chiếc cổ cao. Thoáng thấy vậy, Huyết Từ liền đổi hướng, dậm chân vào thân cây gần đó để nhảy sang cây bên cạnh.

Vừa lúc thấy Trịnh Phi Vũ tiến vào phạm vi nguy hiểm kiếm của mình, Huyết Từ liền vùng kiếm chém một đường vào bụng hắn. Tuy nhiên, đồng thời cánh tay trái của cô cũng hứng trọn một kiếm sát nhọn. Sau đó, cả hai bám vào hai thân cây đối diện, mắt đối mắt. Kiếm trong tay mỗi người đều có máu nhỏ giọt, dưới ánh trăng, những vật bằng kim loại ấy ánh lên tia quỷ dị.

- Ha ha, khá lắm! Ta thấy hứng thú rồi đấy!

Trịnh Phi Vũ chạm nhẹ vào phần bụng của mình, cảm thấy có một dòng ấm nóng chảy ra thì vui vẻ cười, cứ như chịu một kiếm vừa rồi rất sáng khoái. Nhưng đáp lại vẻ mặt rạng rỡ kia, ánh mắt Huyết Từ lại thêm phần lạnh lẽo.

Thấy Huyết Từ không có ý mở miệng, Trịnh Phi Vũ ngẫm nghĩ không biết có phải cô ta đúng như lời của thiên hạ đồn là bị câm không! Ai cũng bảo cô ta chỉ có đến rồi đi nhanh như gió, nhẹ như bông, chưa ai từng được nghe giọng nói bao giờ.

Hừ, dù bị câm thì hắn cũng sẽ bức cho hết câm!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

- Tay áo của cô bị rách rồi! Cô định cứ để như thế cho ta chiêm được tiện nghi sao?

Chịu một lưỡi kiếm của Trịnh Phi Vũ, tay áo màu đỏ của Huyết Từ đúng là bị rách mảng lớn, để lộ ra một phần cánh tay trắng nõn. Dưới ánh trăng, phần da thịt đó dường như trở nên trong suốt đẹp đẽ. Máu tươi chảy xuống tạo thành dòng.

Tuy là sát thủ nhưng vẫn là nữ nhân. Ở thời đại này, nữ nhân chỉ hận không quần được tám chân dây ra đường để toàn thân không một chỗ hở.

Quả nhiên, Huyết Từ gạt mình dùng tay kia che lại vết thương. Cô hừ nhẹ, lạnh lùng phun ra hai chữ:

- Vô sỉ!

Trịnh Phi Vũ kia nghe vậy thì như địa chủ được mùa, cười ha hả. Cuối cùng hắn cũng bức được sát thủ lạnh lùng kia mở miệng. Là kẻ đầu tiên làm được điều này, hắn thật ngưỡng mộ bản thân!

Tuy nhiên hành vi này lọt vào mắt nữ nhân trước mặt lại trở thành hành động của những kẻ tiểu nhân ham sắc, đáng khinh!

- Thật oan cho ta a! Được rồi, để chứng tỏ mình là chính nhân quân tử, bây giờ chúng ta tạm đình chiến, ta cho cô thời gian băng bó!

Huyết từ nghe vậy hừ lạnh:

- Giết người chẳng phải đơn giản hơn?

Nói xong, cô bất ngờ nhún chân tung người, cảm kiếm đâm về phía kẻ đang hoang tưởng kia.

Trịnh Phi Vũ cũng vì thế thu lại nụ cười, nhẹ nhàng đón những đường kiếm chứa đầy phần nộ cùng sát khí. Trên không, tiếng kim loại va chạm vào nhau liên tục, những đường sáng ngang dọc lóe lên thật kinh diễm.

Khác với Huyết Từ luôn nhắm chỗ hiểm trên người mình mà đánh, Trịnh Phi Vũ lại nhắm vào chiếc sa lụa trên mặt cô mà lật bay. Nhìn được mặt thì dù cô chạy mất cũng sẽ có hình vẽ truy nã. Nhưng ý đồ của hắn chưa kịp thực hiện thì từ đâu có một đám quan binh thấp đuốc chạy đến, miệng không ngừng hô hoán:

- Bảo vệ vương gia! Bảo vệ vương gia!

Bùi Lực phía dưới thấy vậy liền phóng đến ngăn cản. Không biết làm thế nào mà những người này lại đến đây nhưng đại sự của vương gia nhà hắn chắn chắn vì bọn ngu ngốc này mà lỡ mất.

Trong rừng, Huyết Từ đang giao đấu với Trịnh Phi Vũ thấy động liền xoay người vùng tay. Một đám phần đỏ từ ống tay áo của cô phun ra làm giảm tầm nhìn của đôi phương. Đến khi Trịnh Phi Vũ nhìn rõ thì thân ảnh đỏ rực đã biến mất. Trong không gian chỉ truyền đến bốn chữ vang vọng: “Ta còn quay lại!”

- Vương gia!

Bùi Lực chạy đến.

Trịnh Phi Vũ ánh mắt lạnh lẽo quét một lượt đám người đằng sau rồi mở miệng:

- Chuyện này là thế nào?

- Có kẻ vô tình trông thấy vương gia cùng Huyết Tử giao đấu nên đi gọi quan binh ạ!

Cơ hồ cảm nhận được luồng khí lạnh bao phủ Trịnh Phi Vũ, Bùi Lực biết điều mau lẹ bấm báo. Chỉ sợ lần này bọn quan binh kia khó qua!

Quả nhiên, ngay khi anh vừa dứt lời thì Trịnh Phi Vũ lạnh lẽo buông một câu:

- Mỗi người phạt hai mươi trượng!

Nói xong, hần phất tay áo bỏ đi. Bùi Lực thấy vậy mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm, quay lưng phân phó đám người kia đi lĩnh roi. Nếu không phải Huyết Tử trước khi đi có bảo sẽ quay lại thì chỉ sợ họ đã không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

Tại biệt viện ở Lâm phủ, Trịnh Phi Vũ cởi áo rồi để mặc cho Bá Cường xem vết thương.

- Vết thương tuy không sâu nhưng rất hiểm!

Bị câu nói của Bá Cường thức tỉnh, Trịnh Phi Vũ đang hồi tưởng cảnh giao đấu vừa xong thờ ơ đáp:

- Ủm! Công phu của Huyết Tử này không tệ, khinh công cũng rất tốt, chỉ là không biết nội công.

Bá Cường băng bó xong ở phần bụng Trịnh Phi Vũ, bây giờ mới ngẩng đầu lên. Như phát hiện điều gì, anh trở mặt hỏi:

- Vương gia là trực tiếp đấu với Huyết Tử?

- Đương nhiên, chẳng nhẽ nguoi nghĩ ta rảnh rỗi khi không cho mình một kiếm sao?

- Nhưng người không hắt hơi? Lẽ nào Huyết Tử không phải nữ nhân?

- Xằng bậy! Có thể sát khí của cô ta quá mạnh nên ta mới không có cảm giác!

Trịnh Phi Vũ bực mình quát. Lời nói kia rõ ràng là giọng nữ tử, sao lại không phải nữ nhân.

- Vâng, chắc vậy!

- Vương gia, tiểu nhân vừa nghe báo tới qua người bị sát thủ hành thích, không biết người có bị thương?

Đại lão gia Lâm Bình sáng sớm đã đến gõ cửa hỏi thăm vị Cửu vương gia cao cao tại thượng. Ông ta mang theo một đám gia nhân dâng lên cho Trịnh Phi Vũ nào là nhân sâm thượng hạng, thuốc bổ quý hiếm. Mà Trịnh Phi Vũ kia một bộ dáng buồn ngủ trưng ra, sai người nhận tất cả những thứ mang đến. Ông ta có của cho thì hẳn có lòng nhận.

- Không sao, nhọc công Lâm lão gia đến thăm!

Trịnh Phi Vũ vừa ngáp dài vừa nói. Lâm Bình nghe vậy chấp tay cúi người không dám nhận.

- Vương gia ở Lâm phủ bị thích khách ám hại là do tiểu nhân không làm tròn nhiệm vụ, thật đáng tội chết! Xin vương gia thứ tội! Từ hôm nay, tiểu nhân xin bổ trí thêm người canh phòng, bảo đảm an toàn cho vương gia.

- Vương gia ta thiếu người đến nỗi cần đến các người bảo vệ sao?

Nhận tách trà từ Bùi Lực, Trịnh Phi Vũ nhấp một ngụm rồi thản nhiên nói.

Nhưng Lâm Bình nghe vậy thì hoảng hốt quỳ xuống dập đầu. Vị Cửu vương gia này nói lừa mị nhân người thì phải là đạt đến cấp độ thượng thừa. Bên ngoài hẳn lúc nào cũng là một bộ dáng uể oải hoặc phong lưu không màn nhân thế, nhưng nếu tin đó là con người thật của hắn thì đến khi mất đầu cũng chẳng biết lí do.

- Vương gia tha tội, vương gia tha tội!

Thấy Lâm Bình lái nhái xin tha, hấn thực mệt mỏi nói:

- Lui ra đi, ta muốn ngủ!

- Vâng vâng, tiểu nhân xin lui!

Như từ cõi chết trở về, Lâm Bình vui mừng hơn hờ chuẩn mau. Trịnh Phi Vũ thấy vậy nhếch miệng cười khinh.

- Loại nam nhân sống dưới váy nữ nhân như hấn, ta thực chúm mắt.

Bá Cường, Bùi Lực đứng cạnh hai bên Trịnh Phi Vũ nghe vậy chỉ biết cười khổ.

Bám váy muội muội của hoàng thái hậu, chỉ sợ trong thiên hạ này không có nhiều kẻ từ chối!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

- Vương gia, người muốn ra ngoài?

Thấy Trịnh Phi Vũ bạch y chuẩn bị, Bá Cường lên tiếng. Hấn nghe hỏi cũng chỉ “Ừm!” một tiếng rồi di bước. Bá Cường mau lẹ chạy theo.

Biệt viện Lâm gia tuy nói rộng nhưng cũng không thể so với phủ đệ của hấn ở kinh thành. Chỉ đi một lát, Trịnh Phi Vũ đã đến được hậu viên của phủ Lâm, nơi tồn tại cánh cửa cũ kĩ đối lập với khung cảnh hoa lệ xung quanh.

Thấp thoáng thấy bóng trúc xanh đang rì rào đan vào nhau sau bức tường cao đến cả trượng, Trịnh Phi Vũ chau mày một lúc rồi quyết định phi thân sang bên kia.

Vừa chứng kiến khung cảnh mộng ảo trước mặt, chủ tớ hai người không khỏi trở mắt ngạc nhiên. Sau cánh cửa cũ nát ấy cư nhiên là một chốn mộng ảo như tiên cảnh bồng lai!

Bước trên lối nhỏ giữa rừng trúc râm mát, từng tế bào của con người như được thiên nhiên ve vuốt từng chút một nhẹ nhàng dễ chịu. Lối đi phủ một lớp lá trúc khô dày, chứng tỏ nó đã bị lãng quên từ lâu. Trên đầu, tiếng chim lành lốt, tiếng gió xào xạc như đang ngân nga hát.

Qua rừng trúc là một không gian ngập tràn ánh nắng ấm áp cùng màu xanh bao phủ mát rượi. Hồ nước rộng, trong veo, lấp lánh phản chiếu vô vàn tia nắng vàng tươi. Mặt hồ còn được điểm tô bằng những cánh sen trắng hồng. Chúng đang đua trong gió tựa những tiên cô váy hồng nhảy múa trên mây xanh.

Khắp nơi tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ, thoang thoảng và thuần khiết.

Trịnh Phi Vũ chưa hết ngạc nhiên về khung cảnh nơi đây thì lại sững người khi thấy một bạch y nữ tử đứng trong đình viện cách đó không xa. Người đó một thân mảnh mai, y phục trắng như tuyết, mái tóc đen mượt xoắn dài như dòng thác đổ. Những sợi tóc bị con gió buồng bình thổi qua, bay nhẹ nhẹ. Tà váy cũng phất phới bay bay.

Hình ảnh này, thật quen...

Bạch y nữ tử kia đứng quay lưng về phía hấn. Thế nhưng khi hấn vừa đặt chân lên chiếc cầu nhỏ nối vào đình viện thì nữ nhân kia liền phát hiện, giật mình cảnh giác xoay người.

Tiền nữ!

Hai từ này bất ngờ lướt qua trong ý nghĩ của Trịnh Phi Vũ.

Thời gian như vì vẻ đẹp diễm lệ động lòng người kia mà lắng đọng, quên mất việc trôi đi.

Da phấn trắng hồng, mày liễu thanh như rặng núi xuân. Đôi mắt bạch y nữ tử trong trẻo mang hơi lạnh như nước mùa thu, lại được hai hàng mi dài cong vút thỉnh thoảng chớp mở che giấu. Cùng với dáng hình, đôi mắt này cũng lại có ba phần quen thuộc, dường như Trịnh Phi Vũ hấn đã gặp qua ở đâu.

Vì sự xuất hiện của người lạ, sắc mặt nữ tử váy trắng biến đổi liên tục. Lúc đầu lộ rõ sự kinh ngạc, sau đó hơi nhíu mi suy nghĩ và cuối cùng là nét bình

tĩnh lãnh đạm lan tràn.

- Tiểu nữ mạo gan hỏi cao danh quý tính của đại công tử!

Đôi môi hồng mọng như cánh sen khẽ mấp máy, chất giọng nhẹ nhàng như dòng suối róc rách chảy êm tai.

Trịnh Phi Vũ phát hiện mình đã đường đột cùng thất lễ nên cười cười:

- Tại hạ họ Trịnh, tiểu thư cứ gọi là Phi Vũ.- Hắn dừng một lúc rồi lại tiếp- Ta cũng xin mạo muội hỏi đến khuê danh của tiểu thư đây?

Lương lự hồi lâu, bạch y nữ tử mới mở miệng:

- Tiểu nữ, Lâm Tịnh Nhi!

- Lâm Tịnh Nhi, một cái tên thật đẹp! Tịnh Nhi tiểu thư, hôm nay ta vô tình ghé qua đây, đã thất lễ xông vào trang viên của nàng, mong nàng bỏ quá!

Lâm Tịnh Nhi lạnh nhạt nói vài câu khách sáo:

- Được Trịnh công tử ghé thăm là diễm phúc, tiểu nữ nào dám! Chỉ sợ chốn dân dã này của Tịnh Nhi không thể bồi người tham quan!

Bá Cường phía sau Trịnh Phi Vũ sắc mặt không ngừng biến đổi. Nữ nhân này cư nhiên dám đuổi khéo vương gia của hắn!

Thế nhưng anh còn kinh ngạc hơn khi thấy Trịnh Phi Vũ cứ như không hiểu ý tứ của Lâm Tịnh Nhi, thân nhiên đi vào trong đình viện lại thật tự nhiên ngồi xuống bàn đá. Sau đó, hắn hướng về cô cười nói:

- Không sao, ta cũng không có ý tham quan!

Lâm Tịnh Nhi ngạc nhiên không kém, cô đã nói rõ đến vậy mà tên nam nhân này vẫn mặt dày không chịu rời đi.

Thấy hắn điềm nhiên như không mà an tọa, cô cũng dừng dừng không hề có ý di chân mời trà. Lúc sau, khi một tiếng mèo văng vẳng vang lên từ căn nhà tre bên kia hồ, cô mới cất tiếng:

- Nếu công tử đã có hứng ngắm cảnh vậy tiểu nữ xin lui trước không quấy rầy đến người. Hắc miêu của tiểu nữ có lẽ đang nhắc nhở đến giờ ăn!

Lâm Tịnh Nhi nói xong cứ thế bước đi, bỏ mặc Trịnh Phi Vũ phía sau sau một hồi đứng hình thì cười ha hả. Nữ nhân kia hết lần này đến lần khác không kiêng nể gì mà một mực đuổi hắn. Nhưng nếu cứ thế mà rút lui thì cái danh xưng Cửu vương gia Trịnh Phi Vũ, hắn xin đạp dưới chân.

Đột nhiên, một đạo kinh phong nổi lên rồi xông thẳng đến Lâm Tịnh Nhi thân hình mảnh mai đang đi trên cầu đá. “A!” một tiếng, cô liền ngã xuống hồ.

Thế nhưng, khi tà váy mềm mại chỉ chạm khẽ vào mặt nước thì một bóng trắng đã vụt đến đón gọn vào lòng. Nhanh như chớp, Trịnh Phi Vũ đập nước rồi mang nữ nhân trong lòng bay lên cao, đáp lại lên cầu đá.

Bị ôm bất ngờ, Tịnh Nhi mặt phủ một lớp hồng nhuận, xinh đẹp động lòng người. Cô nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm ấm áp mà xa lạ kia, kéo giãn khoảng cách, khách sáo nói cảm ơn:

- Đa tạ công tử cứu giúp! Tiểu nữ xin cáo lui!

Nói xong, cô liền chạy mất.

Trịnh Phi Vũ cũng không nán lại lâu mà theo đường cũ phi thân ra ngoài, trở lại biệt viện.

- Vương gia!

Bá Cường hướng chủ tử của mình gọi, ánh mắt thăm dò.

- Có chuyện gì?

Trịnh Phi Vũ đáp.

- Người...

- Người từ bao giờ học cách nói lấp lửng vậy hả?

- Người vẫn là không hắt hơi!

Trịnh Phi Vũ nghe thấy liền khựng bước, mày vương nhíu lại.

- Hắt hơi?

Với Huyết Tử cũng vậy, với Lâm Tịnh Nhi cũng thế, hẳn là không bệnh cũ tái phát? Hay là bệnh tự nhiên khỏi? Suy nghĩ một hồi, hấn quay người đối với Bá Cường nói:

- Ta sẽ kiểm chứng việc này, còn ngươi hãy đi điều tra nhân khẩu Lâm gia!

- Ý người là...

- Đúng vậy, cô nương kia chẳng phải họ Lâm sao! Vậy mà một thân nữ tử sống ở chốn hoang vắng còn là nơi thông với hậu viên Lâm gia. Vừa rồi ta có bao quát nhìn quanh, nơi đó vốn là không có cửa ra vào. Điều quan trọng nhất...

Ngừng lại một lúc, hấn hướng mắt đến nơi vừa rồi đi:

- Kia còn có rất nhiều hoa sen nở trái mùa!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

- Người lại đến?

Một thân bạch y lẳng từ từ đầu bay ra, xuất hiện ngay trước mặt Lâm Tịnh Nhi khiến nàng một phen kinh ngạc.

- E hèm... À, ta là muốn đến xin Lâm tiểu thư một cốc trà, không biết nàng có cho?

Trịnh Phi Vũ đằng hắng vài tiếng rồi cười nói già già. Mục đích hấn đến là để kiểm chứng bệnh tình của mình. Hôm qua, vì muốn xem cái bệnh kì lạ lâu năm kia của hấn có phải đột nhiên mà hết không nên mới cố ý đến hoa viên Lâm phủ mà không báo trước. Nơi đó, nữ nhân Lâm gia thường tụ tập.

Thế nhưng, khi chân vừa bước đến cửa hoa viên thì hấn đã liên tục hắt hơi, không kịp quay mặt chạy đi.

Thật kì lạ, bây giờ hấn đứng gần Lâm Tịnh Nhi như vậy mà một triệu chứng muốn hắt hơi cũng không có.

- Vậy mời công tử đến đình viện ngồi đợi, tiểu nữ vào chuẩn bị trà!

Một bộ không hoan nghênh, Lâm Tịnh Nhi trực tiếp quay lưng đi vào trong gian nhà tranh. Trịnh Phi Vũ xem như không thấy biểu hiện đó, thân nhiên tản bộ đến đình viện.

Nữ nhân này quả thú vị!

Mục đích hấn đến đây hôm nay không chỉ là xem bệnh của mình mà còn tìm hiểu nữ nhân kia. Tuy hôm qua hấn đã thử phóng một chưởng về phía Lâm Tịnh Nhi khiến nàng suýt rơi xuống nước, chứng tỏ nàng không hề biết võ công hay nhạy bén nhận thức nguy hiểm. Thế nhưng hấn vẫn có cảm giác kì lạ rằng nàng nhất định không tầm thường như thế.

Đang thất thần suy nghĩ thì Lâm Tịnh Nhi mang trà lên, vẫn là một thân bạch y uyển chuyển, nhẹ nhàng đưa một chén nhỏ đến trước mặt Trịnh Phi Vũ rót trà. Từng giọt trà nóng ấm róc rách chảy vào chén, tỏa ra một làn khói trắng nhẹ.

Trịnh Phi Vũ nâng chén lên, nhắm mắt thưởng thức hương trà một hồi rồi mới cho vào miệng. Dòng chất lỏng ấm áp chảy đến đâu thì liền mang lại hương thơm cùng vị ngọt thanh đến đó. Hấn vui vẻ mở mắt:

- Thượng trà! Đúng là loại trà hảo hạng hiếm có!

- Người là không sợ ta bỏ độc trong trà?

Lâm Tịnh Nhi như có như không thốt lên tiếng.

- Vừa mới gặp tiểu nữ không quá hai lần mà người tin tưởng ta như vậy?

Nghe vậy, Trịnh Phi Vũ không những không biểu lộ lo lắng mà ngược lại còn từ tốn uống trà rồi cười tươi:

- Ta và nàng không thù không oán, một tiểu thư khuê cát như nàng có gì hại ta? Hơn nữa, trà ngon như vậy mà chỉ dùng hại người thì thật đáng tiếc!

Không biết nàng như thế nào làm ra loại trà này?

Thật ra, hần đã giấu một chiếc kim bạc trong tay áo, lúc đưa lên miệng đã âm thầm dùng nó thử độc. Thấy kim châm không đổi màu nên mới vô tư uống.

Lâm Tịnh Nhi hiếm khi tiếp xúc người ngoài, bây giờ lại nhận thấy sự chân thành trong lời khen nên tâm trạng không tệ, giải thích:

- Sưởi khô tim hạt sen bằng ánh nắng mặt trời, sau đó mang chúng ướp vào trong những búp sen tươi trên hồ. Trong trà còn có thêm hoa cúc.
- Thảo nào ta lại cảm nhận thấy vị ngọt thanh cùng hương thơm tươi mát, ra là nó mang đậm hương vị thiên nhiên của đất trời.

Trịnh Phi Vũ cười sáng khoái nhấp thêm một ngụm trà xong lại bày ra một bộ ủ rũ:

- Chỉ tiếc... Ta sắp phải đến vùng núi đông bắc, trong thời gian ngắn không thể đến thưởng trà của nàng.

Hần liếc liếc mắt sang Lâm Tịnh Nhi muốn tìm kiếm chút cảm xúc gì đó trên mặt nàng. Nhưng ngoài vẻ điềm nhiên như không, nàng chẳng có dư thừa cái gọi là cảm xúc kia với một kẻ chỉ vừa gặp mặt hai lần.

Dường như không cảm nhận thấy mình đang tự độc thoại, Trịnh Phi Vũ vẫn mặt dày mở miệng:

- Không biết lúc về ta vẫn còn có thể được tiểu thư mời trà?

Lâm Tịnh Nhi đặt cốc trà lên bàn rồi mới từ từ ngẩng đầu:

- Trước nay ta đều không mời nhưng chẳng phải người vẫn đến sao? Nếu ta từ chối thì người sẽ liền không đến?

Bị nữ nhân trước mặt nói cho cứng họng, Trịnh Phi Vũ chỉ biết cười cười uống trà cùng băng quơ ngắm cảnh. Hần đúng là đã ngang nhiên xông vào nhà người khác mà không xin phép, mặc dù nàng có ý đuổi vẫn là mặt dày không chịu đi.

Nhưng dù sao đó cũng là phong cách xưa nay của vương gia hần, nhất thời không sửa được, mà hần cũng không muốn sửa.

Vừa nãy hần hỏi nàng câu đó cũng chỉ là hình thức, dù nàng có hay không đồng ý thì quyền quyết định vẫn là ở hần.

- Cũng muộn rồi, ta phải trở về sắp xếp. Hẹn gặp lại nàng sớm!

Trịnh Phi Vũ đứng dậy chào từ biệt rồi gửi nàng một cái nháy mắt, quay người tiêu sái bước đi. Qua rừng trúc đến bức tường mới nhún chân dùng khinh công bay qua.

Lâm Tịnh Nhi nhìn theo bóng áo trắng vừa khuất, đôi mắt xinh đẹp vốn băng lãnh nay lại nhuốm thêm phần tà mị.

Chiều tà.

Màn mây xám xịt, âm u che khuất một vùng trời.

Những trận gió thổi qua mang theo hơi nước lạnh lẽo. Trời sắp mưa to.

Lúc Trịnh Phi Vũ cùng khoảng ba mươi nhân mã đi đến thị trấn ngoài thành đông thì trời nhá nhem tối. Dù qua một ngày rong ruổi trên lưng ngựa nhưng trên mặt tất thấy đoàn người không hề vương chút mệt mỏi.

Bọn họ chính là lính tinh nhuệ dưới trướng Trịnh Phi Vũ, do chính hần huấn luyện, cùng ăn dầm nằm dề với hần trên các trận địa nguy hiểm.

Nhìn thấy khung cảnh vắng lặng đìu hiu trước mặt, Trịnh Phi Vũ không khỏi nhíu mày.

Hôm trước nghe tin tức mà Bá Cường báo lại, bọn thổ phi ở đây chỉ xuống núi đúng hai ngày trong tháng chính là đêm trăng rằm và ngày cuối tháng không trăng. Thế nhưng những nơi chúng đến nhất định sẽ có máu, nước mắt cùng mạng người.

- Tội nay chúng ta dừng chân tại thị trấn này.

Theo lệnh của Trịnh Phi Vũ, Bá Cường cho người đi tìm khách điểm gần nhất. Nhưng vì sợ bọn thổ phi kia mà trên con đường lớn chẳng có bóng người. Tất cả đều trốn vào nhà khi trời vừa xám tối.

Khó khăn lắm bọn họ mới tìm được một khách điểm đủ rộng cho cả đoàn người nhưng cũng phải uy hiếp bằng vũ lực, chủ quán mới chịu mở cửa. Vừa nghe là quan quân triều đình đến dẹp thổ phi, lão chủ liền hai mắt sáng rỡ quý thục xuống mà lạy:

- Cừu vương gia đến rồi! Cừu vương gia đến cứu chúng ta rồi!

Trịnh Phi Vũ phát tay.

- Được rồi, đứng lên đi! Ta đến để ăn cơm cùng tìm chỗ ngủ, không phải đến nhận của người bái lạy.

Hắn hất mặt bảo ông ta mau đi chuẩn bị cơm nước.

- Vâng vâng, mời Cửu vương gia vào dùng tạm trà, tiểu nhân lập tức sai người làm thức ăn dâng lên.

Lão chủ rú rít nói nói cười cười rồi quay sang phân phó cho mấy tên tiểu nhị rót nước bưng trà mời khách.

Trịnh Phi Vũ nhắc chén trà ấm đưa lên miệng liền nhấp một ngụm.

Thật nhạt!

Hắn đột nhiên nhớ đến vị trà thanh khiết thơm mát của cô gái bên hồ sen. Vừa nghĩ đến liền như cảm nhận thấy hương trà ấy như phảng phất quanh mũi, vương vấn, vương vấn...

Nhớ?

Hắn biết nhớ từ bao giờ vậy?

Trịnh Phi Vũ sau một hồi ngẩn người thì khẽ nhấp một ngụm trà, uống hết chén trà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trời khuya.

Trên con phố vắng tênh chỉ có một thân bạch y tàn tạ. Cũng may tất cả mọi người hiện đã yên giấc, nếu không hẳn sẽ không ít kẻ bị dọa cho sợ mà chết.

Trịnh Phi Vũ trong màn đêm đen nhẹ bước, gương mặt điềm nhiên như đang ngắm cảnh. Nhưng trời đêm nay không trăng không sao, ngoài những tiếng sấm rền vang thì chẳng có gì.

Đột nhiên, đôi môi hắn khẽ khẽ.

“Soạt!”

Một thân ảnh vụt lướt qua người hắn. Nhờ tia chớp sáng ngang trời mới miễn cưỡng nhận ra một tà váy đỏ rực vừa chìm vào bóng tối.

Đúng như hắn dự đoán, Huyết Tử đã quay lại.

- Tôi cứ nghĩ cô sẽ đến sớm hơn!

- Ngông cuồng!

Một tiếng nói nhẹ tựa gió vừa vang lên bên tai, Trịnh Phi Vũ ngay lập tức rút kiếm. Trường kiếm trong tay hắn lóe sáng, nhanh chóng tìm đến cổ kẻ kia mà thị uy. Trong lúc đó, một vật kim loại lạnh lẽo cũng đồng thời hướng mũi nhọn về tìm hắn, chỉ cách một lớp vải.

Không gian vắng lặng nhường chỗ cho tiếng sấm âm âm vang.

- Chẳng phải vì ngông cuồng nên mới có người bỏ tiền nhờ người diệt khẩu ta sao?

Trịnh Phi Vũ cười thành tiếng, không bận tâm đến việc tính mạng đang bị uy hiếp.

- Người là muốn chết?

Sau tấm sa lụa mỏng, Huyết Tử không chút cảm xúc biểu lộ.

- Muốn hay không là một việc, chết hay không lại là chuyện khác.

Vẫn là nụ cười tươi, Trịnh Phi Vũ một vẻ hứng thú hướng sát thủ trước mặt đáp lời.

Huyết Từ hừ lạnh rồi bất ngờ đẩy kiếm về Trịnh Phi Vũ, bắt chấp kiếm của hắn đã muốn cứa vào cổ mình. Thành linh, Trịnh Phi Vũ xoay người né kiếm, đồng thời nhào đến nắm chặt vai Huyết Từ kéo cô lùi hai bước.

“Vút!”

Một mũi tên xé gió lao đến nơi cả hai vừa dịch khỏi. Tiếp theo đó là một đoàn mười người từ trong màn đêm cưỡi ngựa tiến thẳng đến. Dù thấy có người, bọn chúng cũng không định dừng lại.

- Thổ phi!

Trịnh Phi Vũ sắc mặt sa sầm, mở miệng nói hai tiếng rồi nhún chân dùng khinh công bay lên. Huyết Từ bị hắn nắm vai trước đó đã nhanh chóng thoát khỏi rồi phi thân biến mất không chút dấu vết.

Bá Cường có nói, trước khi đến nơi nào cướp bóc, trấn lột, bọn thổ phi này đều cho người đi xem xét tình hình trước. Nếu không có điều gì bất lợi chúng mới hành động vào ngày hôm sau. Vì thế, quân ở các địa phương dù biết thời gian chúng hoạt động nhưng không thể nào biết địa điểm để mai phục. Quân lực lại không đủ để bố trí phân tán khắp nơi nên đành lực bất tòng tâm nhìn chúng dần dần lớn mạnh.

Vừa nãy thấy Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ giao đấu, chúng không ngần ngại rút tên bắn ngay những kẻ ngăn đường. Phàm là kẻ làm như vậy chỉ có hai trường hợp. Một là loại ngu xuẩn không đoán được rằng hai người họ không phải loại tầm thường. Loại thứ hai chính là đã hiểu rõ nhưng kiêu ngạo không xem ai ra gì.

Đứng trên mái nhà, áo trắng của Trịnh Phi Vũ bay bay trong gió. Ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo vô cùng. Lũ khốn này, nhất định hắn sẽ cho nếm mùi đau khổ!

Nhưng rất nhanh, hắn thu lại tia lạnh trong mắt rồi nhìn về hướng Huyết Từ rời đi. Hắn vừa cứu cô một mạng mà cũng chẳng thèm nói tiếng cảm ơn, lại còn trong lúc nguy hiểm mà chạy trước bỏ lại hắn. Thật đáng hận!

Đang bốc hỏa tức giận vì lần đầu bị người ta bỏ rơi, cơn mưa giông báo trước liền ập xuống, dập tắt ngay ngọn lửa của Trịnh Phi Vũ. Hắn ướt sũng, sắc mặt sa sầm hướng về khách điểm.

Sáng sớm, tiếng thét thê lương của một người phụ nữ vang vọng khắp con đường. Bọn thổ phi vừa quét qua đã mang đi hết của cải trong căn nhà nhỏ bé cùng mạng sống của người thân bà ta. Sau đó, bọn chúng hưng hân nhanh chóng chia ra phá tung cửa những nhà khác, tranh thủ vợ vệt, cướp bóc. Nhà nào không có của cải thì chúng cướp sắc, những thiếu nữ quyết tâm giữ thân trong sạch liền cắn lưỡi tự vẫn.

Tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng cầu xin cùng màu máu đỏ tươi tanh nồng xông lên chiếm khắp không gian. Khung cảnh tiêu điều mang dáng vẻ thê lương đến tê lòng.

“Vút vút vút...”

- Á!

Một cơn mưa tên bất ngờ bay đến, nhắm thẳng vào những tên thổ phi hung tợn. Bọn chúng bất ngờ bị tập kích thì hoảng hốt chạy loạn.

Từ những mái nhà đột nhiên xuất hiện một đạo quân thân thủ nhanh nhẹn phóng xuống. Dẫn đầu đoàn người chính là Bá Cường cùng Bùi Lực. Những lưỡi kiếm sắc bén trong tay họ như đã chờ giây phút này từ lâu, lướt nhẹ qua yết hầu bọn thổ phi khiến chúng một tiếng cũng không thốt được, chỉ trợn mắt há mồm rồi lăn đùng ra chết.

Trịnh Phi Vũ ngồi trên một con xích thố, khoe miệng khê nhếch thành nụ cười. Thấy bọn cướp kia đã không còn bao nhiêu người, hắn phẩy tay ra hiệu cho thuộc hạ dừng lại.

Hắn đương nhiên không phải tự dung lòng dạ Bồ Tát nổi dậy muốn tha mạng cho lũ giặc cỏ kia. Hắn đã cho người bám theo để truy tìm đến hang ổ của chúng, tiêu diệt luôn cả thấy một lần.

Dân chúng trong trấn thấy đám thổ phi toàn bộ diệt sạch, còn lại co giò thúc ngựa chạy trốn thì vui mừng khôn xiết, chạy đến trước ngựa của Trịnh Phi Vũ mà dập đầu:

- Tạ ơn Cừu vương gia cứu giúp, chúng tiểu dân ngàn lần đội ơn!

- Ân đức của Cừu vương gia như trời như biển, xin nhận của chúng tiểu dân một lạy!

Âm thanh cảm tạ dồn dập như sóng vỗ khiến đầu óc của Trịnh Phi Vũ ong ong. Hắn miễn cưỡng cười cười rồi bảo họ đứng lên, sau đó phân phó đám lính quan bây giờ mới xuất hiện giúp dân khắc phục hậu quả, chuẩn bị hậu sự cho nhân thân họ. Xong xuôi, hắn kéo cương quay đầu ngựa, lắc lư đi về khách điểm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

an đêm yên tĩnh không có sấm chớp mưa giông, chỉ có tiếng rả rích của côn trùng cùng tiếng lá thỉnh thoảng xào xạc.

Trước cửa phòng của Trịnh Phi Vũ vốn có hai kẻ canh cửa nay đã ngủ say không biết trời đất. Trong màn đêm tối đen như mực, một thân ảnh mờ ảo như có như không lướt nhẹ tựa gió nhảy qua cửa sổ.

Trong phòng, ngọn đèn cây leo lét sáng soi rõ bóng áo đồ vừa vào kia. Chiếc sa lụa mỏng vẫn che mắt khuôn mặt.

Tấm rèm trước giường Trịnh Phi Vũ phủ xuống, tuy không thấy gì bên trong nhưng đôi giày gấm trắng tinh xảo nằm dưới chân giường chứng tỏ hắn có ở đây. Huyết Từ nhẹ tiến lại gần, nhuyển kiếm trong tay phát sáng dưới ánh đèn mờ ảo.

“Phập!”

Một tay vén màn, tay kia Huyết Từ nắm nhuyển kiếm đâm mạnh xuống người trong chăn, liền một đao đoạt mệnh. Nhưng nhạy cảm nhận ra sự lạ, cô liền rút lại kiếm rồi lật chăn. Trên kiếm không có máu đương nhiên dưới chăn không có người.

Huyết Từ giật mình biết đã bị phát hiện liền nhanh chóng xoay người rời khỏi. Nhưng cô chưa kịp thực hiện đã bị một bóng trắng từ trên lao xuống nắm lấy hai vai rồi lật ngửa, đè mạnh xuống giường. Bên tai còn văng vẳng tiếng cười yêu mị của kẻ kia.

- Hừ, cuối cùng cũng bắt được người!

Nét đắc chí hiện rõ trên mặt Trịnh Phi Vũ. Nếu dễ dàng bị giết như vậy thì hắn đã chết cả ngàn lần trước đây rồi.

- Đánh lên, vô si!

Huyết Từ lạnh lùng lên tiếng.

- Chẳng phải kẻ nửa đêm lên vào đánh lên là người sao? Ta chỉ tương kế tựu kế thôi!

“Cốc! Cốc!”

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa.

- Không có gì! Các người đi nghỉ đi, không cần canh nữa!

Trịnh Phi Vũ ra lệnh.

Huyết Từ liếc mắt liền phát hiện ra mọi chuyện. Thì ra hai tên thuộc hạ ngoài kia chỉ vờ ngủ quên.

Nhân lúc Huyết Từ không đề ý, Trịnh Phi Vũ ôm cô xoay một vòng rồi ép cô vào góc giường, chân dùng lực kẹp chặt hai chân cô, hai tay giữ lấy đôi tay. Tư thế hoàn toàn mờ ám khiến không khí bỗng chốc nóng lên. Hắn lại tăng lực ở phần cổ tay Huyết Từ khiến cô không chịu nổi phải buông kiếm.

- Đừng chống cự vô ích, người vốn không phải đối thủ của ta! Ngoài việc dựa vào tốc độ và sự chính xác, người không hề có nội lực.

Thấy Huyết Từ dưới thân không ngừng vùng vẫy thoát khỏi, Trịnh phi Vũ nghiêm giọng. Nhưng chỉ thoáng qua giây lát, hắn lại trở về với bản mặt tươi cười xảo quyệt.

- Người muốn làm gì?

Mơ hồ nhận ra hành động sắp đến của Trịnh Phi Vũ, Huyết Từ căng thẳng hỏi.

- Đương nhiên là...

Hắn không nói hết câu mà trực tiếp trả lời bằng hành động.

“Soạt” một tiếng, chiếc sa lụa che mặt Huyết Từ bị giật phăng ra, vượt khỏi tay hắn rồi nhẹ nhàng đáp đất. Thời gian cũng như chậm lại từ giây phút đó.

Đôi đồng tử của Trịnh Phi Vũ giãn ra hết mức, vẻ mặt thập phần kinh ngạc. Mà Huyết Từ đối diện cũng không kém, sắc mặt như tái đi vì mọi việc diễn ra quá bất ngờ. Đôi mắt vốn băng lãnh cùng bình tĩnh nay cũng không ngừng động.

- Lâm... Lâm Tịnh Nhi?

Thật lâu sau, Trịnh Phi Vũ mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Dưới thân, Huyết Từ quay mặt hướng mắt ra bên ngoài, nơi bị ngăn cách bởi tấm rèm che.

- Muốn giết cứ giết, đừng nhiều lời!

Trịnh Phi Vũ thấy biểu hiện đó thì nhếch miệng cười. Những hình ảnh, những sợi dây liên kết liên hệ vốn rời rạc nay đột nhiên trở nên liền mạch, rõ ràng. Hoa sen nở trái mùa, đôi mắt băng lãnh, không bị hắt hơi... hừ, hừ vì sao đến bây giờ mới phát hiện! Làm gì có nữ nhân bình thường nào vừa gặp hừ liền muốn đuổi ngoài kẻ đang một lòng muốn diệt hừ. Ngắm một hồi hừ mới mở miệng:

- Nếu muốn giết ta đã không nhọc công bày vẽ dụ ngươi mắc bẫy thế này!

- Là ý gì?

- Có biết ai là người đã sai ngươi giết ta không?

Huyết Từ hơi ngạc nhiên:

- Ta trước nay đều không quan tâm!

- Hừ, kẻ đó chính là ta!

- Ngươi?

Huyết Từ cười nhạt.

- Nếu không phải thế thì làm sao tiếp cận ngươi?

- Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?

Trịnh Phi Vũ không vội trả lời. Hừ nghiêm túc nhìn sâu vào mắt cô:

- Hãy trở thành người của ta!

- Đừng mơ!

Không mất một giây suy nghĩ nào, Huyết Từ liền trả lời.

Mà Trịnh Phi Vũ kia đương nhiên không chịu thua dễ dàng.

- Tuy nói Lâm gia chỉ có thất nữ cùng ba nhi tử, hiện nếu không phải gả cho các quan, các vương thì cũng có mặt tại gia. Nhưng ta không tin cô cùng bọn họ không có quan hệ, nếu truy đến tận cùng thì tru di cửu tộc là việc rất có khả năng. Mà Lâm gia nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nếu thực sự bị diệt đến chín tộc thì e là quan phủ phải thi án trong cả tuần trời.

- Ngươi là đang uy hiếp ta?

Trái với Huyết Từ ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, Trịnh Phi Vũ lại cười mỗi lúc một tươi.

- Đàm phán, là đàm phán! Chỉ cần ngươi đồng ý thì chúng ta đều có lợi. Ta thu được thuộc hạ tốt còn ngươi có thể bảo vệ bí mật thân thế, lại cứu được đám người vô tội kia. Tính ra ngươi vẫn lợi hơn ta một phần.

- Vô sỉ!

- Chỉ vậy thôi mà đã gọi ta vô sỉ, còn như thế này thì sao?

Trịnh Phi Vũ vừa nói, vừa đưa mặt mình tiến gần xuống khiến Huyết Từ đỏ mặt, sồn tóc gáy. Khi khoảng cách gần như không còn, môi hai người dường như chạm nhau, nhìn đôi mắt ẩn chứa ý cười tự tin trước mắt cô mới hoảng hồn:

- Được!

Cô thua rồi. Trước một kẻ mặt dày đến kiếm cũng không thể xuyên qua thì làm sao cô đấu lại.

- Tốt lắm!

Trịnh Phi Vũ tỏ ra là một kẻ chinh nhân quân tử, chủ động buông tay. Nhưng lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một nữ nhân xinh đẹp như vậy khiến hắn thật động lòng, bàn tay vừa mới nắm lấy tay cô vẫn còn lưu luyến chút hơi ấm.

Huyết Từ nhân đây mà vùng dậy khỏi giường, gương mặt đỏ ửng lên. Cánh tay không biết vô tình hay cố ý mà lại thúc mạnh vào mặt Trịnh Phi Vũ khiến hắn “Á!” một tiếng. Nhưng nhìn cô một vẻ tức giận, đôi vai run run, bàn tay dưới ông tay áo nắm lại thành nắm đấm, hắn lại nhanh chóng khôi phục sắc mặt:

- Đừng quên bây giờ cô là thuộc hạ của tôi, bạo lực với chủ tử đồng thời là vương gia sẽ mang tội đại nghịch bất đạo đấy!

Trịnh Phi Vũ cười mỉa hoặc, hơi ngả người, hai tay chống đàng sau lưng ra một tư thế hết sức “quyến rũ”. Chỉ cần mọc thêm một chiếc đuôi trắng ngoe nguẩy thì hắn chẳng khác nào một con hồ ly ngàn năm.

Huyết Từ lại chẳng hề để tâm đến cái tư thế “quyến rũ” này của hắn, cô cúi người nhặt chiếc sa lụa rồi nhanh chóng nhảy ra cửa sổ.

Nhìn theo bóng áo đỏ mất hút sau cánh cửa, Trịnh Phi Vũ có cảm giác hụt hẫng. Những nữ nhân bình thường hắn không cho vào mắt thì cứ bám lấy hại hắn hắt hơi không thôi. Mà sát thủ kia hắn rất vừa mắt lại chẳng thèm liếc nhìn đến hắn một lần. Lòng tự tin của hắn hết lần này đến lần khác bị Huyết Từ cùng Lâm Tịnh Nhi kia chà đạp không thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Mặt trời chưa lên, đêm tối còn giăng khắp lối.

Sau một đám cây bụi trong rừng, một đoàn hơn ba mươi người cẩn thận áp sát đến hang động phía trước. Dẫn đầu đoàn người là một thân bạch y trắng muốt bị che bởi tấm áo bào màu đen, Trịnh Phi Vũ.

Như cảm nhận được điều gì, hắn liền rút lại bước chân, phát tay ra lệnh cho thuộc hạ phía sau dừng hành động.

- Thủ lĩnh thật đáng sợ, chém đứt lìa đầu của A Sừ và A Dân.

Một tên nhỏ con khoác tấm áo có vá da hổ rách đén tiến gần đến. Giọng nói lẫn sợ hãi không giấu nổi. Đi theo hắn là một tên mập mạp.

- Suyt!

Nghe đứa ốm nói điều nhạy cảm, tên mập kia liền bịt miệng hắn lại rồi nhìn quanh, thấy không có gì bất thường mới buông tay, nhỏ tiếng nói. Xem ra cũng không phải loại ham ăn đến lú não.

- Mày muốn chết hả thằng đàn! Hai đứa đấy ngu dốt không biết tên vương gia kia thả cho về là để chúng truy ra hang ổ chúng ta. Vì vậy, nơi này chắc chắn đã bị quân triều đình phát hiện, thủ lĩnh cũng vì thế bắt chúng ta luân phiên tăng cường canh phòng cùng cảnh giác.

Theo tiếng bước chân xa dần của hai kẻ kia, khóe miệng Trịnh Phi Vũ dâng lên thành nụ cười tà mị. Tên thủ lĩnh kia không đến nỗi bị xem là ngu ngốc, chuyện này hắn sẽ không quá nhàm chán.

Trịnh Phi Vũ phát tay áo, thuộc hạ theo sau hắn đột ngột chia đều theo Bá Cường và Bùi Lực rẽ thành hai hướng, không một tiếng động bao vây động thổ phi.

- Quân triều đình...

Thốt được ba tiếng cuối cùng, một tên canh cửa động liền nhận một kiếm ngay bụng.

“Soạt, soạt...”

Từ các lùm cây xung quanh, các bóng đen đồng loạt nhảy ra. Tinh thể đột ngột chuyển từ người của Trịnh Phi Vũ bao vây bọn thổ phi thành bị bọn thổ phi kia bao vây.

- Ha ha ha...

Một tiếng cười ồm ồm vang vọng khắp không gian vùng núi rừng rộng lớn. Bọn thổ phi liền nhanh chóng nghiêng người chừa ra một lối đi, từ lối đó, một

gã nam nhân cao lớn ngênh ngang tiến lên.

- Nghe tiếng Cửu vương gia đã lâu, nay mới có dịp diện kiến, thật vinh hạnh cho lão tử!

Trịnh Phi Vũ tựa tiểu phi tiểu nhẹ nhếch miệng:

- Nghe giọng điệu cũng là người xuất thân quan trường, sao lại trở thành thủ lĩnh thổ phi?

- Cũng nhờ ơn vua tôi các người dồn vào chân tường nên mới có chúng ta ngày nay!

Tên thủ lĩnh cười khẩy, điệu bộ ngông nghênh còn có phần hơn Trịnh Phi Vũ.

- À, vậy nếu người không phải tham ô nhận hối lộ thì cũng là cây quyền cường bức gái nhà lành. Đi vào con đường thổ phi quả đúng với bản chất tồn nước hại dân của người rồi, người vẫn là nên nói một tiếng cảm tạ long ân.

Đừng tưởng hồ không ra oai thì xem là mèo bệnh, Trịnh Phi Vũ lộ ra một nụ cười ngạo nghễ so với thủ lĩnh kia còn chói hơn vạn lần.

- Hừ, vậy để lão tử mang đầu người gửi cho tên hoàng đế kia thể hiện lòng cảm kích của mình.

Vừa dứt lời, hắn liền rút đao chém về phía Trịnh Phi Vũ. Mà trong khoảnh khắc, trường kiếm của Trịnh Phi Vũ đã đỡ trúng, vang lên một tiếng kêu nặng nề của kim loại. Sau đó, đồng loạt quân hai bên đều xông lên giao chiến.

Dù chịu cảnh lực lượng chênh lệch gần như một đôi mười nhưng thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ vẫn là bên chiếm ưu thế, nhẹ nhàng vùng kiếm đoạt mạng. Cũng phải, lũ thổ phi tâm thường này đâu thể nào là đối thủ của quân tinh nhuệ do đích thân Cửu vương gia huấn đào tạo.

Bầu trời hừng sáng nhưng vẫn còn xám đen mù mịt. Mùi máu tươi tanh nồng đậm đặc lan trong không gian.

Theo lệnh của tên thủ lĩnh, một nhóm người nữa từ trong hang động ủa ra viện binh. Trịnh Phi Vũ một mặt vừa tiếp chiêu của hắn lại vừa linh động chém đông giết tây bọn giặc cỏ xung quanh.

Trên mặt Trịnh Phi Vũ bây giờ nhuốm một mảng hoa máu đỏ tươi. Nhưng những tia máu kia đương nhiên không phải của hắn. Gương mặt vốn nét phong lưu hằng ngày giờ hiện lên nụ cười tà mị, cứ như hình ảnh vương gia bạch y nho nhã hằng ngày với kẻ bây giờ cầm kiếm là hai người hoàn toàn khác nhau. Sát khí cùng hàn khí thay nhau tỏa ra trên người hắn khiến đối phương kinh hồn hoảng sợ.

“Vút, vút, vút!”

Một loạt tên bắn về phía người của Trịnh Phi Vũ. Hắn nhanh chân xoay mình liên tiếp tránh được. Mà lũ thổ phi kia thì nhân cơ hội chạy khỏi. Trong nháy mắt, vùng trung tâm của loạt mưa tên chỉ còn lại người của hắn.

- Có độc!

Bùi Lực đưa kiếm đánh gãy một loạt tên, lớn tiếng khẳng định.

Trịnh Phi Vũ nghe vậy liền nhú mày, theo đó nhìn về một thuộc hạ vừa trúng tên thì thấy anh ta môi thâm đen ngã xuống đất.

- Khốn kiếp, dám dùng độc với bản vương!

Trịnh Phi Vũ nghiêng răng, dùng nội công tung ám khí về phía những mũi tên đi đến.

“Á!” một tiếng, một đám người trong rừng cây thấp gần đó liền ngã ra, hộc máu tươi chết ngắc.

- Mau đuổi theo!

Không còn chướng ngại, Trịnh Phi Vũ truy hô thuộc hạ đuổi theo.

Sau hai canh giờ trôi dềo lội suốt lần theo dấu vết, đoàn người của Trịnh Phi Vũ chạy lên ngọn núi cao nhất. Đột nhiên, hắn giơ tay ý bảo đoàn người dừng lại, tất cả đồng loạt theo hắn cúi người nấp sau rừng cây bụi thấp.

Trên mặt vương chút máu, Trịnh Phi Vũ nhếch miệng cười đắc ý. Hắn không quay người chỉ ngoắc tay một cái, thuộc hạ đằng sau hiểu ý liền dâng lên một bộ cung tiễn.

Hắn quỳ một chân xuống đất làm điểm tựa, hai tay mạnh mẽ giương cung. Tấm áo bào màu đen bị gió núi trên cao thổi bay, khí chất vương giả ngập tràn. Môi mỉm cười nhưng mắt lạnh lẽo đến vô cùng.

“Vút!”

Mũi tên vừa xé gió lao đi thì một tiếng “Á!” liền trả lại. Từ trong bụi cây cách đó không xa, một tên mập trúng tên gương mặt lộ ra hoảng sợ, chỉ kịp nắm lấy mũi tên đang xuyên qua chiếc cổ của mình rồi lăn đùng ra chết. Máu tươi từ cổ bắn ra khắp người.

Nhìn thấy Trịnh Phi Vũ ngao nghể đứng dậy, thuộc hạ của hắn cũng đồng loạt bật dậy tạo khí thế ngút trời.

Bên kia, một đám thổ phi đang nấp sau bụi cây chứng kiến thấy, trở mắt ngạc nhiên. Một màn bắn cung xuyên cổ vừa rồi khiến chúng không giấu nổi nét kinh hoàng. Tên thủ lĩnh vẫn là kẻ có tinh thần lãnh đạo nhất. Hắn hiên ngang đứng dậy hướng đao về phía Trịnh Phi Vũ hô: “Giết!” rồi dẫn đầu lao đến.

Bọn giặc có phía sau biết không thể trốn nữa thì cầm chắc đao kiếm, liều chết xông lên.

Mặt trời đã ló dạng.

Trên đỉnh núi cao nhất vùng đông bắc, gió vi vút thổi đưa vị tanh của máu bay xa. Tiếng kim loại kịch liệt va chạm, tiếng la hét vang vọng tạo nên một mớ tạp âm đáng sợ.

- Giúp ta gửi lời hỏi thăm đến Diêm Vương gia!

Trịnh Phi Vũ giương kiếm ngay trước mặt tên thủ lĩnh, vừa hướng hắn nói lại vừa miễn phí cho hắn nụ cười rạng rỡ.

- Ha ha, dù chết thì lão tử vẫn là một nam tử hán đội trời đạp đất. Dám bỏ con đường quan đi con đường thổ phi. Không như ngươi hằng ngày phải nghe lệnh vua, lấy lòng dân.

Thủ lĩnh kia quả thật gan lì, nhìn một kiếm trước mặt lại một vực sâu dưới chân mà không hề tỏ ra sợ hãi. Chỉ dựa vào đám thổ phi dưới trướng hắn lớn mạnh đến ngày nay thì không thể phủ nhận tài năng của hắn. Nhưng hữu tài vô đức thì chỉ có nước làm hại quốc gia.

- Sai sai!

Trịnh Phi Vũ phủ nhận câu nói của tên kia, thần nhiên như đang đàm đạo:

- Kẻ nguoi cần thương hại không phải bản vương gia mà là chính bản thân nguoi. Uống công một đời ăn học lại phạm phép nước để hoàng thượng phế chức quan. Không biết hối cải còn theo nghiệp thổ phi, chân đạp máu dân lành bá tính, đầu đội ngàn lời chửi rủa. Còn ta, nghe lệnh vua hay lấy lòng dân không quan trọng, cốt lõi là ta không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ những kẻ như nguoi chết quá dễ dàng, quá nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lời của Trịnh Phi Vũ có tác động mạnh còn hơn độc tính trước kia mà bọn thổ phi dùng, từng chữ từng chữ đã kích vào thần kinh người nghe. Tên thủ lĩnh kia bị kích động thì đột nhiên vươn tay nắm lấy thân kiếm của Trịnh Phi Vũ kéo mạnh về phía hắn. Trịnh Phi Vũ bất ngờ không kịp phòng bị liền theo hướng vực thẳm rơi xuống.

- Ha ha, lão tử có chết cũng bắt nguoi theo hầu ta xuống gặp Diêm Vương!

- Ta đưa nguoi xuống cửa địa phủ rồi ngoi trở lại dương gian vậy!

- Vương gia!

Bá Cường, Bùi Lực cùng đám thuộc hạ trăm miệng một lời, hoảng hốt lao đến muốn giữ lấy Trịnh Phi Vũ nhưng không kịp. Sau mẫu đối thoại cuối cùng mà họ nghe được, hắn đã cùng tên đại thổ phi kia mất hút dưới xa.

Lạnh!

Dòng nước dưới chân núi không có ánh mặt trời chiếu đến thật khiến người ta hàn khí công tâm.

Trịnh Phi Vũ một thân bạch y ướt sũng, bất động nằm bên bờ suối trong veo. Gương mặt nhiễm lạnh hơi tái đi.

- Đã qua hơn một canh giờ rồi, sao không chịu cứu chữa cho ta?

Hắn vẫn nhắm mắt không động đậy chỉ mở miệng nói, giọng điệu hậm hực.

Bóng người lạng lẽ đứng cạnh hắn này giờ nghe tiếng cũng chỉ liếc mắt nhìn xuống. Một thân xiêm y đỏ tươi, sa lụa mỏng che mặt, người đầy nhất định không ai khác ngoài Huyết Tử. Nàng khẽ mở cánh môi:

- Vẫn muốn xem ngươi vận công chống lạnh thêm bao lâu!

- Nàng biết ta không ngất?

Trịnh Phi Vũ hé một mắt nhìn, đoán xem bản thân đã bị phát hiện từ bao giờ.

Lúc cùng tên thổ phi kia rơi xuống vực, trong tay Trịnh Phi Vũ vẫn nắm trường kiếm. Rơi đến lưng chừng núi, hắn vận lực đâm kiếm vào vách đá. Thân kiếm dù đã đâm ngập vào đá nhưng vẫn theo đà rơi mà kéo dài xuống một đoạn làm tia lửa phi thường bắn ra mới dừng lại.

Đang định dùng khinh công nhảy qua các cành cây mọc ra để trở lên thì thoáng thấy một thân áo đỏ tươi. Nghiêng tai lại nghe tiếng róc rách phía dưới chứng tỏ có dòng nước chảy qua, hắn như thật như giả thả tay để thân người rơi tự do.

Hắn tự mình đa tình tưởng rằng Huyết Tử đến cứu nên mới tạo cơ hội cho nàng ra tay. Nào ngờ rơi xuống nước lạnh cả nửa ngày trời mà nàng ta chẳng thêm đá động, hắn không chịu được mới lên tiếng.

- Chỉ sợ ngươi không chết!

- Thật tàn nhẫn a! Vì sao trước đây ta không đoán được Huyết Tử và Lâm Tịnh Nhi là một nhĩ? Dù là ai thì nàng cũng thật lạnh lùng nha!

Trịnh Phi Vũ vừa nói vừa ngồi dậy, vắt vắt nước trên quần áo.

- Lí do là gì?

Huyết Tử hướng đôi mắt lãnh đạm nhìn hắn.

- Thấy chết không cứu thì gọi là tàn nhẫn, còn cần lí do nữa sao?

Trung ra một điệu cười vô hại đến mức ngây ngô.

- Ngươi biết ta không phải hỏi điều đó!

Bị thái độ nghiêm túc của Huyết Tử thay đổi, Trịnh Phi Vũ mới thôi diễn trò. Nhưng hắn không trả lời ngay mà thông dong đi đến ngồi trên một tảng đá lớn gần đó. Cảm giác tư thế của mình đang rất có phong độ hắn mới hướng cô nói: (__ __!! Thật bá phúc Vũ ca đi!!)

- Ta cần nhân tài, trùng hợp nàng lại có!

- Thổ phi kia cũng là nhân tài!

- Ủ! Nhưng hắn dùng tài của mình để thỏa mãn cá nhân, gây hại cho bá tính.

- Ta cũng là sát thủ giết người hàng loạt!

Thấy cuộc đối thoại đã đi với tốc độ quá nhanh, Trịnh Phi Vũ nghĩ nghĩ một lúc mới tiếp tục, giọng âm trầm không nhanh không chậm:

- Đúng vậy, nếu những người nàng giết không phải loại gian thần, tham ô hay bại hoại thuần phong mỹ tục của dân tộc... có lẽ sau tên thổ phi kia sẽ đến lượt nàng. Ta cũng đồng thời biết những lần nàng từ chối ra tay đều là từ chối những kẻ tiền bạc đầy lưng, do lòng đồ kị mà muốn hại người.

- Rồi sao?

- Rồi ta chấm nàng! (^^)

Dứt câu nói, Trịnh Phi Vũ cười híp mắt. Huyết Tử cũng vì thế mà ghen lời.

Cô trước nay đều một mình hành sự, nay đột ngột bị người ta nắm thóp bắt làm thuộc hạ, thật không dễ chịu chút nào. Vì thế, hôm nay cô quyết định đến đây cùng tên kia nói trái phải, nhưng xem ra cô lại thất bại. Tên này bị nước ngầm đến hư não rồi!

Thấy Huyết Tử một bộ muốn rời đi, Trịnh Phi Vũ nhanh chóng đứng dậy, bắt lấy cánh tay nàng.

- Lần trước vì đường đột nên mới để nàng đi, lần này đâu thể lại cứ tiếp tục.

- Thuộc hạ của ngươi sắp xuống đến nơi!

- Không quan trọng! Nàng cùng bọn họ đều như nhau, nên ra mắt.

Không lâu sau, đoàn người do Bá Cường và Bùi Lực dẫn đầu đã đến nơi bọn họ đứng. Vừa thấy Huyết Tử, tất cả đồng loạt rút kiếm, cảnh giác được đẩy lên mức cao nhất. Nhưng nhìn Trịnh Phi Vũ đang nắm tay nàng đầy “tình thương mến thương” thế kia thì nhất thời tiền thoái lưỡng nan, không biết nên lùi hay tiến. Bên kia, Huyết Tử vội rút tay lại.

- Các người đến rồi, nhanh lại đây!

Được Trịnh Phi vũ mở đường, bọn họ nhanh chóng tiến đến rồi đồng loạt quỳ xuống, trăm miệng một lời:

- Vương gia thứ tội, chúng thuộc hạ vô năng chậm trễ, không hộ giá thành công!

- Được rồi, được rồi, đứng lên đi!

Trịnh Phi Vũ phẩy tay áo còn nhẹp nước, bảo đứng lên rồi đẩy Huyết Từ về trước:

- Các người hẳn đã biết nàng! Từ bây giờ nàng là thuộc hạ của ta, nhất định không được ai có hành động hay thái độ bài trừ!

Gần ba mươi người nhất loạt gật đầu hiểu ý.

- Các người cũng vất vả rồi, hãy về nghỉ ngơi đi! Bảo ông chủ khách điểm mở tiệc, tối nay ta chiêu đãi các người. Bá Cường, Bùi Lực, hai người ở lại!

Đoàn người vui vẻ hú lên một tiếng rồi nhanh chóng rời đi. Trịnh Phi Vũ lúc này mới đưa tay rút đi tấm sa lụa trên mặt Huyết Từ, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp. Huyết Từ hơi sững người, từ bao giờ hẳn lại có cái quyền được lấy khăn che của nàng?

Mà hai người còn lại cũng vì hành động này mà đứng hình. Mãi một lúc, Bá Cường mới lắp bắp thành tiếng:

- Đây... đây chẳng phải là... Tịnh Nhi tiểu thư ở Lâm phủ?

- Không sai, là nàng!

Trịnh Phi Vũ mười phần khẳng định. Nhìn biểu hiện ngẩn người như phỗng của hai kẻ kia, hẳn thật buồn cười.

- Thì ra vậy! Thảo nào thuộc hạ vẫn luôn thắc mắc, vương gia luôn hắt hơi khi gặp nữ nhân lại đột nhiên không dị ứng với hai người mới gặp là Huyết Từ cùng Lâm Tịnh Nhi. Bây giờ mới biết lí do.

Bùi Lực cười hất, khinh thường bản thân ngu dốt trước đó không đoán ra. So với Bá Cường luôn sôi nổi, anh là người trầm tính và sâu sắc. Nhưng cũng không thể trách anh, đến cả tên cửu vĩ hồ Trịnh Phi Vũ kia còn bị nàng lừa thì với anh, âu cũng là bình thường.

- Mau nói!

Trịnh Phi Vũ khần trương trong khi Huyết Từ chẳng để tâm mấy. Cô chỉ âm thầm đánh giá hai người trước mặt.

- Vì cô nương ấy không trang điểm! Thứ vương gia vốn dị ứng không phải nữ nhân, mà là mùi phấn son trên người họ.

- Ai nha, người nói ta mới biết nha! Tiên hoàng hậu trước đây cũng không trang điểm nên người cũng không bị dị ứng a!

Bá Cường bên cạnh vỗ tay một cái “Bốp!” ngộ ra sự việc.

Vậy là căn bệnh lạ đi theo Trịnh Phi Vũ dai dẳng gần ấy năm nay lại đột nhiên trở nên rõ ràng. Hẳn cũng không khỏi bất ngờ. Nhiều năm sau nghĩ lại, Trịnh Phi Vũ vẫn là không khỏi cảm tạ ai kia đã giúp mình khai sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

- Tịnh Nhi, ta muốn uống trà!

Trịnh Phi Vũ uể oải nằm ẹp ra bàn đá trong đình viện. Ánh trăng nhàn nhạt trên cao soi bóng xuống hồ sen.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó mà đã hơn một tháng kể từ lần diệt thổ phi ở núi bắc. Từ hôm đó trở về, Trịnh Phi Vũ đều đặn hai lần một ngày đến trang viên của Huyết Từ một hai đôi uống trà, có hôm còn ăn vạ đòi com. Nhìn một thân bạch y dịu dàng xinh đẹp, tuy vẫn có nét lạnh lùng xa cách nhưng không hề có sát khí, hẳn gọi Huyết Từ thấy không thuận miệng nên quyết định mỗi khi nàng mặc áo trắng, hẳn sẽ gọi Tịnh Nhi.

- Hiện tại không có!

Lâm Tịnh Nhi đã quen thuộc cảnh này thì một bộ thờ ơ đáp trả.

- Sao không có? Nơi này của nàng chẳng phải lúc nào cũng có sen nở sao? Có sen thì hà có gì không có trà?

- Sen thì có, trà cũng có nhưng ta không muốn pha. Người muốn cứ tự thân làm lấy! Nếu không thì trở về bảo hạ nhân nhà người làm.

Lâm Tịnh Nhi không buồn ngẩng mặt, chỉ chăm chú chải lông cho con mèo ú đen tuyền.

- Ta thực ganh tỵ với nó!

Trịnh Phi Vũ trong vẻ mặt tiểu hài tử hậm hực bắn ngàn tia lửa đến con hắc miêu kia.

Như cảm nhận được nguy hiểm rình rập, hắc miêu tội nghiệp đành tui thân đứng dậy lắc lắc mình tròn trịa rồi nhảy khỏi chân Tịnh Nhi, một mạch đùng đùng đi vào trong. Thấy vậy, Trịnh Phi Vũ mới hài lòng mỉm cười. Không uống công hân hằng ngày cho ăn!

Nói đến chuyện cho mèo ăn, hẳn lại ảm ức không thôi với nữ nhân trước mặt. Đường đường là một Cửu vương gia uy quyền khuynh đảo thiên hạ lại phải ngày hai bữa cho mèo ăn để được uống trà cùng ăn ké cơm của nàng. Hẳn nghĩ mà tui thân.

Để đảm bảo hình tượng lung linh của mình trong mắt thuộc hạ, hẳn đã lệnh cho Bá Cường cùng Bùi Lực nếu không có chuyện gấp thì tuyệt không được tự tiện vào nơi đây. Mặc dù trong mắt mọi người trước nay, cái hình ảnh kia cách xa với từ “lung linh” đến nhường nào!

- À, ta rất tò mò vì sao nàng có thể trông cho sen nở quanh năm a?

Vứt cái suy nghĩ với con mèo qua một bên, Trịnh Phi Vũ hướng Tịnh Nhi hỏi.

Người trước mặt im lặng thật lâu, đến mức hẳn nghĩ nàng sẽ không trả lời, định nói sang chuyện khác thì nàng đột nhiên mở miệng:

- Là mẫu thân dạy ta!

Thấy Tịnh Nhi ánh mắt chợt trở nên trầm buồn, xa xăm nhìn đến chốn mơ hồ nào đấy, Trịnh Phi Vũ cảm thấy hối hận. gương mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

- Người hiện nay... là ở bên kia?

Hắn hướng mắt về phía nắm mồ nhỏ dưới gốc hoa đào bên kia hồ sen. Nơi đó thường được nàng hương khói mỗi đêm, hẳn đôi lần nhìn thấy nhưng không tiện hỏi. Không ngờ hôm nay lại lỡ lời có được đáp án.

- Đúng vậy!

Tịnh Nhi nhỏ tiếng trả lời. Nói xong nàng liền đứng dậy, lặng lẽ đi vào nhà. Trịnh Phi Vũ trông theo bóng dáng ấy lòng chợt dâng một cảm giác lạ...

Hắn muốn bảo vệ nữ nhân kia!

Trên phố khu phố sầm uất, người qua người lại như thoi đưa.

Trịnh Phi Vũ ngồi ở tầng hai của một trà lâu, mắt hờn nhìn chăm chăm vào chậu mẫu đơn. Ánh mắt nhu tình biết bao, thần sắc dạt dào biết bao. Đóa mẫu đơn đỏ thắm kia bị hắn nhìn đến muốn héo.

- Vương gia!

Mãi đến khi Bùi Lực từ nóc nhà bên cạnh nhảy sang, đứng trước mặt gọi một tiếng, hắn mới bừng tỉnh.

- Có việc gì?

Sau khi nghe Bùi Lực tường thuật lại, hắn thôi giả bộ làm công tử đào hoa ngấm hoa đến thất thần, đứng dậy tung người nhảy xuống dưới.

“Soẹt” một tiếng, Trịnh Phi Vũ xộc quạt giấy trong tay, phe phẩy đi dạo phố.

Bùi Lực nói quả không sai, hiện tại dân chúng trong phố đều đang truyền nhau một mẫu chuyện hấp dẫn.

- Hôm nay lại phát hiện thi thể của một cô gái nữa ở bờ sông sau núi!- Lão nông bán gạo tỏ ra nghiêm trọng.

- Nghe đâu là con gái út của lão Tứ tiểu phu trong núi.- Bà cô đứng tuổi bán thịt góp lời.

- Tên đại dâm tặc này nghe nói một cao thủ võ lâm, có người chứng kiến hẳn ôm nữ nhân bất hạnh nhẹ nhàng nhảy qua các mái nhà.- Một người ăn xin

cũng chạy vào thêm mắm dặm muối.

Trịnh Phi Vũ nghe thấy, hết nhếch mép cười lại nhủ mi không thôi. Đứng là miệng lưỡi thiên hạ, một đồn trăm, trăm đồn nghìn. Chỉ sợ qua vài ngày nữa, cái hái hoa tặc kia trong tư tưởng của họ sẽ được thăng cấp thành thượng thừa cao nhân.

- Thực hư thế nào?

Trở về biệt viên Lâm gia, Trịnh Phi Vũ gấp quạt, thu lại vẻ mặt phong lưu trung ra trên phố.

- Những ngày gần đây liên tiếp xảy ra vụ dân nữ bị bắt cóc vào đêm khuya. Sáng sớm hôm sau lại phát hiện xác của họ nằm ở ven sông hoặc bìa rừng trang phục xộc xệch và... thân nữ bị phá!

Bùi Lực nhanh chóng bẩm báo.

Trịnh Phi Vũ nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt liền hỏi:

- Chỉ bắt nữ nhân?

- Vâng!

- ...

Trời về khuya, không khí trở nên lạnh hẳn.

Những đám mây đen mọng nước ban chiều giờ hóa thành một màu đỏ, che mất ánh trăng. Gió đêm vi vu thổi. Khung cảnh vắng lặng đìu hiu đến rợn người, ngoài tiếng gà bay chó sủa thì cũng chỉ có vài điệu thở nhẹ nhàng của nữ nhân xiêm y đỏ tươi.

Trên con phố vắng tênh, Huyết Tử một thân mảnh mai nhẹ bước.

“Vù!”

Một con gió lạ thổi đến, tẩm sa lụa mỏng khẽ bay. Tiếp đến, một bàn tay như có như không lướt lấy tà áo của nàng.

- Tiểu mỹ nhân!

Tiếng cọt nhả vang lên bên tai khiến Huyết Tử cảm thấy kinh tởm. Nàng cuộn tay thành nắm đấm kiểm chế con giận.

Gặp tình huống tương tự, nàng trước đây đã không ngại mà liền một kiếm câu hồn tên dân tộc thú tính này. Nhưng hiện tại trở thành thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ, nàng không thể nhận tiền rồi giết người tự do như trước nữa.

- Buông tay!

Lời nói lạnh lẽo đến cùng cực kia không ai khác ngoài Huyết Tử. Tuy nói Trịnh Phi Vũ là muốn nàng bắt sống, nhưng nếu vượt qua khuôn khổ cho phép, nàng không đảm bảo tên này được toàn thân.

- Ai nha, có cá tính, có cá tính! Gia thích nha!

Tên dân tộc kia không những không buông lại còn cười cợt. Cánh tay không an phận từ từ xoắn lấy vạt áo của nàng, càng lúc càng gần đến hông.

“Xoẹt!”

Nhanh như chớp, Huyết Tử rút nhuyễn kiếm bên lưng chém đứt vạt áo bị tên ôn dịch kia nắm lấy rồi buông hai tiếng:

- Dơ bẩn!

Hắn sững người trong giây lát rồi cười:

- Ha, một thân áo đỏ, nhuyễn kiếm sắc bén, chiêu thức nhanh gọn, đừng nói mỹ nhân này là Huyết Tử sát thủ nha! Ta nào có được cái phúc lớn thế này!

Trong màn đêm thăm thẳm, tên dân tộc lộ ra một nụ cười tươi với hàm răng trắng bóc. Thấy nàng không nói gì, hắn lại tự độc thoại:

- Thiên ý đã định cho ta gặp nàng, chi bằng đêm nay nàng chấp nhận theo ta?

Sau tẩm sa lụa, Huyết Tử cười nhạt. Nàng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, khả năng hoang tưởng của tên này có thể mang ra so với Trịnh Phi Vũ.

- Có khả năng thì tự quyết lấy!

Ý này của nàng là bảo hấn đến mang nàng đi? Tự suy diễn một hồi, đại dam tặc đang định tiến đến dang tay ôm người thì “Vút!” một tiếng, hấn mau lẹ lùi bước. Một chút sơ sẩy thôi thì vừa rồi kiếm kia của Huyết Từ trong gang tấc đoạt mất mạng hấn rồi!

Sau khi lùi, hấn lại đi bước tiến lên lần nữa. Hấn di chuyển linh hoạt vô cùng, vừa ló mặt ở bên trái liền xuất hiện ngay bên phải, quả thật không phải dạng tầm thường.

Nhưng hấn chạy nhanh, kiếm trong tay Huyết Từ còn nhanh hơn gấp bội, lần nào hấn xuất hiện, nàng đều suýt soát chém trúng. Vì vậy chỉ qua một khắc mà bộ y phục của hấn đã bị nàng chém cho rách tươm. Mà kiếm của nàng nay đã thành công đặt lên cổ hấn.

Nhìn áo quần trên người còn kém ăn may ngoài chợ một bậc, hấn nghiêng răng ken két.

- Mỹ nhân à, nàng thực quá đáng rồi nha!

Tiếp sau đó, hấn xuất thần vung tay, một đám phấn trắng từ tay áo cuộn cuộn chắn ngang tầm mắt.

- Mê hồn hương!

Chỉ kịp kinh ngạc nói ba từ, Huyết Từ hít phải khí mê liền ngất. Nhuyễn kiếm nặng nề rơi xuống nền đất lạnh. Đại dam tặc mau lẹ bắt lấy thân hình mềm nhũn của nàng, dùng khinh công tẩu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thế nhưng khi vừa nhảy qua vài nhịp trên mái nhà, hấn liền khựng người kinh ngạc nhìn kẻ vừa xuất hiện trước mặt.

Người kia một thân bạch y trắng sạch, trong tay cầm chiếc quạt giấy. Mắt phượng lạnh lùng như phủ một lớp băng. Gió đêm lùa bay tà áo của hấn phàng phật, sát khí nồng đậm trên người tỏa ra xung quanh.

- Buông nàng ra!

Lời vừa thốt ra, đôi mắt hấn nhìn đến cánh tay đang ôm nàng càng trở nên đáng sợ.

- Người đến là ai? Ta chưa nghe qua Huyết Từ sát thủ lại có nhân thân hay sư môn, nào đâu thể giao người dễ dàng!

Hái hoa đại dam tặc kia cũng không phải loại thường, một bộ điềm tinh hướng Trịnh Phi Vũ ứng đáp.

- Vậy bây giờ ngươi liền biết!

Dứt lời, Trịnh Phi Vũ di thân như gió, vụt đến phía trước cướp người. Đại dam tặc hơi hoảng, liền tiếp lùi về sau.

Hấn hai tay bận ôm mỹ nhân không thể thả ra chỉ có thể kịch liệt tránh đòn. Trịnh Phi Vũ sợ làm Huyết Từ bị thương, thì cũng chỉ dùng quạt giấy tấn công. Quạt kia đúng là làm bằng giấy nhưng bên trong lại là một bộ khung kim loại, quét đến đâu khiến đối phương đau đớn đến đấy. Hơn nữa, hấn hiện tại đang rất tức giận nên ra chiêu không hề nương tay, nhắm đến những chỗ hiểm trên người đại dam tặc mà đánh. Nếu tên kia cũng không phải hạng tầm thường, chỉ sợ trúng mấy quạt kia đã liền gãy xương.

Thấy tình hình không ổn, đại dam tặc liền xoay người dùng khinh công bỏ chạy. Thế nhưng, tốc độ khinh công khi ôm thêm một người trong tay khiến hấn thật vất vả, chỉ một lúc lại bị thân ảnh bạch y phía sau đuổi kịp.

Vừa nghe tiếng gió vụt qua, chân chưa kịp chạm mái nhà thì mặt hấn thỉnh linh hứng trọn một cú đá.

“Á!” một tiếng, đại dam tặc mắt thẳng băng liền rơi xuống. Mỹ nhân trong tay nhanh chóng bị người ta đoạt mất. Thân chạm đất chưa kịp đứng dậy, hấn lại bị hai bóng đen từ đầu mạnh mẽ đè xuống.

- Vương gia, người cứ hồi phù trước, chúng thuộc hạ sẽ xử lý tên này!

Bá Cường lên tiếng. Thế nhưng khi chưa kịp nói hết câu, vương gia nhà hấn đã vô thanh vô tức biến mất.

Tại gian nhà tranh của Huyết Từ, Trịnh Phi Vũ bế nàng nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, kéo chăn giúp nàng đắp. Sau đó ngồi lại mép giường.

Hắn tháo mảnh sa lụa trên mặt nàng xuống, lộ ra một gương mặt da phấn mịn màng xinh đẹp. Đôi mắt lạnh băng thường ngày nay khép lại khiến ở nàng tản mát ra một cảm giác nhu hòa dễ chịu. Hắn chăm chú nhìn nàng, tham lam thu vào tầm mắt khuôn mặt khiến lòng hắn rộn rạo ấy.

Thời khắc thấy tên nam nhân kia chạm tay vào vạt áo nàng, trong lòng hắn vô cớ cuộn trào cảm giác tức giận mãnh liệt. Cực lực kiềm chế lắm hắn mới không ngay lúc đó bẻ gãy cánh tay kia.

Nữ nhân này chỉ là thuộc hạ của hắn, hà cớ gì có thể vì một màn kia mà khiến hắn nổi giận. Đột nhiên, mâu quang hắn sáng ngời như phát hiện điều gì.

Lẽ nào... hắn động tâm?

Sáng hôm sau, khi vừa thức dậy, Trịnh Phi Vũ đã liền phi thân đến hậu viên Lâm gia. Hắn muốn xem tình hình của Huyết Từ. Thế nhưng khi vừa đặt chân đến, hắn liền kinh ngạc vô cùng. Cánh cửa cũ kỹ cùng chiếc ổ khóa rỉ sét bị lãng quên bao nhiêu năm nay được phi thường bị dỡ bỏ.

Tìm hắn như chừng một nhịp, trong đầu có dự cảm xấu, thẳm kêu một tiếng “Không xong!”

Trước đó một canh giờ, Huyết Từ hết chịu tác dụng của thuốc mê liền tỉnh dậy. Thính giác nhạy bén của một sát thủ đột nhiên phát hiện tiếng động lạ. Với tốc độ nhanh chất, nàng thay bộ y phục đỏ tươi thành một thân bạch y trắng tinh rồi nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.

Khi chân vừa đặt đến cầu đá thì cũng là lúc cánh cửa duy nhất thông với Lâm phủ mạnh mẽ bị tổng bay.

Một đoàn người xuất hiện từ đây bất ngờ kéo nhau đi về phía nàng.

Dẫn đầu là một vị phu nhân quá ngũ tuần, gương mặt sắc sảo mặc một chiếc áo vải thượng hạng, đầu cài trâm vàng. Phía sau bà ta là một đám nữ nhân xinh đẹp, áo lụa thướt tha, trang sức lấp lánh đầy mình. Đi cuối cùng là một đám trong trang phục gia đình, hùng hổ tiến đến bao vây nàng.

Chưa kịp hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà chỉ sau một đêm thức dậy, chốn trang viên cô lập, thanh tĩnh của nàng lại xuất hiện một đám người thì...

“Ba!”

Một cái tát mạnh mẽ giáng lên mặt Huyết Từ. Hứng trọn một cái tát thành linh đấy, gương mặt da phấn mịn màng lệch hẳn về một bên. Không ai thấy rõ, đôi mắt của nàng lúc ấy lạnh lẽo đến nhường nào.

Phản má bên trái của nàng tê rần rồi ửng đỏ, hiện rõ dấu vết năm ngón tay. Nàng giữ nguyên tư thế cũ, bên tai vang lên giọng điệu khinh rẻ:

- Đồ cầu tặc chúng!

Vừa nghe đến, Huyết Từ mới ngoảnh mặt đưa đôi mắt băng lãnh kinh người nhìn người phụ nữ kia.

Bắt gặp ánh mắt đáng sợ đầy sát khí đó, bà ta đột nhiên sợ hãi lùi một bước. Cho đến khi một nữ nhân đằng sau lên tiếng rồi tiến đến đẩy nàng khiến nàng mất cân bằng lùi về sau, bà mới khôi phục sắc mặt.

- Đồ cầu tặc chúng này, ngươi dám dùng đôi mắt đó nhìn mẫu thân ta sao?

Huyết Từ biết những người này. Tuy chưa một lần tiếp xúc nhưng không phải vì thế mà nàng không biết đến họ.

Người phụ nữ đáng vẻ sang trọng kia là Trần Tổ Như, đại phu nhân của Lâm Bình, muội muội thân ruột của đương kim hoàng thái hậu. Còn phía sau là thất vị tiểu thư thiên kim đài cát của Lâm gia.

Hôm nay bọn họ hùng hổ đến đây thị uy, hẳn là việc làm đồi bại của tên Lâm Bình kia đã bị phát hiện. Lão ta dùng mọi thủ đoạn để che giấu lâu như vậy mà hôm nay vẫn là bị bại lộ chân tướng. Nghĩ đến đây, Huyết Từ nhếch miệng cười khinh.

- Mẫu thân, bây giờ làm thế nào với ả tiện nhân này đây?

Một nữ nhân áo xanh tiến đến gần Trần Tổ Như hỏi xin lệnh. Người này là thất tiểu thư của Lâm gia, út nữ của Lâm Bình.

Suy nghĩ một lát, bà ta trả lời:

- Chuyện mất mặt như vậy không thể để truyền ra ngoài, chỉ cần xử lý nội bộ là được! Các con cứ theo gia quy mà xử!

- Vâng ạ!

Nữ nhân áo xanh kia vui vẻ cúi đầu nhận lệnh từ mẫu thân của mình rồi quay sang nói với gia đình điều gì đó. Tên kia sau một hồi chạy đi, lúc trở lại, trên tay mang một chiếc roi da dăng lên.

- Tiện nhân, mẫu thân của ngươi dùng sắc dụ dỗ phu quân nhà ngươi ta thật không biết xấu hổ, để hôm nay ta cho mẹ con ngươi nếm mùi đau khổ!

- Câm ngay!

Từ đầu đến giờ, Huyết Từ lần đầu tiên mở miệng, ánh mắt lãnh đến tận xương. Sát khí nồng đậm vừa dịu xuống nay lại vùn vụt dâng lên khiến kẻ khác bất giác run sợ.

- Tiện... tiện nhân kia, nguoi vừa dám lớn tiếng với ta! Người đâu, mau lòi mẩu thân của ả ra đây!

- Ta nhắc lại lần nữa, không được nhục mạ mẩu thân ta!

Huyết Từ lạnh lùng cảnh cáo.

Bọn gia đình chạy đi chạy lại một lúc rồi trở lại bẩm báo:

- Thưa tiểu thư, không có người!

Trần Tổ Như liếc thấy nắm đất nhỏ bên góc đào, thần sắc thập phần không tốt:

- Đã chết rồi? Hừ, sớm như vậy đã chết?

Bà ta còn chưa chà đạp ả tiện nhân gian díu với chồng mình kia mà ả ta cư nhiên chết sớm. Cái hận này, nỗi nhục này bà ta làm sao nuốt trôi!

- Mẩu thân, chẳng phải vẫn còn tiện nhân này sao? Người cứ đẩy mà trút giận gấp bội lên ả ta! Ả sẽ thay con hồ ly tinh kia chịu tội! Hô hô...

Thất tiểu thư Lâm gia cười vui vẻ khi thấy người gặp nạn, hành hạ kẻ khác vẫn là thú vui hằng ngày của cô ta. Mà sáu vị tỷ muội còn lại của ả gương mặt cũng bừng bừng sáng, mong đợi được xem kịch hay.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Được Trần Tổ Như gật đầu chấp thuận, thất tiểu thư Lâm gia liền vút một roi vào không trung, hướng Huyết Từ hăm dọa:

- Tiện nhân kia, nếu bây giờ nguoi quỳ xuống dập đầu một trăm cái thì ta sẽ suy nghĩ mà nương tay cho nguoi! Đồng thời mỗi cái dập đầu liền thốt thêm câu: “Tiện nhân xin tạ tội!”. Nếu không ta sẽ dùng roi này đánh nguoi đến da thịt nát bét, róc khỏi xương!

Nhìn một bộ nữ tử áo lụa nhưng găm, gương mặt có phần xinh đẹp trước mặt đang buông lời dọa dẫm, Huyết Từ không kiềm được, đôi môi mỏng khẽ tạo thành một nét cong.

Nữ nhân này tuổi còn trẻ mà đã ngông cuồng, độc ác, năng thế nào cũng thật khâm phục Lâm gia đã đào tạo ra loại người này. Lâm Bình kia hằng ngày sống cùng một đám như vậy không biết là thiên đường hay địa ngục. Nhưng dù có là địa ngục thì cũng là cái giá ông ta phải trả cho mẹ con nàng.

- Hừ, ta xem nguoi còn có thể cười không!

Thấy Huyết Từ dùng điệu cười khinh thường hướng đến, thất tiểu thư kia nổi giận đùng đùng, dứt lời liền quát mạnh một roi ngang người nàng.

Chịu một roi này, lớp áo ngoài của nàng liền rách toạc. Nơi da thịt trúng phải tạo ra một cảm giác đau buốt đến tận xương tủy. Kỹ thuật đánh người cũng thật điêu luyện, không biết cô ta đã luyện tập bao lâu. Nếu không phải là nàng, một sát thủ rèn luyện võ công đã chịu nhiều hơn thế này đau đớn, mà là một nữ nhân bình thường chỉ sợ không chịu nổi đến roi thứ ba đã ngất lịm.

Thấy nàng không những không khóc thét lại còn không hề suy suyển ý cười, hết thấy mọi người chứng kiến đều không khỏi trầm kinh hồn.

Nàng một thân bạch y đứng thẳng kiên cường như cảnh đào trong gió tuyết mùa đông, khắp người tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Không đạt được mục đích là nhìn thấy nàng quỳ phục xuống đất khóc lóc van xin, thất tiểu thư Lâm gia sau khi khỏi phục sự ngạc nhiên thì điên cuồng nhắm roi về nàng mà quát. Mỗi roi đều nhắm đến những chỗ da thịt non mềm của nàng mà đánh.

- Cười đi, cười đi, ta xem nguoi còn cười được đến bao giờ!

Thế nhưng khi roi tiếp theo đang hướng mặt nàng tiến đến thì đột nhiên một đạo thân ảnh vọt tới, bàn tay to lớn bắt trúng lấy đầu roi.

Nhận thức được người trước mặt một thân bạch y cao lớn, gương mặt lạnh lẽo chỉ có hơn chứ không kém Huyết Từ đằng sau, cả đám người kinh hồn bạt vía nhanh chóng quỳ gối dập đầu:

- Cừu vương gia an khang!

Thất tiểu thư Lâm gia sau một hồi run rẩy cũng buông roi da, vụng về quỳ xuống:

- Vương... vương gia an khang!

Trịnh Phi Vũ vận lực làm giảm hô hấp của bản thân đến mức tối thiểu để không hắt hơi. Hắn gương mặt âm u liếc đám người dưới đất rồi nhìn sang Huyết Từ một thân áo rách rời. Người duy nhất ngoài Trịnh Phi Vũ đang không quỳ, Huyết Từ đón lấy ánh mắt biến đổi phức tạp của hắn thì vội xoay người, dùng tay che lại những nơi bị rách.

- Đứng lên đi!

Hắn thu lại tầm mắt, cho đám người đứng lên rồi hỏi:

- Có chuyện gì?

Đám nữ nhân cùng gia đình đều sợ hãi cuối đầu, chỉ có Trần Tố Như bình tĩnh hướng hắn giải thích qua loa:

- Chỉ là chuyện nội bộ nhỏ nhặt, tiểu nhân đang dùng gia quy giáo huấn nhân, không ngờ kinh động đến vương gia! Tiểu nhân xin hướng người thứ tội!

Trịnh Phi Vũ mảy vương nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra. Hắn dùng gương mặt tuấn tú lạnh từ thường ngày hướng họ mà cười:

- Ta nói, Lâm phu nhân người cũng là nên dùng đức trị nhân mới tốt a! Dù sao người này cũng là một thân nữ tử yếu đuối, ta không thấy thì thôi, nhưng giờ thấy rồi thì không thể ngoảnh mặt làm ngơ. Lương tâm ta không cho phép a! (Thật không đấy?!! *-*)

Biểu hiện của tất cả thầy người hiện đang có mặt đều thập phần kì dị. Kinh ngạc có, ganh tỵ có, ghét bỏ cùng ngưỡng mộ cũng có đủ. Cừu vương gia cư nhiên là đang xin tha cho tiện nhân kia.

Dù lí do là gì đi nữa, được vương gia hắn nhìn đến cũng là ao ước bấy lâu mà họ cả trăm lần mơ đến nhưng không được, thế nhưng nay nàng cư nhiên được người buông lời vàng ngọc giúp đỡ. Thật đáng hận!

- Vương gia dạy chí phải, tiểu nhân xin cảm tạ ân!

Trần Tố Như cúi người theo lễ.

- Tiểu nhân xin cáo lui về phòng trước suy xét bản thân!

- Người cứ tự nhiên!

Trịnh Phi Vũ cười cười, hai tay chấp đằng sau lưng nắm chặt thành quyền. Đám người miệng nam mô bụng bỏ dao găm này hắn chỉ hận không một phen quét sạch.

Vừa thấy bóng người cuối cùng khuất sau rừng trúc, Trịnh Phi Vũ lập tức thu lại nụ cười, nhanh chóng xoay người về Huyết Từ. Mấy vương nhíu lại nhìn y phục rách trên người nàng, hắn một bộ lo lắng nói:

- Nàng không sao chứ? Nhanh đưa ta xem vết thương!

- Không cần, ta không sao!

Huyết Từ hất cánh tay hắn đang có ý muốn nắm lấy nàng, hồ hững quay đi.

Nhưng ngay sau đó, Trịnh Phi Vũ dùng dùng nổi giận, dứt khoát nắm lấy tay nàng kéo vào nhà tranh.

- Người làm gì?

Thấy Trịnh Phi Vũ hết nơi này đến góc khác lật lên rồi hạ xuống, Huyết Từ không kiên nhẫn đưa mắt nhìn theo.

- Thuốc để nơi nào?

Hắn dùng bước, hướng nàng hỏi.

- Bên trong ngăn tủ phía bên trái.

Trịnh Phi Vũ theo lời nàng, tiến đến mở tủ, lục lấy một lọ thuốc gửi người rồi mang đến.

- Ngồi yên, ta giúp nàng bơi!

Thấy cánh tay hần cơ hồ muốn vén tay áo mình lên, Huyết Từ nhất thời kinh ngạc nhảy dựng.

- Không được, nam nữ thụ...

Bốn chữ “thụ bất tương thân” vẫn chưa nói hết, nàng đã bị Trịnh Phi Vũ nổi giận theo đà đẩy đến góc tường. Hần dùng đôi cánh tay mạnh mẽ nắm tay nàng ấn mạnh vào tường không cho nàng lối thoát. Hần mở miệng, rít qua kẽ răng:

- Đừng quên bây giờ nàng là người của ta! Thân thể này đã không còn thuộc về nàng nữa mà là của ta, của Trịnh Phi Vũ ta, nàng nghe rõ chưa? Từ nay về sau, dù có muốn thương tổn nó cũng phải hỏi xem ta có hay không đồng ý! Ta tuyệt đối không chấp nhận chuyện tương tự xảy ra lần hai, nàng ghi nhớ cho ta!

Huyết Từ nghe những lời này của hần thì đột nhiên trong lòng dâng một niềm cảm xúc ngọt ngào khó tả. Đôi mắt vốn nhuốm một màn sương băng lãnh nay mở to kinh ngạc. Dù mơ hồ không hiểu ý của hần là gì, nhưng nàng biết được, hần kia là đang quan tâm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Từ lúc mẫu thân rời khỏi nhân thế bỏ lại một mình mình bơ vơ, nàng ngoài việc hằng ngày giặt rồi lại giặt người, chưa bao giờ nhận được quan tâm.

Trái tim lạnh lẽo bao nhiêu năm, cô độc bao nhiêu năm của nàng giờ đây như đang được một ngọn lửa đến sưởi ấm.

- Nàng... nàng khóc sao? Ta... ta không có ý trách nàng đâu!

Thấy một giọt nước mắt trong suốt tựa thủy tinh lăn dài trên má nàng, con giận của Trịnh Phi Vũ phút chốc bị dập tắt. Hần bối rối đến cuống cả tay chân, không biết làm thế nào. Trước nay đến nữ nhân hần cũng không tiếp xúc thì làm sao có thể biết cách dỗ dành nàng đây!

- Được rồi, nín đi, ta không trách nàng nữa được chưa?

Trịnh Phi Vũ một bộ ủ rũ hướng Huyết Từ, kéo nàng đến ngồi bên giường tre, giọng nhẹ nhàng:

- Là ta đã nặng lời! Cũng tại nàng không chịu cho ta xem vết thương. Nào, để ta giúp nàng!

Hần vẫn là không quên mục đích ban đầu muốn giúp nàng bôi thuốc, thận trọng xắn tay áo của nàng lên, lộ ra một cánh tay trắng nõn như tuyết. Dấu vết thâm tím có phần rướm máu cũng vì thế mà càng trở nên nổi bật hơn. Hần lần đầu tiên nhận thức được thế nào gọi là đau lòng cảm giác.

Hần dùng hai ngón tay quét thuốc nhẹ nhàng di chuyển trên làn da mịn màng. Thật không thể tưởng tượng được đây là cánh tay của sát thủ đã khổ công rèn luyện võ công.

- Vẫn không định giải thích với ta mối quan hệ của nàng cùng nhà họ Lâm?

Trịnh Phi Vũ đã thắc mắc từ lâu về thân thế của nàng nhưng không định hỏi. Ai cũng có bí mật, hần là nghĩ rằng đợi đến lúc thích hợp để nàng tự nguyện nói ra. Nhưng chứng kiến cảnh vừa rồi, hần nếu còn không hỏi rõ ngọn nguồn để có đối sách thích hợp, chỉ sợ nàng còn phải chịu nhiều ủy khuất.

Huyết Từ im lặng, hần cũng im lặng. Không gian ngập tràn trong một sự yên tĩnh kì lạ, thời gian chậm chạp trôi. Những trường hợp như thế này, ai là kẻ kiên trì hơn thì người ấy thắng.

Thật lâu sau, quả nhiên có người lên tiếng.

- Là cha ta! Lâm Bình là cha ta!

Dù đã hơn một lần đoán rằng Huyết Từ, Lâm Tịnh Nhi là tiểu nữ của Lâm Bình nhưng khi nghe lời từ chính miệng nàng nói, Trịnh Phi Vũ vẫn không khỏi kinh ngạc, ngược mắt nhìn nàng.

- Vậy, cánh cửa kia là do hần khóa?

Huyết Từ rũ tay áo xuống, từ từ đứng dậy đẩy cửa bước ra ngoài. Trịnh Phi Vũ im lặng đi theo. Bước đến bên cầu đá trên hồ sen xanh mát, nàng lặng lẽ

đứng yên, ánh mắt xa xăm như muốn xuyên thủng thời gian để nhìn lại quãng thời gian kinh khủng đó.

Huyết Từ chỉ đứng yên đấy không nhúc nhích. Trịnh Phi Vũ cũng lặng yên đứng đằng sau, nhìn bóng lưng cô độc của nàng cho đến khi ánh trăng dịu dàng treo lơ lửng trên bầu trời đầy sao.

- Năm đó mẫu thân ta là một sát thủ. Trong lúc bị quan phủ truy đuổi thì trúng tên bị thương, người đã trốn vào Lâm phủ xập xệ như nhà hoang.

Huyết Từ hơn nửa ngày im lặng giờ mới bắt đầu hé môi.

- Lần đó, người gặp Lâm Bình. Ông ta vì nhan sắc của người mà động lòng, giúp người che giấu thoát khỏi sự truy bắt của quan phủ. Trong thời gian dưỡng thương ở Lâm gia, người vì sự tận tâm chăm sóc của Lâm Bình mà nảy sinh tình cảm, chấp nhận vô danh vô phận ở lại Lâm gia.

Nàng dừng lại một lúc để điều chỉnh cảm xúc, ngăn không cho nước mắt trào ra.

- Sau đó, Lâm Bình mơ ước ngôi Trang nguyên nên muốn lên kinh ứng thí. Lâm gia lúc đó không thuộc hạng giàu có, chỉ nhờ mấy mẫu ruộng nương mà qua ngày. Mẫu thân vì thương ông ta nên quyết tâm trở lại giang hồ, không mản nguyện hiểm nhận người ta bạc, giúp người ta giết người. Quy tắc chỉ giết người đáng giết của mẫu thân, người vì ông ta mà vứt bỏ. Trước lúc đi, ông ta dặn người không nên ra khỏi nhà, tránh họa diệt thân, đợi ông áo gấm về làng sẽ cho người cuộc sống sung túc. Mẫu thân vì tin tưởng ông ta mà lặng im giấu kín tung tích bản thân. Sợ ông lo lắng, ảnh hưởng đến thi cử nên không nói ra việc người đang hoài thai.

Thấy Huyết Từ đã không kiềm được mà lệ tuôn thành hàng, Trịnh Phi Vũ tiến lên, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, thấp giọng nói:

- Nếu không muốn thì đừng nhớ lại nữa!

Sau một hồi, Huyết Từ mới lấy lại tinh thần.

- Mẫu thân một thân một mình ở Lâm gia, vất vả sinh ra ta. Người hi vọng rằng khi Lâm Bình vinh quang kiệu long rước về, biết được hai người có con sẽ hạnh phúc biết bao. Thế nhưng thu qua đông tới, đã ngót mười năm mà ông ta không hề một lần liên lạc về gia. Mẫu thân lòng dạ như lửa đốt nhưng vì ngại thân mình là sát thủ, tội phạm triều đình, mang ta lên kinh tìm kiếm lại sợ liên lụy nên tiếp tục âm thầm chờ đợi. Và rồi, người đã đợi được. Lâm Bình rốt cuộc cũng áo gấm quay về. Nhưng khi người còn chưa kịp hưởng một ngày hạnh phúc thì phát hiện nam nhân kia còn mang theo cả vị được gọi là Lâm đại phu nhân cùng về.

Những giọt lệ trong suốt đã khô, mắt Huyết Từ lại hiện lên nét băng lãnh vốn có.

- Mẫu thân thân thể không tốt, thấy gia nhân xuất hiện nhiều trong nhà thì mang ta trốn vào kho củi. Nghe thấy hai kẻ hầu nói với nhau người mới vỡ lẽ, mười năm trước, khi vừa lên kinh ứng thí, Lâm Bình được nhị tiểu thư Trần gia chiêu cố. Sau đó hai người nảy sinh tình cảm rồi tiến tới thành thân. Trong quá trình ôn thi, ông ta được ngụ tại Trần gia. Sau này đỗ Thám hoa thì ở rể luôn tại đấy. Bấy giờ trở về quê nhà thì mang theo vợ cùng một đàn con. Mười năm cùng sống với mẫu thân, ta chưa thấy người một lần khóc. Dù vất vả, khó khăn đến nhường nào, người vẫn vui vẻ vượt qua. Thế nhưng hôm ấy, ta mạnh mẽ cảm nhận được, mẫu thân, vị thần thánh trong lòng ta hoàn toàn sụp đổ tinh thần.

Huyết Từ cất bước bước chân qua cầu đá. Nhưng vì đôi chân đã đứng suốt một ngày dài bị tê buốt, nàng bất ngờ khụy xuống suýt chút ngã xuống hồ. May nhờ Trịnh Phi Vũ nhanh tay đỡ lấy. Nàng ngượng ngùng đứng dậy, chậm rãi đi về phía rừng trúc.

- Tội ấy, mẫu thân quyết định đi tìm Lâm Bình hỏi rõ, cố gắng níu kéo một tia hi vọng cuối cùng rằng tất cả không phải sự thật. Nhưng khi nhìn thấy người, ông ta lạnh lùng phủ nhận, bảo rằng trong nhường ấy năm ông ta vắng nhà, ai có thể đảm bảo ta là con của ông ta. Thế rồi nhân lúc mẫu thân không để ý, ông ta dùng gậy gỗ đánh vào đầu người khiến người bất tỉnh ngã xuống. Ta lúc đó một tiếng hét cũng chưa thoát ra đã bị ông bịt miệng rồi trói tay chân. Tàn nhẫn hơn...

Lấp lửng câu nói, Huyết Từ tay nắm lấy một cành trúc, dứt khoát bẻ gãy. Hai loại cảm xúc thương tâm cùng cảm hận đan xen trong đáy mắt.

Nàng đưa tay chạm vào cổng đá lạnh lẽo.

- Ông ta dùng dao cắt đứt gân chân của mẫu thân, ném người cùng ta vào nơi đây sau đó dùng ổ khóa khóa lại để chúng ta tự sinh tự diệt. Nơi đây tường cao cả trượng, một tiểu hài nhi cùng một kẻ đã đứt gân chân không thể đi lại làm sao thoát khỏi. Từ đấy trong Lâm phủ lan truyền một câu chuyện rợn người rằng trang viên này có quỷ, cấm ai đến, sợ mang họa vào thân. Ta lúc đó thật sợ hãi, nhìn bóng đêm đen như mực lại thấy mẫu thân bên cạnh không một cử động, khóc đến lịm đi. May rằng tuy mẫu thân tuy không còn có thể đi lại nhưng cũng không chết, sau đó còn dạy ta công phu võ nghệ, mong rằng ta có thể ra khỏi nơi này. Rồi một ngày người lâm bệnh nặng, ta cuống cuồng dùng khinh công bấy lâu người dạy nhảy lên tường đi tìm đại phu. Một lần không được, ta lại nhảy thêm một lần, không biết qua bao lâu mới có thể nhảy đến được tường cao kia, chỉ biết lúc đó ta áo quần tả tơi, máu me đầy mình.

Nàng nhìn ánh đèn thấp sáng trong Lâm phủ, một cỗ sát khí nổi lên.

- Câu “lương y như từ mẫu” ta được mẫu thân dạy thật ra không thể tìm thấy trên thực tế. Đại phu thấy ta một bộ dạng nhếch nhác, liền biết không có ngân lượng nên kịch liệt xua đuổi. Hơn nữa, không có đại phu nào dám nhảy sang tường cao nên ta chỉ có thể nói biểu hiện của người cho người ta kê đơn. Ta quỳ trước nhà ông ta nửa ngày trời cầu xin, nhưng ông ta vẫn là quyết tâm không bán thuốc. Lúc ta nghĩ đã hết hi vọng cứu mẫu thân, liền nghe được một mẫu đối thoại giữa hai kẻ có ý giết người, lại sợ không dám ra tay. Ta lúc đó đánh liều bảo họ chỉ cần đưa tiền, ta nhất định giết được kẻ kia. Nửa tin nửa ngờ nhưng họ vẫn là cấp ta ngân lượng rồi nói kẻ họ muốn giết, bảo rằng sau khi thành công sẽ tặng thêm một khoản. Năm đó ta mười tuổi, lần đầu tiên giết người. Máu tanh đỏ tươi khiến ta kinh hãi tội đồ. Thế nhưng bệnh tình của mẫu thân ngày càng nặng, ta một lần lại một lần đoạt mạng

người khác lấy tiền mua cho người thuốc. Cảm giác sợ hãi ban đầu biến mất và ta trở thành một tên sát thủ khiến người người sợ hãi, tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Một bàn tay to lớn nhưng ấm áp đặt lên vai Huyết Tử khiến nàng ngạc nhiên xoay người.

- Đừng nhìn ta như vậy, ta không cần sự thương hại của người!

Trịnh Phi Vũ theo suốt câu chuyện của nàng như chứng kiến được toàn bộ sự việc. Hấn xúc động, tiến lên nhẹ ôm nàng vào lòng.

- Tuyệt đối không phải thương hại! Nếu có chẳng thì ta nên cảm ơn Lâm Bình đã tạo ra cho ta một thuộc hạ tốt như vậy!

Huyết Tử bị hấn ôm như vậy cũng không cảm thấy bài xích, yên lặng chôn mặt vào lòng hấn.

- Tại sao hôm nay không đánh trả?

Đột nhiên nhớ ra điều thắc mắc, Trịnh Phi Vũ hướng nàng hỏi. Huyết Tử nàng đâu phải nữ tử bình thường để người ta muốn bắt nạt liền có thể bắt nạt.

Huyết Tử buông hấn ra rồi xoay người, thông thả bước vào trong.

- Vì hôm nay ta mặc áo trắng!

Trịnh Phi Vũ đi theo:

- Ủ!

- Ủ!

- Nàng ừ điều gì? Ta ừ vì muốn nàng tiếp tục.

Phía trước, Huyết Tử trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta sợ!

- Sợ điều gì?

Trịnh Phi Vũ thấp phần kinh ngạc. Huyết Tử vừa nói sợ, sát thủ như nàng đến tột cùng là sợ điều gì!

- Sợ máu của họ làm bẩn áo ta.

- Vậy nên nàng chấp nhận để máu của mình nhuộm thì không bẩn?

- Không sai!

Trịnh Phi Vũ nét mặt hiện lên đôi phần bất lực. Nữ nhân này đúng là biết cách đả kích nhân.

- Đó cũng là lí do khi hành động nàng luôn dùng huyết y? Máu bắn vào liền hòa cùng màu áo?

- Người thông minh!

Lần thứ hai trong ngày Trịnh Phi Vũ bị nàng làm cho choáng váng. Nàng thế kia là đang khen hấn a, hắc hắc.

- Vốn dĩ là thế, chỉ tại nàng chậm trễ nhận ra! Nhưng dù sao miễn cưỡng cũng xem như nàng tỉnh mắt.

Huyết Tử nghe thấy lời này thì mỉm cười, không thèm chấp. Hấn vốn dĩ rất hoang tưởng về bản thân.

Thế nhưng nàng không biết hành động mỉm cười kia của mình đã hớp mất hồn kẻ nào đấy.

Trịnh Phi Vũ đứng như trời trồng trên cầu đá, một mình lẩm bẩm:

- Nàng... nàng ấy... vừa cười? Nàng ấy vừa cười?

Đến khi hẩn tỉnh ra thì bóng dáng quen thuộc đã khuất sau cánh cửa. Hẩn ngơ ngẩn một mình thêm hồi lâu bên hồ sen rồi mới di chân trở về.

Đêm về khuya, không gian vắng lặng như tờ. Một tiếng lá khẽ rơi bên ngoài cũng vang lên tiếng động.

Trong phòng ngủ của Trịnh Phi Vũ, ánh sáng từ ngọn đèn cây lập lòe, leo lét phản chiếu rõ bóng của hai người vừa tiến vào.

Trịnh Phi Vũ trở mình.

Hẩn đã phát hiện kẻ vào từ lúc chúng đứng ngoài cửa. Nhưng qua tiếng chân, đoán rằng kẻ đến không giống người học võ công nên vẫn im lặng xem xét.

- Ách xì!

Khốn kiếp, là nữ nhân!

Trịnh Phi Vũ bực mình chửi thề trong đầu. Hẩn vận công giảm hô hấp rồi nhanh chóng vén màn che giường ngồi dậy.

- Là ai?

Hai nữ tử kia bất ngờ thấy hẩn thanh tỉnh liền vội vã quỳ xuống.

- Vương gia tha tội, chúng tiểu nữ là ái nữ Lâm gia!

Nhìn một thân áo mỏng manh quần trên người hai nữ tử kia, Trịnh Phi Vũ nhú mày:

- Lâm gia không dạy các người gia giáo lễ tiết ư? Thân nữ nhi lại đến phòng nam nhân nửa hôm khuya khoắt, việc truyền ra chỉ sợ thanh danh bại hoại.

- Chúng tiểu nữ... chúng tiểu nữ...

- Chúng tiểu nữ muốn hiến thân cho người!

Trái với vị tỷ tỷ của mình đang lúng búng, cô gái nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn rành mạch nói.

Trịnh Phi Vũ nghe được lời này từ miệng nàng ta thì liền thay đổi thái độ, mặt hiện lên một nét cười nam tính quyến rũ. Hẩn mười phần ôn nhu đưa tay ngoắc ngoắc một người.

Cô tỷ thấy vậy thì mỉm cười ồ ạt tiến tới, đến trước mặt Trịnh Phi Vũ lại quỳ xuống, đầu hơi cúi tỏ ra e lệ.

Trịnh Phi Vũ vẫn cười vẻ hứng thú, gương mặt tuấn tú yêu nghiệt như cửu vĩ hồ dụ dỗ người khác. Hẩn nhẹ nhàng nâng mặt nàng ta, bàn tay to lớn dần dần lướt từ má xuống đến chiếc cổ cao rồi dừng lại. Đột nhiên...

“Rắc!” một tiếng.

Trong không gian vắng lặng, tiếng xương gãy vang lên nghe thật rõ ràng mà quỷ dị.

Nữ nhân trong tay khoảnh khắc trước còn liếc mắt cùng hẩn đưa tình nay cổ đã bị bẻ gãy, đang trợn trừng mắt. Hẩn buông tay, thân hình nàng ta liền nặng nề rơi xuống nền lạnh, chết không nhắm mắt.

Trịnh Phi Vũ vẫn giữ nụ cười quyến rũ nhìn về nữ nhân còn lại đang quỳ kia. Ánh mắt dịu dàng lúc này đã biến mất, bây giờ trong đôi mắt hẩn ngập tràn sự tà ác và khốc liệt.

Nữ nhân kia chứng kiến một màn của tỷ tỷ mình thì sắc mặt tái ngắt, đôi môi bạc nhợt, đôi mắt trợn to kinh hoàng. Nàng ta kịch liệt run rẩy, nói năng loạn xạ:

- Vương... vương gia... xin tha, tiểu nữ, tiểu nữ...

Trịnh Phi Vũ nhận ra nữ nhân kia. Nàng ta chẳng phải thất nữ của Lâm Bình, người sáng nay vừa ra tay với Huyết Tử đó sao! Hừ, hẩn đang còn nghĩ xem làm thế nào để giúp thuộc hạ trả thù này, vậy mà nay chuột lại tự động chạy vào miệng mèo. Đã thế, hẩn đành miễn cưỡng há miệng thành toàn ý nguyện của con chuột kia vậy.

- Bá Cường, Bùi Lực!

Trịnh Phi Vũ cao giọng gọi.

Bá Cường, Bùi Lực đang ngủ ở phòng bên nghe tiếng gọi thì phi thẳng xuống giường, xỏ giày khoác áo rồi liền xuất hiện trước mặt. Hai người liếc nhìn nữ nhân y phục mỏng manh quỳ dưới đất rồi lại nhìn cái xác cạnh đó, cúi đầu:

- Vương gia có điều phân phó?

Trịnh Phi Vũ không nhanh không chậm nở nụ cười:

- Những kẻ này có ý định ám sát ta, các người theo phép mà xử!

Hắn là định một chương đoạt luôn mạng nàng ta nhưng thấy như thế quá nhẹ nhàng. Dám dùng roi da uy khuất thuộc hạ của hắn thì nên chịu nhiều hơn một chút đau đớn.

- A A A, vương gia, tiểu nữ không hề có ý ám sát người, vương gia, vương gia...

Thất tiểu thư kia bị Bá Cường mạnh mẽ kéo dậy thì hoảng loạn vùng vẫy cùng la hét.

- Bá Cường, nếu nàng ta còn lớn giọng, ngươi tùy thời có thể cắt bỏ cái lưỡi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Canh hai nửa đêm, toàn thể nhân trong Lâm gia đều có mặt tại sảnh lớn.

Bên ngoài trời chuẩn bị mưa giông, sấm chớp đùng đùng rọi rõ vào những gương mặt tái xanh đang quỳ trên mặt đất.

Phía trên, nơi ghế ngồi cao nhất, một thân cao lớn Trịnh Phi Vũ đang ngồi. Hắn sắc mặt tươi tỉnh, thân nhiên uống trà. Thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn xuống đám người đang run rẩy sợ hãi kia mà cười khẩy. Thiên hạ rộng lớn, hắn muốn cũng có thể náo loạn thì há gì một cái Lâm gia bé nhỏ.

Hành thích hoàng thân quốc thích, lại còn là cao cao tại thượng Cửu vương gia, tội này nói nặng không nặng, nói nhẹ... cũng sợ phải tru di ba đời đi.

- Vương gia, người... người hắn là đang hiểu lầm. Hai tiểu nữ kia của tiểu nhân... nào thể có gan dám hành thích vương gia người.

Lâm Bình lấp bắp mở miệng, chồm râu trên cằm lão rung rung.

Trịnh Phi Vũ đặt chén trà xuống, không nhanh không chậm nhướn mày nhìn ông ta.

- Vậy Lâm lão gia đây là ám chỉ bản vương hồ đồ hạ sát con gái người?

- Không, không, không, tiểu nhân ngàn lần không có ý đó! Xin vương gia minh xét.

Lâm Bình bị dọa cho luống cuống chân tay, dập đầu liên tục.

- Thế người nói xem, như thế nào mà hai ái nữ gia giáo, hiểu lễ của người nửa đêm lại lên vào phòng ta? Thiên hạ này không ai không biết bản vương dĩ ứng cùng nữ nhân, thấy người đều tránh xa cả mười thước. Như vậy bọn họ không phải lợi dụng bệnh tình của ta mà hành thích sao?

- Vương gia, hai ái nữ của tiểu nhân nào đâu biết võ công, lại tuyệt đối không có động cơ để hành thích người.

Kẻ lên tiếng lần này là Trần Tổ Như. Gương mặt bà ta không bôi son vẽ phấn, hiện lên trong ánh chớp mưa giông trông thật đáng sợ.

- Chỉ cần người của ta xét hỏi xong sẽ tra ra động cơ ngay thôi, người yên tâm!

Trịnh Phi Vũ thập phần khẳng định, bỏ qua hết thấy nét mặt biến đổi của bà ta.

- Vương... vương gia, thật ra, thật ra...

Vị phu nhân kia ấp úng.

- Điều gì?

“Nói đi nào, nói rằng ngươi nửa đêm sai con gái mình vào phòng quyến rũ bản vương. Để xem chuyện này truyền ra ngoài, Lâm gia các người còn có mặt mũi bước chân ra khỏi phủ Lâm không. Ta xem xem giữa mạng sống và thanh danh gia tộc, các người như thế nào chọn lựa!”- Trịnh Phi Vũ cười thầm.

- Việc này... là theo ý chỉ của hoàng thái hậu, thừa vương gia.

- Ý chỉ của hoàng thái hậu?

Trịnh Phi Vũ hơi nhíu mày, lặp lại lời vừa nghe.

- Vâng ạ, tiểu nhân gan lớn đến mức nào mà dám bịa đặt về hoàng thái hậu.

Hừ, hoàng thái hậu người cũng đã quá giới hạn rồi.

Trịnh Phi Vũ nhếch miệng. Đừng nói đến hoàng thái hậu, cho dù là tiên hoàng hậu, hấn gì sắp đặt hôn nhân mà hấn đã chịu. Hoàng thái hậu muốn bành trướng thế lực họ ngoại, chống lưng cho bao nhiêu phi tần làm cản, hại đương kim hoàng hậu suốt ngày dẹp đông dẹp tây hậu cung. Mà hoàng hậu nếu như không nhờ vào việc được hoàng thượng sủng ái, chỉ sợ nàng ta đã từ lâu bị phế vị.

Hoàng thượng anh minh hiểu rõ tình hình nên trước lúc hấn rời kinh thành đi dẹp thổ phỉ, người đã hạ một mật chỉ. Người muốn hấn ở vùng bắc này một mặt kim hãm sự lớn mạnh của họ ngoại, mặt khác lại dùng binh lực bình quyền trấn giữ vùng biên cương. Tùy thời nhanh chóng phát hiện ý đồ xâm lấn của các nước ngoại bang phương bắc tràn xuống, huynh đệ đồng tâm, bắc nam ổn định, tứ phương thanh bình.

Trịnh Phi Vũ cười nhạt rồi truyền lệnh cho Bùi Lực.

- Hạ lệnh dừng tra khảo nữ nhân kia. Nếu đây đã là ý chỉ của hoàng thái hậu thì không cần nàng ta có hay không ý định hành thích, ta cũng vì người mà nhắm mắt bỏ qua.

Bên ngoài trời đã bắt đầu đổ mưa lớn. Mưa lộp bộp rơi trên sân.

Qua màn mưa tầm tã, một nữ nhân y phục mỏng manh bị đánh đến toi tã, máu nhuộm đỏ cả áo. Nàng ta đang bị hai tên thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ kéo lê trên mặt đất.

Người vừa được thả xuống, cả nhà họ Lâm đều chạy lại đỡ lấy.

- Vương gia, người đã được đưa đến!

Trịnh Phi Vũ nhìn một thân nữ tử chỉ còn thoi thóp hơi thở rồi hướng Bá Cường vừa bẩm báo trách:

- Nàng ta dù sao cũng là thân nữ tử, ngươi hà cớ gì ra tay nặng như thế?

- Vương gia thứ tội!

- Ta đã hiểu lầm Lâm gia mà lỡ tay ngộ sát ngũ tiểu thư, ngươi như thế nào còn khiến thất tiểu thư ra nông nổi này. Được rồi, ngươi mau mau lui về phòng tự kiểm điểm bản thân. (Tà: Phi Vũ ca, ngươi là ‘lỡ tay ngộ sát’ người ta a???!!! - _ -)

Trịnh Phi Vũ trưng ra bộ mặt thập phần thương tâm, chỉ hận một nỗi không rơi được nước mắt. Hấn đang vờ trách phạt Bá Cường để yên lòng nhân trong Lâm gia. Lúc này, họ đang tập trung mọi sự quan tâm đến thất nữ của mình nên đâu thể tình vì nhận ra hấn phạt thuộc hạ chỉ là úp mặt vào tường kiểm điểm! Hấn giao người vào tay Bá Cường là đã có ý muốn nữ nhân kia không thể sống thọ. So với Bùi Lực, Bá Cường tính tình nóng nảy bộc trực chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, ra tay với nam cũng như nữ, tuyệt tình vô cùng.

Mà Bá Cường cũng tinh tường hiểu ý, nhanh chóng nhập vai diễn cùng hấn, cúi đầu quay người về phòng. Hiếm khi vương gia nhà hấn đích thân ở lại dàn xếp hậu sự, nay không nhân cơ hội thì đợi đến bao giờ a!

- Lâm Bình, ta nói a, nếu đây đã là ý chỉ của hoàng thái hậu thì cũng không thể bỏ qua, ngươi hay là cứ chọn lại một ái nữ khác rồi cùng ta bàn tính chuyện thành thân!

Trịnh Phi Vũ không lạnh không nhạt buông lời.

Thế nhưng lời này rơi vào người nhà trên dưới Lâm gia thì như sét đánh ngang tai. Hấn vừa hạ sát ngũ nữ của họ, khiến thất thất thân tàn ma dại, sống chết đang còn tùy mệnh. Thế mà nay còn muốn cấp thêm một ái nữ khác cùng hấn thành thân, chỉ sợ cái danh Cửu vương phi kia chưa thể mang đã thành xác không hồn.

- Vương gia, việc... việc này hay là cứ tạm gác lại!

Lâm Bình khổ sở hướng hấn thối lui hôn nhân.

- Được rồi, vậy hôm nào đó đẹp trời chúng ta bàn tiếp vậy!

Nói rồi hấn vron vai đứng dậy, hướng về biệt viện với một bộ thờ dài.

- Ai nha, tối nay mưa thật lớn!

Trời hửng sáng, cơn mưa lớn lúc nửa đêm đã không còn.

Trên hồ, những đóa sen hồng phấn tươi thắm đang bùng nở. Đã vào đúng mùa hoa, hương thơm thoang thoảng tỏa ra dễ chịu hòa tan trong không khí mang đầy hơi nước. Cơn mưa đi qua nhưng vẫn còn đọng lại những giọt nước trong suốt, lấp lánh tựa bích ngọc trên lá xanh.

Đình viện ngập tràn trong khung cảnh đầy sức sống.

Trịnh Phi Vũ một thân bạch y, tâm trạng thoải mái tiến vào trang viên. Vừa gặp Huyết Từ trong đình viện, hấn liền chạy đến trung ra bộ mặt ghi rõ mấy chữ “Ta bị ỷ khuất!”

- Tịnh Nhi a, ta đêm qua bị người ta khi dễ, tự tiện tiến vào phòng nha!

- Ủ!

Huyết Từ châm cho hấn một ly trà nóng, thờ ơ đáp một tiếng.

- Chủ tử suýt thất thân vì bị người làm nhục, thuộc hạ như nàng chỉ ừ một tiếng?

Trịnh Phi Vũ hậm hực uống trà.

Một tiếng “thất thân” lại thêm một từ “làm nhục” nhẹ nhàng như không bay vào tai Huyết Từ khiến nàng một phen trở mắt. Này cư nhiên là Cửa vương gia khiến thiên hạ ngoài kia hết kính lại sợ nha!

- Nàng nhìn gì?

- Sáng nay Lâm gia trên dưới một màu đèn lồng cùng dải lụa trắng, khắp nơi khóc lóc thảm thiết thê lương.

- Nàng biết?

Hấn nhướn mày.

- Ta đoán!

Trịnh Phi Vũ nghe nàng nói vậy thì lại càng mượn nước đẩy thuyền, đưa tay sờ sờ mặt:

- Ai nha, nàng nói xem, nhan sắc vốn lung linh như vậy cũng đâu phải lỗi ở ta. Hôm nay có tiểu thư khuê cát vút bỏ tiết hạnh nửa đêm vào phòng, biết đâu ngày mai lại có ác bá nữ vương tìm ta cướp sắc a! (Tà: Phi... Vũ... ta... muốn... ói... __ __!!)

Hấn ảo não trần đầy, buông thêm một câu:

- Vẫn là ta hồng nhan bạc phận a!

Sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Tịnh Nhi, liệu nàng có thể rủ lòng nầu cho kẻ luôn sống trong nỗi lo sợ mất sắc này một bữa cơm.

Huyết Từ thấy một kiểu lí luận của hấn thì bật cười. Lúc sau nàng mới để lại hai tiếng “Nguoi đơ!” rồi cước bộ nhẹ nhàng rời đi.

Trịnh Phi Vũ vì một sự dịu dàng kia của nàng mà lại ngẩn ngơ.

Từ hôm qua, lần đầu tiên nàng như thế nói nhiều với hấn. Phải chăng là đã bắt đầu tin tưởng ở hấn?

Vì sự thay đổi bất ngờ thái độ này của nàng, hấn dùng “giả thiết con vịt” để giải thích.

Vịt con khi mới nở, sinh vật đầu tiên mà nó nhìn thấy liền nhận là vịt mẹ. Huyết Từ cũng vậy. Nàng bị phụ thân ruồng bỏ, chỉ có duy nhất mẫu thân thương yêu, che chở. Sau này người mất, tâm nàng cũng như chết theo.

Nhưng nàng rất thông minh cùng nhạy bén, sự quan tâm của Trịnh Phi Vũ có gì không nhận ra. Dù chẳng biết sự quan tâm đó từ đâu xuất phát và có như thế nào ý nghĩa nhưng hấn vẫn là người đầu tiên sau ngàn ấy năm cho nàng cảm nhận được cái gọi là ấm áp tình người.

Lần hồi sinh này, hẳn nhiên trở thành “vịt mẹ” của nàng. (Tà: khục khục... hahahaha ...)

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đêm rằm tháng tư, trăng sáng hơn bao giờ hết.

Trên phố, tài tử giai nhân trong xiêm y lộng lẫy và thanh lịch dạo bước. Tuy nhiên, tâm điểm giữa dòng người tấp nập là một đôi nam nữ cùng vận bạch y. Nam nhân cao lớn tuấn tú ngũ quan tinh xảo, hai tay chấp sau lưng dáng vẻ thông dong. Trên thắt lưng còn giắt thêm một cây quạt giấy. Bên cạnh hắn là một nữ nhân xinh đẹp, thân hình mảnh mai nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác quanh nàng tồn tại một dòng khí lạnh lẽo.

- Nàng sẽ khiến người khác sợ đấy!

Tìm được một góc khá vắng bên hồ nước, Trịnh Phi Vũ ngồi bệt xuống thâm cò rồi thật tự nhiên nắm tay Huyết Từ kéo nàng cùng ngồi. Hắn tươi cười nhét vào tay nàng một chiếc bánh ngọt hình cá.

Huyết Từ suốt buổi chỉ im lặng không một lời, quanh người tản mát hơi lạnh. Hắn này là cố gắng lắm mới có thể di chân nàng ra khỏi nhà nha!

Nàng trước nay xuất đầu lộ diện luôn xuất quỷ nhập thần, đến đến đi đi tựa gió, đâu có thể như nữ tử bình thường thông thả dạo phố, ngắm cảnh đêm.

- Yên tâm đi, ta trước đây còn không thể nhận ra nàng là ai thì bọn người ngoài kia làm thế nào biết!

Trịnh Phi Vũ thấp phần khẳng định.

- Ta không quen chôn đông người!

Huyết Từ nhìn hắn.

Nàng trước nay chỉ một mình trong chốn thanh tịnh, dù là thân phận nào cũng không thể ra đường đối người nói chuyện.

- Vậy từ bây giờ nàng hãy bắt đầu làm quen đi! Ta giúp nàng!

Nhánh dương liễu đung đưa những bông hoa trên mặt hồ, nhẹ nhàng vuốt ve làn gió. Ánh trăng trên cao rọi xuống trần gian một thứ ánh sáng bạc bạc kì diệu, soi rõ đôi bóng bạch y cùng nụ cười rạng rỡ của nam nhân.

Sau một hồi dạo quanh phố, Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ phi thân qua tường Lâm phủ vào nhà. Vì thân phận đặc biệt của Huyết Từ nên cổng chính của Lâm gia không thể đường đường chính chính bước qua.

Thấy có động ở biệt viện, cả hai đều nhanh chân chạy đến. Tới nơi thì liền thấy một thân ảnh lao vút lên như tên bắn, giống như cách họ vừa nhảy vào đây. Nghe mấy tên thuộc hạ kêu một tiếng “Bắt lấy đại dam tặc!”, Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ nhanh chóng tung người nhảy theo bóng người kia, đám thuộc hạ cũng đồng loạt bám theo.

Vì ngại tên đại dam tặc kia võ công cao cường nên hắn đã không giao cho quan phủ mà trực tiếp giữ lại điều tra. Hôm nay vì hắn không có mặt mà Bá Cường và Bùi Lực cũng đã theo lệnh hắn đi xử lý việc ở biên cương nên mới có cơ hội cho tên dam tặc kia tẩu thoát.

Trịnh Phi Vũ đột nhiên nhớ ra điều gì, hắn vói tay giật lấy bộ cung tên trên lưng một tên thuộc hạ rồi ném sang Huyết Từ.

- Nàng hãy tấn công hắn từ xa, không được trực diện đâu!

Huyết Từ đón lấy chính xác bộ tiễn. Nàng đơn thuần xem kia là hắn thấy nàng không mang theo nhuyễn kiếm, lại đang vận bạch y nên quan tâm muốn nàng giữ khoảng cách với đại dam tặc. Hắn đúng là rất có tư chất làm “vịt mẹ” của nàng.

Cũng là quan tâm nhưng Trịnh Phi Vũ lại không có ý đó. Tên kia dù sao cũng là đại dam tặc, há nào có thể để nàng tiếp cận cho hắn lợi dụng cơ hội mà chiếm tiện nghi. Tiện nghi của nàng, chỉ mình Trịnh Phi Vũ mới được chiếm. (- _ -)

Đại dam tặc khinh công lợi hại, thoát cái đã chạy bao nhiêu xa vào rừng phong. Đám thuộc hạ đã bị bỏ lại đằng sau, chỉ còn Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ giữ vững khoảng cách. Thấy kẻ trước mặt có ý muốn chuồn sâu vào rừng, Trịnh Phi Vũ vận hết lực lao đến tung chân đá mạnh vào người hắn. Đại dam tặc bất ngờ trúng đòn thì ngã xuống. Nhưng nhanh chóng, hắn lăn hai vòng trên đất rồi bám lấy một thân cây đứng lên. Vừa định chạy tiếp, hắn đã bị một đạo kinh phong ập đến làm cho khiếp hồn. Hắn may mắn nhanh nhẹn tránh kịp, nếu không bên má phải đã bị chiếc quạt giấy bất ngờ xuất hiện từ sau

thân cây quạt ngang một đường, chỉ sợ hủy dung.

- Ta đã bảo đến mấy trăm lần là ta không hề giết mấy cô gái kia!

Đại dam tặc vừa tiếp chiêu vừa khổ sở biện giải. Trong mấy ngày bị giam trong kho củi ở biệt viện, hắn hết lần này đến lần khác lặp lại một câu nói mà mấy tên áo đen cứ nhất quyết không tin.

- Vậy là do các nàng tự phá thân mình?

Trịnh Phi Vũ “Phụt!” một cái liền xòe quạt làm mờ tầm mắt kẻ kia rồi mau lẹ gấp lại, đánh mạnh vào vai đại dam tặc. Thế nhưng tên kia tránh được, cúi người nhặt lấy một nắm đất ném trả hắn.

Trịnh Phi Vũ xuất thân lần nữa mở quạt cản bụi rồi hất mạnh trở lại phản công. Nhờ một cái phẩy tay của vị Cửu vương gia mà đạo gió nổi lên, bụi bay mù mịt. Đại dam tặc nhân cơ hội, bắt phân phương hướng cắm đầu mà chạy. Cứ nghĩ như thế đã xong, nào ngờ vừa chỉ qua hai nhịp thở, hắn liền hoảng hốt cảm nhận một cảm giác lạnh lẽo của vật kim loại từ cổ truyền đến.

Bụi lắng dần, bóng hình trước mặt dần hiện rõ.

Kia là một bạch y nữ tử đang cầm mũi tên chính xác uy hiếp cổ hắn.

- Huyết Từ?

Đại dam tặc kinh ngạc thốt lên.

- Ngươi nhận thức?

Trịnh Phi Vũ phía sau hắn cũng ngạc nhiên không kém. Đại dam tặc kia cư nhiên có thể nhận ra Huyết Từ trong bộ dáng này.

Huyết Từ cũng im lặng mong chờ câu trả lời, thần sắc lãnh đạm.

- Ha ha, ta lúc này chỉ là vô thức thấy sát khí quen thuộc nên buộc miệng nói ra. Nhưng xem thái độ các người bây giờ, nhất định đúng rồi! Không ngờ Huyết Từ sát thủ đáng sợ trong mắt mọi người lại là một nữ nhân xinh đẹp như vậy!

Đại dam tặc vừa dứt câu nói thì mũi tên sắc nhọn kia mạnh mẽ đâm vào, cổ hắn liền chảy ra một dòng chất lỏng ấm nóng. Đi kèm đó là câu nói đầy sức uy hiếp của Trịnh Phi Vũ:

- Nói thêm một câu ta liền móc mắt ngươi!

Đại dam tặc nhảy dựng:

- Á, nương tay, nương tay a! Ta còn chưa có cưới nương tử a! Mấy cái kia nữ tử ta chưa hề động tay đến mà!

- Chưa động đến mà ngươi ta đã thất thân, chờ ngươi động đến họ còn ra cái dạng gì xác chết?

- Ta thật sự chưa có chạm qua người các nàng ta, bằng danh dự nam nhi ta thề đấy!

Đại dam tặc ảo não đưa ra lời thề.

- Ta chỉ đưa các nàng lên đầu nguồn con sông, bảo các nàng hãy chọn, hoặc là theo ta làm nô tỳ không thì nhảy xuống dưới. Và rồi các nàng đều gieo mình xuống dòng nước lạnh lẽo ấy. Ta đến cả đẩy các nàng cũng không có nha!

Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ nhìn một vẻ hắn thành thật kể lại nguyên nhân thì đều không biết thế nào mở miệng. Hắn vì muốn thu nhận nô tỳ mà dày công chuẩn bị, diễn trò bắt cóc uy hiếp. Trên đời thật cũng chỉ có mình hắn đi!

- Vậy các nàng vì sao thất thân?

- Lúc đầu ta nghe trên phố người ta đồn thổi như thế liền rất ngạc nhiên. Ta rõ ràng là cái gì cũng chưa có làm, có gì lại thành ra “có tiếng mà không miếng” như vậy! Rồi ta âm thầm tìm hiểu, hóa ra tên ngư lái trên sông mới là ngọn nguồn của lời đồn. Hắn là một kẻ xấu xí lại còn có tật ở chân, đã qua tứ thập niên mà chưa ai chịu làm vợ. Khi thấy những cái xác trôi trên sông, hắn bắt chắp người là sống hay chết, phá thân các nàng. Lúc bắt gặp cảnh đấy, ta thực tức giận vùng cho hắn một quyền liền chết tươi.

“Rột, rột!”

Đang hăng hái kể chuyện, chiếc bụng không có giáo dục của đại dam tặc đột nhiên réo mấy tiếng. Hắn ái ngại nhìn hai người đang một trái một phải uy hiếp hắn:

- Ta đói á! Có thể nào cấp cho ta bữa ăn rồi từ từ nói tiếp không?

Tại phòng khách của biệt viện, một tên nam nhân áo quần rách rưới ăn uống hỗn tạp chẳng khác ăn mày dưới ánh nhìn nghi hoặc của những người còn lại.

- Kể tiếp đi!

Trịnh Phi Vũ không nhịn được nghiêng răng lên tiếng. Sao hắn có cảm giác biệt viện này bỗng chốc trở thành nơi cứu tế dân đói.

- Kể chuyện gì?

- Ngươi muốn ta móc mắt ngươi đây mà!

Trịnh Phi Vũ cười thách thức. Cứ tiếp tục giả ngu xem ta có diệt ngươi không!

- A, ta nhớ rồi! Sau khi tên ngư lái chết, ta nghĩ rằng đã không còn kẻ nào thực hiện hành động kinh tởm kia nữa nên lại tìm người để làm nô tỳ, không ngờ gặp đúng Huyết Từ. A, nhắc mới nhớ, Huyết Từ đâu rồi?

Trịnh Phi Vũ đập bàn “Rầm!” một cái khiến thức ăn trên bàn đều rơi xuống.

- Ngươi thử tư tưởng đến nàng lần nữa xem!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nam quốc tuy là một nước nhỏ nhưng đời nào cũng có người kiệt xuất, nơi nào cũng có nhân tài.

Diễn hình như nam nhân một thân áo hoa nhiều màu trước mặt. Kẻ hôm qua còn là đại dâm tặc hôm nay đã trở thành thuộc hạ dưới trướng của Cửu vương gia Trịnh Phi Vũ. Phàm là người của hắn, nhất định không có loại vô dụng bất tài.

- Đại dâm tặc?

Huyết Từ hơi ngạc nhiên khi thấy kẻ kia đột nhiên xuất hiện ở đình viện.

- Dâm tặc gì chứ? Gọi ta là Đình Nhân Sâm!

- Ha ha, ta thực khâm phục phụ thân ngươi nha! Ông đã đặt cho ngươi cái tên thật giống ngoại hình a!

Trịnh Phi Vũ từ trên tường cao thình lình nhảy xuống, cười ha hả.

- Vương gia, người không nên quá đáng!

Đình Nhân Sâm lộ ra gương mặt thật ủy khuất.

Hắn tuy đúng là thân mình hơi cao, người cũng hơi gầy nhìn giống rễ cây nhân sâm nhưng dù sao gương mặt cũng không thuộc hàng tầm thường. Đây là mày rậm mi cong, mày thì môi mỏng da lán, nếu là nhân sâm cũng thuộc loại nhân sâm ngàn năm quý giá nha!

Đình Nhân Sâm đưa tay di di trên mặt mình, người khác nhìn vào liền biết hắn đang nghĩ gì.

Huyết Từ nhìn một bộ dạng kẻ kia mà không khỏi trầm buồn cười. Trịnh Phi Vũ như thế nào lại tìm ra một phiên bản giống hắn như vậy hoang tưởng.

- Chuyện là thế nào?

Nàng thu lại ý cười, lãnh đạm hỏi.

Trịnh Phi Vũ đang định mở miệng thì Đình Nhân Sâm đã nhanh chóng cướp lời:

- Chuyện này bắt đầu từ đêm hôm qua, lúc ta đến biệt viện Lâm gia ăn cơm liền phát hiện không có nàng...

Sau đó hấn dong dài kể lại những sự việc xảy ra.

Hấn thực ra không phải kẻ có loại suy nghĩ biến thái mà chỉ là... hơi không bình thường một chút. Hấn thấy những người được xem là lãng tử đều có nữ tỳ hầu hạ nên muốn tìm một nữ nhân cùng hấn hành tẩu. Chi tiết như thế nào mà lại gặp phải Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Tử nên mới sinh ra nông nổi này tình trạng.

Đinh Nhân Sâm hấn vốn là con của gia đình phú thương. Nhà có điều kiện nên từ nhỏ được tiếp cận với nhiều sách vở cùng được ngao du đây đó, nhận được sự chỉ dạy của nhiều bậc tiền bối. Hấn không giỏi võ công bởi hấn không thích học. Hấn nghĩ rằng nếu gặp chuyện, hà có gì cứ phải đứng lại đánh trả, một mạch “bỏ của chạy lấy người” có phải hơn. Vì vậy, hấn dốc lòng học kinh công. Cứ tưởng kinh công đã đạt đến trình độ thượng thừa có thể chạy thoát trong mọi trường hợp nên hấn quyết tâm làm lãng tử hành tẩu giang hồ.

Nếu không gặp hai người kia, hấn nào biết câu “Ngoài núi còn có núi, ngoài trời còn có trời.”

Cuối cùng đã nhận thức được năng lực của mình ngang đầu, hấn liền từ bỏ ý định ban đầu mà nhanh chóng chớp lấy cơ hội trở thành thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ.

Tuy nhiên, đầu phải cứ nói trở thành thuộc hạ của Cửu vương gia thì ngay lập tức được nhận. Trịnh Phi Vũ đã bắt hấn trong hai ngày phải đi đến biên cương ra mắt với Bá Cường Bùi Lực, nếu không thì truy cứu trách nhiệm tận cùng. Từ nơi này đến biên cương nói xa không xa, nói gần không gần, hấn thúc ngựa chạy liên tục đến ngựa cũng không chịu nổi, phải dùng kinh công chạy trời sống trời chết. Sau đó may sao khi về, hấn được hai người kia cấp cho một con chiến mã tốt, tuy cũng là vẫn phải kinh công một đoạn cuối cùng nhưng dù sao vẫn hơn.

Hai ngày qua, hấn thực khô sở chứng minh năng lực bản thân thì Trịnh Phi Vũ mới âm ừ miễn cưỡng gật đầu.

- Từ nay chúng ta là người một nhà rồi, mong Huyết Tử muội muội chiều cố!

Đinh Nhân Sâm sấn tới gần Huyết Tử, gương mặt thật sáng lạn.

Nhưng chưa tiếp cận được nàng thì đã bị một chiếc quạt mang nội lực đẩy lùi. Trịnh Phi Vũ mắt phượng trừng hấn.

- Làm thuộc hạ của ta an nhàn đến vậy sao? Mau trở về làm việc ta đã giao phó!

- Được rồi, được rồi! Ta đi!

Đinh Nhân Sâm một bộ không cam tâm rời bước.

Nhìn theo một bóng áo hoa kia, Huyết Tử lên tiếng.

- Ngươi nhận hấn?

Trịnh Phi Vũ đưa tay rót một cốc trà rồi mới nói:

- Ừm, hấn dù sao cũng là nhân tài. Hơn nữa, sau này ắt có việc hấn thay ta làm.

- Các người, mau đào nắm mồ đó lên cho ta!

Lâm đại phu nhân lớn tiếng ra lệnh, đưa tay chỉ về nắm đất bên góc anh đào.

Huyết Tử vừa nghe tiếng động đã nhanh chóng tiến đến chặn ngang trước mồ mẫu thân từ trước. Nàng sát khí đầy mình cảnh cáo:

- Nếu dám đụng đến, đừng trách ta vô tình!

Những kẻ này đến sỉ nhục nàng như thế nào nàng cũng có thể nhẫn nhưng đã động đến mẫu thân nàng thì nàng không ngại mà tắm máu Lâm gia. Thân phận Huyết Tử có bị bại lộ không nàng cũng chẳng màng đến hậu quả.

- Hừ, cuồng ngôn! Chỉ tại đồ con hoang nhà ngươi xuất hiện mà hai ái nữ yêu quý của ta người chết kẻ liệt giường. Nơi thối tha này đúng là bị quỷ ám, mà quỷ thì ngoài ả tiện nhân đang nằm dưới đất kia thì há còn có ai! Ta phải đào xương cốt ả ta lên cho thầy pháp hóa giải chướng khí. Ngươi dám bảo đừng trách ngươi vô tình, ta xem ngươi thể hiện vô tình như thế nào. Các người còn chờ gì mà không đào lên!

Trần Tổ Như vừa khinh bỉ nhìn nàng vừa quát đám gia nhân. Nàng kia cùng lắm cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối bị giam trong trang viên cô lập lâu ngày, lấy cái gì khả năng mà uy hiếp bà ta.

Huyết Tử cuộn chặt nắm đầm, hôm nay nàng nhất định không bỏ qua, nhất định đòi lại công bằng cho mẫu thân.

- Uây uây, đại lão phu nhân, người đã già mà khí thế vẫn ngút trời nha!

Đúng lúc Huyết Tử đang định động thân giết người thì Đinh Nhân Sâm đột nhiên xuất hiện.

- Ngươi... ngươi là ai?

Trần Tổ Như tức giận đến run người. Kẻ kia vừa gọi bà ta là kẻ “đã già”?

- A, tại hạ xin tự giới thiệu, tại hạ người xứ Sơn Nam* họ Đinh tên Nhân Sâm.

- Ta không quan tâm ngươi quê quán, ta hỏi ngươi như thế nào lại xuất hiện ở phủ của ta?

- Phủ của người, ta biết. Nhưng ta là thuộc hạ của Cửu vương gia, có mặt ở đây có gì khó hiểu!

Đinh Nhân Sâm thản nhiên đáp trả.

- Người của Cửu vương gia? Nhưng bây giờ ta đang có việc phải xử lý nội bộ, phiền ngươi đi cho!

Trần Tổ Như có vẻ nghi ngờ nhưng vẫn là không dám động đến người của Trịnh Phi Vũ.

- Nội bộ của người?

Đinh Nhân Sâm dừng lại một lúc. Mắt hắn dường như sáng lên có vẻ đã thông tường mọi việc, lại nói:

- Nhưng nội bộ của người lại là bằng hữu của ta, bảo ta làm thế nào đi!

- Bằng hữu? Tiệp nhân này suốt mười năm ở đây đâu thể ra ngoài mà có bằng hữu?

Mười năm? Nàng bị giam ở đây mười năm?

Đinh Nhân Sâm trở mắt kinh ngạc nhìn bà ta rồi lại nhìn Huyết Từ. Bây giờ hắn mới chính thức hiểu rõ.

Trịnh Phi Vũ kia trước khi rời Lâm phủ đi biên cương đã kĩ càng phân phó hắn “Nếu có trường hợp đặc biệt ngươi hãy tự mình xử lý, tuyệt đối không để Huyết Từ ra tay. Hơn nữa, không được tư tưởng đến nàng, nếu không ta cho Đinh gia các người đoạn tử tuyệt tôn.”

Này là Trịnh Phi Vũ đã sớm đoán được tình hình nên mới nhận hắn làm thuộc hạ, cốt bảo an cho Huyết Từ. Cửu vương gia kia không phải đã sớm động tâm rồi đi!

- Hừ, thì ra là gian tình. Không biết Cửu vương gia hay tin thuộc hạ của mình gian dối với ả tiệp nhân này thì sẽ ra tay trừng phạt thế nào. Ngươi nếu muốn ta giữ bí mật thì hãy mau tránh qua!

- Ta đây lại là không muốn tránh!

Đinh Nhân Sâm cười sáng lạn khẳng định.

- Người đâu, xông lên!

Lão phu nhân ra lệnh.

Nhưng bà ta đúng là đã già, mấy tên tép riu kia làm thế nào dám đánh người của Cửu vương gia oai quyền khiếp đảm. Bọn chúng nghe lệnh nhưng tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào mới phải nên cứ đứng yên tại chỗ.

Trần Tổ Như thấy thế tức giận quát:

- Lũ các ngươi còn không mau tiến hành, mọi hậu quả ta sẽ gánh hết.

Nghe lời khẳng định của chủ nhân, bọn gia đình nhất loạt xông lên.

Đinh Nhân Sâm tuy nói võ công không giỏi, nhưng đó là đang so với những cao thủ như Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ. Còn bọn tép riu trước mặt thì có là gì trong mắt hắn.

Hắn đông một chương tây một cước, tên nào xông lên đều bị đánh cho tơi tả.

- Đa tạ ngươi!

Huyết Từ hướng hắn cảm ơn.

- Người một nhà, người một nhà, Huyết Từ muối muối đừng khách sáo, đừng khách sáo!

Đinh Nhân Sâm lại cười sáng lạn.

- Cũng nhờ Trịnh Phi Vũ tiên đoán như thần bảo ta ở đây bảo an người tốt. Cũng phải, mười lăm tuổi hấn đã làm quân sư cho Đại tướng quân thì này đâu có gì lạ.

Huyết Từ không quan tâm kẻ kia lại đang dài dòng, nàng chỉ lặng lẽ ngồi xuống đặt tay lên nắm mồ của mẫu thân. Nàng muốn cảm nhận điều gì đó từ người. Nàng muốn an ủi, muốn bảo vệ linh hồn người.

Mặt trời đã sắp lặn, tia nắng cuối cùng đã tắt, ráng chiều nhàn nhạt nhuộm khắp mọi nơi. Đâu đó phảng phất mùi thức ăn từ gian bếp của các gia đình trong thôn thơm lừng. Người người hồi hải trở về gia sau một ngày làm việc vất vả, nơi có vợ con của họ đang chờ. Chỉ duy nhất trong chốn trang viên cô lập, một nữ nhân áo trắng vẫn bất động ngồi dưới đất. Nàng không có người thân, không họ hàng, không ai chờ đợi sum vầy...

- Tang lễ của Lâm tiểu thư đã qua từ lâu, phủ đệ của ta cũng vừa xây xong, đã đến lúc chúng ta nên bàn chuyện thành thân đi, Lâm lão gia!

Trịnh Phi Vũ xoay xoay chén trà trong tay mà không uống. Hấn từ khi được thưởng trà và thức ăn của Huyết Từ thì ngày càng kén chọn.

Hấn vừa xử lý xong việc ngoài vùng biên giới liền thúc ngựa ngày đêm trở về. Tới nơi liền nghe Đinh Nhân Sâm kể lại mọi việc, hấn tức giận đùng đùng muốn loạn Lâm gia lần nữa. Lần này nhất định loạn cho đến nơi đến chốn.

Đám người này dám lúc hấn vắng mặt đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Huyết Từ, còn muốn phá mộ mẫu thân nàng. Thật không thể dung!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

- Vương... vương gia, sao người lại gấp như thế? Chẳng phải bệnh... dị ứng nữ nhân của người vẫn chưa khỏi sao?

Lâm Bình run rẩy không biết Cừu vương gia này lại giờ chứng gì đây! Trần Tổ Như ngồi bên cạnh mặt cũng biến sắc.

- Đúng là vẫn chưa khỏi. Nhưng nếu vì thế mà thoái thác hôn nhân này thì thật không phải với Lâm gia, ta lại càng áy náy với lòng. Vẫn là nên tiến hành!

Hai cái vị họ Lâm kia bị lời nói của hấn làm cho hoảng. Hấn chưa lành bệnh mà muốn thành thân với nữ nhân nhà họ. Cưới về chẳng phải vứt xó, tùy thời có thể hành hạ cho thừa chết thiếu sống sao? Biết đâu được lúc đó lại còn oan ức mang thêm cái tội “hồng hạnh vượt tường” hay “sát hại phu quân”.

- Vương gia, vương gia người...

- Ta đã quyết, chuyện này không bàn nhiều nữa. Hai người cứ chọn lấy một ái nữ rồi định ngày thành thân.

Nói rồi hấn dứt khoát đứng dậy bước đi.

Người ta nói, thiên hạ không bậc phụ mẫu nào có thể chịu được cảnh con cái gặp nguy hiểm. Mà nay Lâm Bình và Trần Tổ Như kia bắt buộc giương mắt nhìn ái nữ của mình đi vào hang hổ, một đi không trở lại. Nỗi đau nào hơn!

Lâm Bình nhìn Trần Tổ Như khóc lóc vật vã mà nhủ mi nhẩn mảy. Sau một hồi, ông ta mới mở miệng:

- Người đâu, mau mang đứa con gái kia đến hoa viên.

Gia đình nghe lệnh liền chạy đi.

Trần Tổ Như gạt nước mắt, tức giận nhìn ông ta:

- Lão gia, người định làm gì? Người sao dám để cẩu tặc chúng kia bước chân vào phủ? Nếu nó vào đây ta liền đi chết cho người xem!

- Đừng làm ầm lên. Nếu bây giờ muốn nữ tử của chúng ta thoát nguy thì chỉ còn có cô ta.

- Ý lão gia là...

- Ngồi đi!

Lâm Bình giọng điệu ra lệnh.

Huyết Từ đang ở trong đình viện thì đột nhiên có kẻ đến báo rằng Lâm Bình muốn gặp nàng. Nàng tuy ngạc nhiên nhưng vẫn muốn đi xem ông ta tốt cùng là định làm gì.

Nàng một bộ lãnh đạm ngồi xuống.

Bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của nàng, Lâm Bình bỗng cảm thấy chột dạ, đành hắng vài tiếng.

- Hải nhi à, con tên gì?

Huyết Từ chỉ im lặng quan sát.

- Ngươi điếc hay sao mà không nghe lão gia đang hỏi? Đúng là kẻ vô giáo dục!

- Tuy vô giáo dục nhưng tôi vẫn biết liêm sỉ, chưa từng nửa đêm lên vào phòng nam nhân!

Trần Tổ Như không ngờ bị bẽ mặt, bà ta tức giận hất nguyên cốc trà vào mặt nàng.

- Tổ Như, đừng quá đáng!

Lâm Bình nhíu mày nhìn bà ta rồi lắc lắc đầu, ý bảo nên tiết chế.

Huyết Từ khinh thường để lộ ra nụ cười nửa miệng. Nàng chậm chậm lau đi vết nước trên mặt. Những kẻ có giáo dục thường đối nhân xử thế như thế này sao?

- Con à...

- Tôi không phải con ông! Có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng vòng vo!

Lâm Bình bị nàng nói thì ngẩn người vài giây, sau đó mới khôi phục được suy nghĩ:

- Được, vậy ta nói thẳng vào trọng tâm! Hiện nay Cửu vương gia muốn cùng Lâm gia kết thông gia, ta muốn con cùng người thành thân.

Huyết Từ như vừa được nghe đến câu chuyện buồn cười nhất thế gian, không kìm được mà cười thành tiếng.

Đây là ông ta sợ mang con gái mình giao vào hàng cạp nên mới bắt nàng làm kẻ thế thân? Ông trời thật là biết sắp xếp trên người làm sao! Một người có thể vứt bỏ con gái cùng giết hại người đã từng chung chăn gối với mình lại có thể làm người cha tốt của những đứa con với hiền thê khác. Người cha có thể vì cứu con của mình mà lấy một đứa khác đẩy xuống hố sâu. Lí lẽ luân thường nào lại thế!

- Ngươi cười gì? Đây là cái ân mà chúng ta cho ngươi, ngươi còn không cảm kích?

Trần Tổ Như tức giận.

- Ta đâu phải là người của Lâm gia, việc của các người vì sao ta quản?

Huyết Từ đã thu lại nét cười, khắp người lại tản mát hơi lạnh.

- Ngươi...

Lão phu nhân chẳng thể thốt lên lời nào.

- Ta biết ta đã có lỗi với mẫu tử hai người nên bây giờ muốn bù đắp cho con bằng sự vinh hoa phú quý, cho con có cơ hội trở thành vương phi quyền quý. Mẫu thân con dưới tuổi vàng cũng yên tâm!

Huyết Từ giờ phút này chỉ hận không thể dùng một kiếm đâm vào ngực nam nhân kia, xem bên trong liệu có hay không trái tim con người.

- Lão gia, người làm sao mà lại có lỗi. Chỉ tại ả tiện nhân kia đã quyến rũ người mới sinh ra cẩu tặc chúng này. Hiện tại còn chúng ta ban ơn cho nó...

- Lâm lão phu nhân, người thật không biết thức thời!

Huyết Từ cắt ngang lời Trần Tổ Như, nàng cười khinh:

- Người không nhận thức đây là các người đang cầu xin ta sao? Bởi vì không có khả năng nên mới cầu xin, khi cầu xin thì chẳng phải các người nên cúi đầu hành đại lễ? Hay vì ta không bắt các người hành đại lễ nên người mới hiểu lầm là người đang ban ơn?

Lời nói ngông cuồng đến cùng cực. Cho dù không phải máu mủ quan hệ mà chỉ dựa vào tuổi tác, hai từ “đại lễ” đã không thể từ miệng nàng nói ra với

họ.

- Đại... đại lễ? Ngươi... ngươi...

Trần Tố Như bị nàng làm cho tức giận đến run người, đang định đứng dậy cho nàng mấy bạt tai thì máu huyết không thông, liền ngã xuống mà ngất đi.

- Tố Như, Tố Như! Người đâu, mau diu đại phu nhân vào phòng.

Lâm Bình hoảng hốt đỡ lấy bà ta rồi trừng mắt nhìn nàng.

- Hừ, ngươi hãy về chuẩn bị, chuyện này ngươi nhất định phải làm. Nếu không ta sẽ mang xương cốt mẫu thân ngươi ném xuống sông, để bà ta đòi đòi không siêu thoát!

Tất cả đã rời đi, hoa viên Lâm phủ trở nên thật vắng lặng yên tĩnh. Huyết Tử cũng lẳng lặng xoay người trở về trang viên. Vừa đến rừng trúc, nàng đã bắt gặp một thân bạch y cao lớn đứng trên cầu đá trên hồ sen.

Thấy nàng có ý bỏ lơ hấn mà bước vào nhà, Trịnh Phi Vũ bất ngờ nắm lấy cánh tay nàng giữ lại. Mắt phượng quắc sáng như muốn xuyên qua đôi mắt nàng để nhìn thấy tâm trạng cùng suy nghĩ của nàng.

- Hãy khóc đi!

Hấn khề lên tiếng, sợ rằng một cử động mạnh thôi nàng sẽ biến mất.

Thế nhưng Huyết Tử chỉ nhếch miệng cười.

- Ngươi đã nghe thấy? Nhưng ta sao lại phải khóc?

- Từ bây giờ nàng đã không còn cô độc như trước, không cần một mình ôm lấy nỗi buồn. Ở đây ta có một bờ vai, tùy thời có thể cho nàng dựa vào bất cứ lúc nào!

Trịnh Phi Vũ nhìn sâu vào mắt nàng.

- Ta muốn nghỉ ngơi!

Huyết Tử vẫn ngang bướng rút tay khỏi hấn hướng vào nhà. Nhưng nàng làm sao có thể thoát khỏi.

Trịnh Phi Vũ thấy nàng không phối hợp thì mạnh mẽ kéo lại rồi giữ chặt nàng trong lòng. Đôi cánh tay rộng lớn bao trọn cả người nàng mảnh mai.

Đêm nay không trăng nhưng lại có sao sáng lấp lánh đầy trời mùa hạ. Gió đêm thổi lùa qua trang viên mang chút lạnh. Những cánh sen nhẹ bay theo gió, đáp xuống tấm lá dày và rộng.

Trang viên yên tĩnh không tiếng động nhưng Trịnh Phi Vũ lại nghe thấy tiếng thổn thức từ sâu thẳm trong lòng Huyết Tử. Có tiếng gì đó vỡ nát, có tiếng gì đó kêu gào.

Huyết Tử cũng không phát ra tiếng khóc. Nhưng Trịnh Phi Vũ rõ ràng hơn ai hết, vạt áo trước ngực hấn ướt đẫm. Hấn siết chặt vòng tay.

- Không thể trở thành vương phi của ta sao?

Qua một lúc thật lâu, Trịnh Phi Vũ hít sâu một hơi rồi nhỏ giọng lên tiếng. Chính hấn cũng không biết mình có hay không đã nói thành lời. Nhưng thấy thân mình trong lòng hơi cứng lại, hấn biết nàng đã nghe thấy.

- Nếu nàng đồng ý trở thành Cữu vương phi, ta nguyện chỉ yêu thương một mình nàng, sẽ không lập trắc phi, không thêm thê thiếp, nữ tỳ cũng không. Phủ vương tuyệt đối chỉ có nàng là nữ chủ. Không có sự đồng thuận của nàng, ta nhất định không lấy danh nghĩa phu quân ép buộc nàng bất cứ điều gì. Bờ vai này là của nàng, trái tim này cũng thuộc về nàng. Nàng muốn trả thù Lâm gia, ta giúp nàng tạo cơ hội. Nàng muốn bảo vệ mộ mẫu thân, ta thay nàng thực hiện. Vì vậy, nàng có thể hay không nói với ta câu nàng đồng ý?

Trịnh Phi Vũ nói xong thì im lặng, hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ Huyết Tử. Cho dù lúc trước làm quân sư cho Đại tướng quân, hấn lập bấy chờ địch mắc vào tim cũng không nhảy loạn như bây giờ. Tất nhiên, này là hấn không hề làm bấy và nàng cũng không phải kẻ địch của hấn.

Chỉ một khắc thôi nhưng với hấn, thời gian dường như đã trôi qua cả thế kỉ. Đột nhiên gương mặt vẫn đang chôn trong lồng ngực hấn khề động. Hấn vui sướng điên cuồng phát hiện ra kia là nàng đang gật đầu. Nàng gật đầu? Nàng đã đồng ý?

Trịnh Phi Vũ từ khi có ý thức đến nay, đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được tất cả tế bào và giác quan của bản thân lại nhạy cảm đến vậy. Một dòng hạnh phúc chột dâng lên rồi theo máu huyết lưu chuyển khắp người. Hấn siết chặt vòng tay, gục mặt xuống áp vào mái tóc thơm của nàng, cười tươi mở miệng:

- Cảm ơn nàng, Huyết Tử!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Hôn lễ được quyết định vào một ngày cuối thu đầu đông khi gió mùa đông bắc ủa về.

Tin tức Cừu vương gia thành thân đã lan trong dân gian cả hàng tháng trời trước đó làm thiên hạ dậy lên một làn sóng mạnh mẽ.

Có người vui mừng vì vị vương gia tính tình nóng lạnh thất thường cuối cùng đã thành thân, mong sẽ không còn nữa những ngày gà bay chó chạy nữa. Nhóm người này chủ yếu là quan quân triều đình.

Có người nghi hoặc liệu chẳng có sự tình ẩn khuất gì ở đây. Cừu vương gia vốn là kẻ bị bệnh lạ nên chưa bao giờ cho nữ nhân đến gần, nay sao lại xuất thân cưới vợ? Người kia liệu chẳng là mỹ nhân xuất chúng hay thậm chí là... nam nhân? Nhóm này là các nhân sĩ giang hồ, những người lấy buồn chuyện quán trà làm niềm vui cùng các lão bà trên chợ.

Một nhóm nhỏ khác là các tiểu thư đài cát, quận chúa cao quý của các phủ quan phủ vương. Họ sáng sớm mở mắt thấy tiếc nuối, đêm về lại dâng lên lòng ganh tỵ, khổ sở vô cùng.

Tuy nhiên, vẫn còn những người có suy nghĩ khác thường lập ra một nhóm riêng. Ví như tên Đinh Nhân Sâm luôn vận trang phục áo hoa nhiều màu đang ở trong đình viện kia. Suy nghĩ khác thường của hắn rất đơn giản. Hắn vốn là chẳng có suy nghĩ gì hoặc giả chẳng ai biết hắn nghĩ gì, chỉ là hắn hằng ngày thường xuyên hơn đến hồ sen của Huyết Từ giúp nàng làm trà.

Tuy Trịnh Phi Vũ đã một lần ra mặt giúp nàng ở đây lúc bị Trần Tổ Như ra tay nhưng Lâm gia tin tưởng rằng kẻ không quan tâm đến nữ nhân như Trịnh Phi Vũ sẽ chẳng nhận ra. Tuy nhiên họ vẫn làm một phép thử đưa Huyết Từ đến dâng trà cho hắn, nếu hắn nhận ra thì dừng lại kế hoạch hoán thân phận, nếu hắn không nhận ra thì cứ thế tiến hành. Lâm Bình thấy lúc Huyết Từ tiến đến dâng trà, hắn chỉ nhàn nhạt lướt qua rồi quay đi thì mừng thầm trong bụng rằng mọi chuyện trôi tốt. Nào đâu biết rằng kẻ tưởng rằng đã lừa được người khác như ông mới chính là kẻ bị lừa sau cùng.

Lâm Bình nói với hắn rằng khuôn viên này chính là nơi tĩnh tâm mà ông dành riêng tặng cho tam ái nữ của mình, Lâm Tịnh Nhi, cũng là người sẽ cùng hắn thành thân. Trịnh Phi Vũ nghe đến câu “dành tặng” lại nghĩ đến cảnh Huyết Từ cùng mẫu thân bị ông ruồng bỏ, ném vào đây không khỏi nhếch nhếch kinh thường.

Thuận nước đẩy thuyền, Trịnh Phi Vũ luôn tiện đưa ra yêu cầu, sau khi “tam tiểu thư” rời đến vương phủ, nơi này hãy cho đóng cửa lại, tuyệt đối bảo quản tốt. Hắn thỉnh thoảng có nhã hứng sẽ đến thăm nơi mà vương phi vẫn thường tĩnh tâm, cấm bắt kì ai dám động đến. Nếu để hắn phát hiện một nhánh cây nơi này bị gãy liền nhất định không bỏ qua.

Lời lẽ như giả như thật, nặng nề nhẹ nhẹ khiến Lâm Bình thấy đôi chút khó hiểu nhưng vẫn là không nên trái lời Cừu vương gia hắn nên gật đầu đồng ý.

- Nàng đã quyết định?

Đinh Nhân Sâm ngừng tay bóc tim sen nhìn sang Huyết Từ hỏi.

- Ngươi đã hơn một lần hỏi cùng một câu.

Huyết Từ nhẹ đáp, nàng vẫn chăm chú ướp trà.

- Nàng là một sát thủ vốn quen tự do tự tại, đi đến bất định làm sao có thể chịu nổi cảnh chìm trong lồng, cá trong chậu? Nàng đã từng biết đến những quy củ hà khắc của chốn vương quyền cùng sự tranh đoạt địa vị quyền lực nơi đó chưa? Sau này nếu Trịnh Phi Vũ hắn lập thế, nàng chẳng phải chịu ỳ khuất sao?

- Ngươi đối bụng rồi phải không?

Huyết Từ lãnh đạm lên tiếng.

Kẻ này trước nay luôn dong dài huyền ảo gây đủ chuyện mỗi khi đối bụng. Tiếp xúc với hắn mấy tháng chưa hẳn lâu nhưng nàng cơ bản hiểu điều này. Quả nhiên, như nàng dự đoán.

- Nha, Huyết Từ muội muội thật thần thông quảng đại nha!

Gương mặt Đinh Nhân Sâm như bừng sáng.

Tên Trịnh Phi Vũ đáng chết ra lệnh cho hần mỗi ngày phải giúp Huyết Từ bóc hạt sen làm trà, sau này nàng không thể thường xuyên về đây nên bây giờ phải chuẩn bị thật nhiều rồi mang theo từ từ dùng. Hần bóc hạt sen đến mức đêm về nằm mơ bị nguyên một đồng hoa sen đè chết.

- Vậy ngươi đi nấu cơm đi, ta ở đây làm nốt phần còn lại!

- Hừ? Không phải nàng đi nấu sao?

- Ta không đói, cũng không có ý mời ngươi ăn.

Nghe đến lời này của nàng, Đinh Nhân Sâm ảo não đầy mặt. Hần vốn là có một lần được ăn ké cơm nàng nấu rồi nghiền luôn từ đó. Tuy nhiên, đến cả Trịnh Phi Vũ gian manh xảo trá cũng lăm lăm cũng chỉ có thể dụ nàng nấu mấy bữa nên hần thực chẳng có cách nào kiếm được thêm từ nàng chén cơm thứ hai.

- Hắc miêu à, ngươi nói xem chủ nhân của ngươi có phải tàn nhẫn quá rồi không?

Đinh Nhân Sâm nằm ườn ra mặt bàn đá ôm lấy con mèo đen. Mèo đen đang ngủ bất ngờ bị ôm thì kêu lên một tiếng “Meo!”. Thế là kẻ nào đó được dịp cười toe toét:

- Đây, nàng thấy chưa, đến con mèo cũng đồng ý với ta!

Trái với vẻ hi hã kia, Huyết Từ vẫn điềm đạm tiếp tục công việc.

- Vì ngươi ôm nó chặt quá!

- Đâu có đâu, phải không mèo?

Đinh Nhân Sâm thả con mèo ra rồi hỏi. Con hắc miêu khốn khổ liếc hần rồi lại cuộn tròn người giữa đồng cánh sen mềm mại, tiếp tục ngủ.

- Đến cả mèo cũng kì thị ta!

Hần ừ rừ đứng dậy lững thững bước đi. Huyết Từ không cho com, hần đành vào lán nhà bếp Lâm gia vậy!

Huyết Từ ướp xong đồng tim sen khô rồi mang những tim sen mới đi phơi. Sau đó nàng hái một bó sen lớn, những bông to và đẹp nhất đều được chọn. Nàng mang chúng đến xếp quanh mộ mẫu thân, mỗi lần đặt một hoa xuống đều cẩn thận nhẹ nhàng.

Nàng chạnh lòng khi nghĩ đến việc từ ngày mai, sẽ rời xa nơi này, chỉ còn lại một mình mẫu thân cô quạnh. Nhưng nếu không rời đi, mẫu thân sẽ ngày ngày không được yên, linh hồn người hằng ngày sẽ bị những kẻ thù đội lốt người ngoài kia nguyên rủa, chà đạp. Nàng khẽ giọng:

- Con gái sắp xuất giá, người rất vui phải không?

...

Một cơn gió nhẹ thổi qua làm lay động cành đào đang chuyển màu lá. Mái tóc dài đen mượt của nàng cũng bay bay.

- Cảm ơn mẫu thân, hài nhi đã nhận được lời chúc phúc của người! Hài nhi sẽ nhớ người lắm..

Huyết Từ cúi gằm mặt, không ai biết nàng đang nghĩ gì hiện tại. Chỉ thấy trên cánh sen hồng phấn phía dưới vừa hứng một giọt nước trong suốt vừa rơi.

Trịnh Phi Vũ vừa bước đến cầu đá, thu hết những hình ảnh phía trước vào mắt. Hần bắt lực cuộn tròn nắm đấm.

Nữ nhân kia đang khóc. Huyết Từ nàng đang khóc.

Trước mặt người khác nàng luôn là một con người lạnh nhạt, lạnh lùng và vô tình. Nhưng hơn tất cả, hần hiểu rõ nếu nàng thật sự vô tình, thế gian ai sẽ dám tự xưng bản thân là hữu tình đây?

Quá khứ như một màn mây âm u đen kịt bao lấy suy nghĩ của nàng. Nó là một chiếc hố sâu thẳm đã nuốt chửng những ý nghĩ tốt đẹp của nàng về tương lai. Nàng đã cứ thế, sống vật vờ như những bóng ma vất vưởng nhìn ngày ngày trôi qua một cách vô vị.

Cái chết của mẫu thân, sự ruồng rẫy của phụ thân đã đẩy tâm hồn nàng đến bờ vực cô độc như hôm nay.

Hần... làm sao mới có thể kéo nàng ra khỏi nơi tăm tối đó đây?

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Một ngày se lạnh đầu đông, khắp nơi trong Lâm phủ đều treo đèn hoa màu đỏ. Chữ song hỉ chói mắt được dán đầy ngõ ngách, trên các cánh cửa hay cành cây. Gia nhân trang phục sạch sẽ di chuyển nhanh nhẹn, kẻ trang trí kẻ chuẩn bị khiến không khí thật nhộn nhịp rộn ràng.

Huyết Từ từ sáng sớm đã được người đưa đến phòng của tam tiểu thư, chính thức hoán đổi thân phận. Nàng từ nay trong mắt của người nhà họ Lâm chính là gả hóa phượng hoàng cao quý. Tuy vậy nhưng lòng tham và sự ganh tỵ của họ không hề mấy may xuất hiện, thậm chí là thành tâm vui vẻ với lễ cưới này. Bởi họ đang sung sướng mở to mắt chờ đợi đến lúc nàng bị tên Cửu vương gia kia hành hạ đến chết đi sống lại.

Trong phòng tân nương, tỳ nữ ngược xuôi tất bật chuẩn bị áo váy, khăn che... người người cười nói vui vẻ. Chỉ duy nhất nhân vật chính là Huyết Từ nàng vẫn lãnh đạm, thần sắc hờ hững để mặc đám tỳ nữ sắp xếp. Dường như người hôm nay lên kiệu hoa không phải nàng mà là một người qua đường nào đó mà thôi.

Đến khi có người muốn dặm phấn lên má nàng thì nàng mới động người đưa tay đẩy ra.

- Không cần đâu!

- Tam... tiểu thư, không thể không trang điểm đâu ạ!

Tỳ nữ áo hồng chưa quen với cách xưng hô mới, hơi lúng túng nói. Từ trước đến nay có khi nào tân nương từ lại không tô son dặm phấn, mong muốn mình là cô dâu đẹp nhất.

- Dù sao cũng phải che mặt, việc này không cần thiết.

- Không cần cái gì? Người đừng tưởng được đám nô tỳ này gọi một tiếng “tam tiểu thư” thì thực sự tưởng mình là tiểu thư Lâm gia, muốn làm gì thì làm!

Trần Tố Như bất ngờ cùng đám ái nữ của mình xuất hiện ở cửa phòng.

Bà ta hôm nay đặc biệt đeo nhiều trang sức, những chiếc vòng ngọc quý giá lấp lánh trên tay và cổ.

Đám nữ tỳ thấy vậy thì vội cúi đầu, đồng thanh kêu một tiếng “Lão phu nhân!” rồi tiếp tục làm việc. Huyết Từ vẫn như cũ một bộ lạnh nhạt không quan tâm. Nàng chỉ nhẹ nhàng buông một câu:

- Ta chưa bao giờ nghĩ mình là người của Lâm gia.

- Hừ, đó là lẽ đương nhiên.

Nói rồi bà ta quay sang đám nô tỳ.

- Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chuẩn bị cho cô ta!

Nữ tỳ áo hồng lúc này lại dè dặt cầm hộp phấn tiến đến gần Huyết Từ, bị nàng một lần nữa phát tay bảo lui.

- Hừ, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Muốn làm Lâm gia mất mặt trước bàn dân thiên hạ sao?

Đại lão phu nhân không chịu nổi quát lớn. Nữ tỳ kia cũng hoang mang không biết làm thế nào, hướng ánh mắt đến Huyết Từ, mong nàng biết thức thời mà nhanh chóng đáp ứng.

Lúc này Huyết Từ mới từ từ đứng dậy hướng nữ tỳ đã muốn chực khóc kia mở miệng:

- Người cứ lui ra!

- Tiểu... tiểu thư...

Nữ tỳ sợ hãi quỳ rạp xuống đất.

- Người làm cái gì? Làm sao lại quỳ trước mặt ả ta?

Trần Tố Như gầm lên.

- Lâm đại phu nhân, người vẫn là chưa hiểu gì ư?

- Điều gì?

- Ta tuy thật sự không phải Lâm tam tiểu thư đã được đổi thân phận kia...

Bất ngờ nghe đến tên mình, tam tiểu thư chính thức của họ Lâm giật mình lùi bước, né ánh mắt Huyết Từ đang nhìn. Huyết Từ thấy vậy chỉ hơi cong miệng cười nhạt:

- Nhưng hiện tại ta đã là tân vương phi của Cửu vương gia, người dù không xem trọng ta thì cũng phiền nên miễn cưỡng xem lại thân phận của chính mình.

Một lời này của Huyết Từ thành công khiến vị lão phu nhân kia tức giận, nhục nhả không nói nên lời.

- Ngươi... ngươi...

- Mẫu thân, mẫu thân, người đừng kích động!

Đám ái nữ của bà ta thấy mẫu thân của mình hít thở không thông thì thay nhau trấn an, nhanh chóng đưa bà về phòng. Huyết Từ lại ngồi xuống để nữ tỳ tiếp tục chuẩn bị. Qua một màn vừa rồi, đến lão phu nhân còn không làm gì được nàng thì bọn họ liền biết điều mà cư xử.

Trên phố người qua người lại tấp nập, ai nấy đều muốn trông cảnh Cửu vương gia đón vương phi về phủ. Vốn dĩ các vương tôn quý tộc đều cử hành hôn lễ ở kinh thành, nơi xa xôi như bọn họ đâu thể nào có cơ hội chứng kiến. Vì vậy hôn lễ của vị vương gia này được xem như là sự kiện cho họ mở rộng tầm mắt.

Không phụ lòng mong mỏi của dân chúng, Trịnh Phi Vũ chuẩn bị cho hôn lễ thật sự rất cầu kì và tỉ mỉ.

Suốt dọc đường đón dâu, đèn lồng đỏ được hắt cho người trang trí khắp nơi, dù đã về đêm nhưng vẫn sáng rực một vùng. Hai bên đường hắt cho người rải hoa dày đặc cùng đội trống kèn nổi nhạc vui nê, rộn ràng. Hôn lễ vừa mang tính xa hoa của bậc vương lại có sự bình dị trong dân gian.

Trịnh Phi Vũ cười trên một con ngựa trắng có buộc hoa đỏ chậm rãi đi trên đường cái, gương mặt tươi cười vui vẻ nhận sự chúc phúc của dân chúng.

Đến trước cửa Lâm phủ, hắt xuống ngựa đường hoàng bước vào trong đã thấy toàn thể Lâm gia đứng trong sảnh. Tuy nhiên, tất cả họ chỉ là không khí. Trịnh Phi Vũ bây giờ mắt chỉ nhìn thấy duy nhất một thân hình áo đỏ tươi thắm phía giữa đám người. Thật quen mắt, thật nôn nóng!

Không đợi bà mai dắt tân nương ra kiệu hoa, hắt một mạch tiến đến nắm tay Huyết Từ. “Á!” khẽ một tiếng, nàng liền bị hắt bế bổng lên trước ánh mắt như muốn nhảy ra khỏi lồng cửa toàn thể nhân đang có mặt rồi đi thẳng ra kiệu hoa.

Kia là cái vị Cửu vương gia bị dị ứng nữ nhân sao? Kia thực sự là Trịnh Phi Vũ đã tàn nhẫn giết chết ái nữ Lâm gia vì dám nửa đêm vào phòng hắt sao? Không tin nổi, thật không thể tin vào những gì đang xảy ra nữa rồi!

Lâm gia trên dưới sau một hồi ngỡ ngàng đứng bất động như trời trồng thì mới phát hiện những gì vừa xảy ra hoàn toàn là sự thật. Vì vậy, bất ngờ một sự ganh ghét cùng đố kỵ mạnh mẽ dâng trào lên trong lòng họ. Chỉ là khi ấy, đoàn rước dâu đã đi xa.

Trên kiệu hoa rộng rãi chỉ một mình Huyết Từ ngồi, nàng bất giác phát hiện tim mình bỗng dưng đập loạn. Vừa nãy Trịnh Phi Vũ làm như vậy là thay nàng chọc tức Lâm gia sao? Hắt muốn cho họ biết nàng đi chuyến này là quang minh chính đại đi làm Cửu vương phi hưởng phúc chứ không phải đến cửa địa ngục như họ nghĩ?

“Vút!”

Đang thất thần suy nghĩ thì đột nhiên một mũi tên từ đâu xé gió bay đến xuyên qua tấm màn cửa sổ kiệu hoa. Huyết Từ theo phản xạ nghe âm thanh liền né người. Tức thì, mũi tên vút qua khăn che đầu nàng rồi cắm phập vào thân kiệu. Nàng xốc khăn che nhìn đuôi mũi tên dốc ngược lên, chứng tỏ kẻ ra tay đứng ở vị trí cao mà bắn xuống. Thân tên cắm hơn một nửa vào thân kiệu thì kẻ kia quả thực là cao thủ rồi.

- Bảo vệ vương phi!

Tiếng của Trịnh Phi Vũ từ bên ngoài kiệu vang lên rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

- Bảo vệ vương gia, bảo vệ vương phi!

“Vút! Vút! Vút!”

Tiếp theo là một loạt cung tên được bắn ra hướng về kiệu hoa. Trên mái nhà cao cao gần đó, một đám ba kẻ bịt mặt đồng loạt hành động. Đinh Nhân Sâm vẫn đi phía sau kiệu hoa nhanh chóng khinh công chạy đến, dùng kiếm chặt gãy hết đường tên nguy hiểm nhắm vào Huyết Tử.

Hai bên đường bỗng trở nên hỗn loạn.

Tuy nhiên, người của Trịnh Phi Vũ vốn ân thân giả làm thường dân đã nhanh chóng trấn áp dân chúng tránh tạo cơ hội cho bọn người xấu lẫn vào đến gần hại tân vương phi. Đám người hộ vệ một nửa đã cùng Bá Cường đuổi bắt bọn gan lớn, nửa còn lại thì chia ra hộ giá Trịnh Phi Vũ và Huyết Tử.

Trong kiệu hoa, Huyết Tử lật khăn che mặt đang định xông ra ngoài thì đột nhiên tấm màn kiệu bất ngờ được xóc lên.

- Trịnh Phi Vũ, có chuyện gì?

- Đừng lo lắng, nàng hãy ngồi yên ở đây! Bên ngoài để ta xử!

Trịnh Phi Vũ sợ nàng bị thương nên nhảy vào xem thử. Thấy nàng vẫn bình an, hần thở phào rồi nhanh tay lấy khăn hi trùm lại giúp nàng.

Hần cho thuộc hạ vây kín kiệu hoa không một kẻ hở rồi hô một tiếng “Tiếp tục!”, đích thân đi trước dẫn đường. Đoàn rước kiệu theo đó phối hợp đều đặn di chuyển theo. Hôn lễ lại được diễn ra như chưa từng xảy ra sự việc trước đó.

Vương phủ rộng lớn cách đó không xa rộn ràng tiếng đàn nhạc réo rắt vui vẻ. Trước cửa phủ treo hai chiếc đèn lồng đỏ cỡ lớn, dải lụa đỏ bay bay trong gió. Hai bên trụ cổng là những dây pháo dài, vừa thấy đoàn kiệu hoa đến đã được cho nổ vang “Toành! Toành!” giòn giã.

Kiệu dừng lại, Trịnh Phi Vũ phát tay áo, đám thuộc hạ hiểu ý liền tránh đường. Hắn đích thân vén màn nắm tay Huyết Tử đưa vào trong. Ngang cửa đại môn, hắn cẩn thận dắt nàng bước qua một chiếc bếp lò đang cháy đỏ theo phong tục, ngụ ý xả xui rồi sóng vai vào trong.

Hi đường được trang trí sa hoa đúng chất vương giả. Chính giữa là chữ song hi bằng vàng nổi bật trên tường gỗ giữa sảnh. Dưới sàn trải một tấm thảm đỏ sạch sẽ thêu hoa cùng vô số chữ “Cát” “Hi” “Tân”... thật công phu và tỉ mỉ. Xung quang bàn ghế đều sáng bóng được sắp xếp cẩn thận.

- Ha ha, Cửu đệ cuối cùng cũng cưới phi!

Một giọng nam trầm vang lên từ vị trí vốn dành cho chủ nhà.

- Hoàng...

- Ấy Cửu đệ, mau mau cử hành hôn lễ, sắp qua giờ lành rồi!

Người kia lên tiếng cắt lời của Trịnh Phi Vũ.

Thiên hạ này có mấy người dám ngắt lời của hắn đây?

Huyết Tử hơi sững người ngạc nhiên. Nhưng theo lời của người làm chủ hôn, nàng mơ hồ cùng Trịnh Phi Vũ vái thiên vái địa, vái phu quân rồi kết thúc bằng câu nói đồng dạng “Đưa vào động phòng!”.

Huyết Tử che mặt nên cứ để mặc Trịnh Phi Vũ đi vào một căn phòng nào đấy. Trong phòng thoang thoang hương thơm dịu nhẹ, mùi hương hoa sen thanh nhã rất quen thuộc.

- Nàng hãy kiên nhẫn ngồi đây, ta đi chuốc rượu những người ngoài kia rồi quay lại!

Dưới tấm khăn che, Huyết Tử cong cánh đào mỉm cười. Tên này quả thật quá tự cao, hắn đi chuốc rượu người ta hay bị người ta chuốc đây! Nhưng dù sao cũng không phải việc nàng quan tâm, điều nàng thắc mắc là...

- Người vừa nãy ngồi ở ghế trưởng bối...?

- Là hoàng huynh của ta, đương kim hoàng thượng.

Trịnh Phi Vũ vui vẻ hướng nàng giải đáp. Nàng là bắt đầu quan tâm đến hắn rồi đây.

- Hoàng đế?

- Ừ, vì vậy để tránh đêm tân hôn bị hoàng huynh nham nhở kia quấy phá, ta bây giờ đi chuốc cho người say trước!

Người có thể phát ra câu nói này hẳn thiên hạ không có kẻ thứ hai!

Trịnh Phi Vũ nói xong bước ra ngoài. Hắn vừa đóng cửa liền có Bùi Lực tiến đến nói nhỏ:

- Bá Cường đã bắt được thích khách.

- Ai?

- Cháu bên ngoài của hoàng thái hậu, hiện là một trong những cấm vệ của hoàng thất.

Trịnh Phi Vũ nghe xong cười lạnh. Hắn mắt hướng ra xa buông một câu:

- Thăng cấp cho hắn lên chức thái giám, gửi đến cung của thái hậu hầu người!

Đến khi hắn trở lại tân phòng lần nữa đã là đêm muộn. Vừa mở cửa, hương rượu phảng phất, không biết đã bị người ta chúc cho bao nhiêu rượu. Trong phòng ngoài tân nương ra còn có hai nô tỳ, thấy hắn vào liền mau lẹ biết điều lùi ra rồi luôn tiện giúp hắn đóng cửa.

Trịnh Phi Vũ đôi mắt nhiễm một lớp sương mờ hồ do hiệu ứng của rượu nhưng thần sắc tương đối tỉnh táo. Hắn có chút lóng ngóng đến bên cạnh Huyết Từ, ngồi xuống mép giường, đằng hắng vài tiếng rồi nói:

- Hôm nay bên ngoài có rất nhiều người do hoàng huynh ta dày công “mai phục” nên không thể chia phòng ngủ... Nàng, đành chịu chút ủy khuất vậy!

Huyết Từ im lặng không đáp.

- Vậy chúng ta tiến hành các nghi lễ còn lại nhé?

Thấy Huyết Từ vẫn không động, hắn ngầm cho rằng nàng đồng ý. Nàng vốn dĩ vẫn như vậy, những chuyện tầm thường không thể thay đổi thì không nhất thiết trả lời. Hắn đi đến bàn rót hai ly rượu hợp cần đặt gần đầu giường. Sau đó nhẹ nhàng đưa tay giúp nàng lật khăn che mặt.

Hắn đã hơn một lần rút khăn mặt của nàng nhưng lần này đột nhiên tim đập loạn...

Khăn che rơi xuống...

Hắn sững sờ vài giây...

Hắn lắc lắc đầu cho tỉnh táo...

Thần sắc hắn phi thường đại biến...

Kia là một nhan sắc không thể chối bỏ rằng “xinh đẹp động lòng”. Đây là mây rậm mi cong, này thì môi mỏng da lán...

Nhưng...

- Đình... Nhân... Sâm...

Khó khăn mãi Trịnh Phi Vũ mới cố gắng rít lên vài tiếng.

Mà kia tên họ Đình sắc mặt cũng chẳng khá hơn là mấy. Hắn nhấn nhó khẽ sờ hương ánh mắt cầu cứu Trịnh Phi Vũ. Đôi tay dưới ống tay áo hi phục rộng thùng thình bị trói. Miệng bị người ta dùng vải bịt lại. Ngoài tân nương chính thức Huyết Từ kia làm được thì há còn có ai?

- Ngươi... Làm sao...

Trịnh Phi Vũ tức giận đè thấp âm thanh, tránh để mấy tên đang dán sát lỗ tai lên cửa ngoài kia nghe thấy. Hắn giật phăng đoạn vải bịt miệng Đình Nhân Sâm.

- Ta cũng là nạn nhân a! Ta cũng bị nàng lừa nha! Nàng cho người gọi ta vào rồi lấy cớ đuổi hai nữ tỳ kia đi một lúc. Rồi sau đó... như ngươi thấy, ta không phải đối thủ của nàng... Ta sợ các người bị phát hiện nên chỉ biết ngồi im khi hai nữ tỳ kia quay lại... Ta... thật sự oan uổng nha...

Đình Nhân Sâm chỉ còn thiếu nước khóc lóc rờn rã mình oan bản thân.

Trịnh Phi Vũ thì lấy tay xoa xoa thái dương, hắn thực đau đầu. Hắn cũng không hào huyền nghĩ nàng chấp nhận dễ dàng nhưng đến mức đưa một tên nam nhân cùng hắn vào động phòng thế này... hắn có phải nên than một câu “Tội thân quá!” không?

- Thế bây giờ ngươi định giải quyết thế nào? Ta thấy cửa lớn, cửa sổ, vách tường gì cũng đều có người giám sát.

Đình Nhân Sâm liếc liếc, e dè đưa ra câu hỏi.

- Ngươi nghĩ xem?

Nhận ra điều bất thường trong câu nói của Trịnh Phi Vũ, Đình Nhân Sâm dùng hai tay đang bị trói che lên trước ngực, điệu bộ như gắp “hái hoa tặc”, run run nói:

- Người không phải muốn... Ta không có hứng thú với nam nhân đâu nha! Đình gia vẫn chưa có người thừa tự. Ta vẫn là nam nhân trong sạch. Người vạn lần đừng hủy hoại đời trai tui đẹp của ta... Á...

Đang dài dòng thì bị một cước đá bay vào góc giường. Trịnh Phi Vũ quát mắt gầm lên:

- Người không có hứng thú thì bản vương đây có chắc! Biết điều thì ngâm miệng vào cho ta!

Đền trong tân phòng vụt tắt.

Đám người bên ngoài há hê... (__!! Mấy cái người này...)

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Mùa đông cuối cùng cũng thành công mang sự lạnh lẽo đến cho nhân gian. Bầu trời bị bao phủ bởi một tầng mây vẩn vù xám xịt, tựa như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

Sáng sớm, trên mái nhà của phòng tân hôn được trang hoàng lộng lẫy thấp thoáng bóng bạch y phiêu dật. Tà váy trắng muốt cùng mái tóc đen tuyền nương theo làn gió bay bay. Nữ nhân xinh đẹp nhắm mắt cảm nhận từng sợi lạnh đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại của mình. Cho đến khi thính giác nhạy cảm phát hiện có tiếng nói phát ra, nàng mới điềm nhẹ mũi chân, khinh công uyển chuyển xuống dưới.

- Còn chưa chịu vào?

Trịnh Phi Vũ không mặn không nhạt lên tiếng.

Huyết Tử theo lời đẩy cửa tân phòng có dán chữ hỉ màu đỏ cỡ lớn rồi bước vào trong. Căn phòng vẫn ngập tràn hương sen thanh dịu như hôm qua. Những đoá sen hồng phấn duyên dáng được cắm trong những chiếc bình sứ quý giá màu xanh lục.

Trịnh Phi Vũ ngồi trên ghế gỗ lớn được chạm trổ tinh xảo đối diện giường ngủ, thản nhiên đưa mắt nhìn nàng. Đình Nhân Sâm ngồi ở ghế bên cạnh hắn, cách một chiếc bàn trà thì khác, sắc mặt cực kì khó coi.

Huyết Tử nhìn lướt qua hai người đang mặc hỉ phục kia rồi dừng lại trên chiếc giường tân hôn. Đôi cánh môi mỏng hồng nhuận chọt giường lên thành một nét cong xinh đẹp. Trước đôi mắt ngày một lạnh đi của hai nam nhân trước mặt, nàng dờ khóc dờ cười mở miệng:

- Vết máu...

Nàng không định nói tiếp nhưng lại cảm thấy lao đã phóng ra không thể thu lại nên tiếp tục ngập ngừng bồi thêm từ:

- ... là của ai?

- Ta hận các người!

Đình Nhân Sâm nghe xong liền tức tức chạy vụt ra khỏi phòng.

- Ta... có nói gì sai sao?

Huyết Tử nhìn theo bóng người vừa rời khỏi mà tự vấn.

- Là của hắn!

Trịnh Phi Vũ thản nhiên đáp. Kia là hắn vũ lực ép, tên kia mới chịu hiến máu.

- Hừ, nàng còn biết tự tìm về? Cứ tưởng đã chạy trốn đến nơi rừng núi hoang vu nào đấy sống cuộc sống an nhàn!

- Nếu vậy người sẽ dễ yên sao?

- Đương nhiên không!

Hắn khẳng khái đáp.

Huyết Từ cười nhạt:

- Vì vậy nên ta mới không đi!

- Nàng... được lắm!

Trịnh Phi Vũ nghiêng răng. Thời gian còn dài, hắn nhất định từ từ chinh nàng.

- Suốt đêm qua... nàng đã đi đâu?

- Về nhà cũ cho hắc miêu ăn, luôn tiện ôm nó sang đây!

Trịnh Phi Vũ thật cảm thán lão thiên già cao cao trên kia đã ban cho hắn một vị vương phi phi thường đặc biệt như thế. Tân lang tuần tú như hắn trong đêm tân hôn phải ở cạnh một tên nam nhân chết tiết nhiều chuyện còn tân nương thì bỏ hắn đi tìm hắc miêu. Việc này truyền ra ngoài hắn sẽ trở thành một truyền kì cho người đời sau mang ra kháo chuyện. Nhưng hắn vẫn là bị lời kia của nàng làm cho cảm động đôi ba phần.

Nàng nói kia “nhà cũ” là quá khứ, vậy đây chẳng phải là nơi ở hiện tại và tương lai của nàng, nơi nàng sẽ cùng hắn chung mái nhà sao? Dù lời nói vô thức nhưng trong tâm nàng phải chăng đã xem vương phủ này là nhà mình? Hắn nghĩ đến đây lòng bỗng dâng lên niềm vui khó tả.

- Thừa Cữu vương gia! Hoàng thượng cho gọi người cùng vương phi đến thư phòng dâng trà theo lễ.

Bên ngoài vang lên chất giọng eo éo đặc trưng của vị công công thân hầu hoàng đế.

- Được rồi, người lui trước đi!

Vị công công “Dạ!” một tiếng rồi rời đi.

Trịnh Phi Vũ đứng dậy thay đi tấm hi bào màu đỏ bằng trường bào bạch y.

- Nàng nếu không muốn diện kiến hoàng thượng thì không nhất thiết đi. Ta sẽ chu toàn mọi việc!

- Ta sẽ đi!

Huyết Từ bất ngờ đưa ra quyết định.

Đồng ý trở thành vương phi, nàng đã nghĩ đến có ngày như thế này. Đây chỉ là điều sớm muộn xảy ra!

Không ngờ nàng lại nhanh như thế gạt đầu, Trịnh Phi Vũ ngăn người vài giây rồi khẽ cười, sợ nàng thấy. Hắn nhanh chóng chỉnh chu trang phục rồi hướng cửa bước đi.

- Vậy nàng chuẩn bị đi!

- Hoàng huynh đối ta thân hơn huynh đệ ruột, người tính tình không quá nghiêm khắc, nàng đừng lo!

Thấy nàng một bộ không được tự nhiên, Trịnh Phi Vũ trấn an.

Huyết Từ nàng vốn ít tiếp xúc với người lạ, nay lại còn diện kiến cao cao chí tôn hoàng đế đương triều làm sao không hồi hộp.

Trịnh Phi Vũ xoay người nắm lấy bàn tay lạnh mát của nàng, nở một nụ cười tươi như nắng xuân.

- Đã có bản vương bên cạnh, vương phi nàng hãy yên tâm!

Bàn tay Trịnh Phi Vũ có phần thô ráp nhưng rất ấm áp, bao trọn bàn tay nhỏ bé của nàng tạo cảm giác nàng được bảo vệ. Sự lo lắng trong nàng so với lúc đầu đã vơi không ít.

Trong làn gió ẩm mưa sương lạnh lẽo của mùa đông, cảnh lập mai cuối cùng cũng đã hé nụ. Trên trường lang dài của vương phủ, một đôi bóng bạch y đều bước hướng về trước.

- Hoàng thượng thánh an!

- Hoàng thượng thánh an!

Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ nhất loạt quỳ gối.

- Bình thân, mau bình thân!

Huyết Từ được Trịnh Phi Vũ bên cạnh nâng dậy nhưng theo lễ nên không dám ngẩng mặt nhìn người phía trên.

- Nào, Cữu vương phi hãy nâng mặt lên đi, không cần câu nệ tiểu tiết.

Huyết Từ chậm chậm hướng mắt về trước. Ở ghế cao nhất phía giữa, một nam nhân cao lớn mặc tử y bào, khắp người tản mát khí chất đế vương. Đặc biệt đôi mắt người cực kì tinh sáng, sắc sảo không kém Trịnh Phi Vũ, tỏ rõ là một vị minh quân.

- Hà hà, Phi Vũ, người thật có mắt chọn người nha!

- Mỹ nhân trong thiên hạ đã được mang tiến vào cung cho người hết rồi, ta tìm mãi mãi mới có được nàng!

- Người ám chỉ ta chìm ngập tử sắc hay âm thầm nâng vương phi người mang so với hết thảy hậu cung của ta?

- Người là thích ý nào hơn?

- Ta đều không thích. Một nhành hoa sao thể sánh được vườn hoa?

- Một nhành cũng là tri kỉ, một vườn nhưng hóa ra “quả nhân”*!

- Phi Vũ, người lại thắng rồi!

Huyết Từ đứng bên im lặng nghe màn đối thoại vừa rồi không khỏi thầm kinh ngạc. Đây là như thế nào đạo quân thần mà nàng đã từng đọc trong sách?

- Cữu vương phi, nàng nghe rồi đấy! Cữu đệ hẳn xem nàng là tri kỉ rồi, được hẳn chọn không biết là phúc hay họa của nàng đây!

Cao cao tại thượng hoàng đế hướng nàng như thật như giả cảm thán.

Nàng hơi bất ngờ rồi đáp lại:

- Phúc hay họa đều do người quyết định!

“Người” nàng nhắc đến chính là Trịnh Phi Vũ.

- Hay, hay lắm! Trả lời thật thâm thúy, thật sâu sắc!

Vị hoàng đế nghe đập bàn một cái rồi cười vui vẻ.

Câu trả lời kia của nàng thật thâm sâu ý nghĩa. Nàng bảo phúc hay họa đều nằm trong tay Trịnh Phi Vũ, do Trịnh Phi Vũ quyết định. Câu nói vừa giữ đạo “tam tòng tứ đức”, lấy chồng theo chồng, phúc hay họa, sung hay phế đều do phu quân quyết định lại còn có nghĩa hai người phúc họa cùng hưởng. Hơn thế, nàng còn hiểu ý sâu xa của hoàng đế, ngầm bảo Trịnh Phi Vũ chức cao quyền trọng luôn có nguy hiểm rình rập, nàng là thân nhi nữ sẽ là cái đích bị bọn tiểu nhân nhắm đến, điển hình là lần bị thích khách ám hại ngay trong hôn lễ. Nàng đáp lại kia có nghĩa là đề cao tài năng cùng khả năng của Trịnh Phi Vũ, bảo rằng muốn “họa” cho nàng còn phải đợi xem Trịnh Phi Vũ hẳn như thế nào thông qua.

Một nữ nhân xinh đẹp lại thông hiểu lễ nghĩa, sâu sắc nắm bắt ý tứ người khác như nàng, hoàng đế hẳn mãi mòng mòng tìm trong hậu cung mà chẳng có bao nhiêu người.

- Phi Vũ, người thật may mắn mới tìm thấy một tri kỉ xuất sắc thế này!

- Hoàng huynh quá lời!

Trịnh Phi Vũ cũng choáng ngợp mà ngây người bởi câu trả lời của Huyết Từ. Thất thần mãi đến khi hoàng đế ca ca gọi một tiếng mới sực tỉnh.

Hoàng đế tử y bào tươi cười đứng dậy vỗ vỗ vai hắn rồi rời đi.

Vừa xong lại có một giọng cười sang sảng vang đến.

- Cữu đệ!

Cả hai ngạc nhiên xoay người. Trịnh Phi Vũ nhận thức người đến là ai thì thoáng qua nhú mày, chào một câu:

- Tam hoàng huynh? Không biết huynh đến nên không kịp nghênh đón!

ân trong sạch. Người vạn lần đừng hủy hoại đời trai tươi đẹp của ta... Á...

Đang dài dòng thì bị một cước đá bay vào góc giường. Trịnh Phi Vũ quất mắt gầm lên:

- Người không có hứng thú thì bản vương đây có chắc! Biết điều thì ngậm miệng vào cho ta!

Đền trong tân phòng vụt tắt.

Đám người bên ngoài hả hê... (__ __ !! Máy cái người này...)

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Trước cửa thư phòng là một nam nhân y phục cầu kì tươi cười.

So với Trịnh Phi Vũ tuần tú ba phần chính bảy phần tà này, người kia lại lộ rõ vẻ kinh diễm tà mị.

- Ô, vị này là Cửu vương phi xinh đẹp xuất chúng, tài giỏi xuất thần mà dân chúng từ kinh thành đến vùng xứ Đông vẫn truyền nhau đây sao? Quả nhiên trầm nghe không bằng một thấy!

Người kia sờ hữu vẻ đẹp yêu nghiệt bất ngờ sán lại gần Huyết Từ, Trịnh Phi Vũ liền nhanh chóng một tay gạt nàng lùi lại, bảo vệ ở đằng sau lưng mình.

- Tam hoàng huynh, người đừng làm vương phi của ta sợ a!

- Ha ha, Cửu đệ, ta chỉ là đến chào hỏi thôi mà! Đáng lí ta đã đến vào hôm qua để uống của người một ly rượu mừng, không ngờ trên đường gặp phải thổ phi nên mới trễ lộ. Thật đáng tiếc!

Nam tử hắc y bảo tươi cười không ngớt tường thuật một chút câu chuyện.

- Vậy bây giờ chúng...

Trịnh Phi Vũ như đã đoán ra kết cục của bọn thổ phi kia nên lấp lửng câu nói, để người kia tiếp lời. Và quả không ngoài dự đoán của hắn, kẻ kia mặt không đổi sắc thân nhiên buông mấy tiếng:

- Toàn thể ba mươi tên đều đã bị ta cho người róc rã xương thịt ném lên núi tặng bọn sói hoang rồi! Xương chúng thì khoét lỗ treo thành một dải, lúc gió thổi qua tạo ra một chuỗi âm thanh thật thích thú.

Huyết Từ phía sau nghe vậy mà rợn người. Cũng là thân sát thủ máu nhuộm đầy tay nhưng nghĩ đến thù đoạn của kẻ này, nàng không khỏi kinh ngạc một phen. Trịnh Phi Vũ lại khác, hắn vẫn điềm nhiên như vừa thể nghe một câu chuyện cổ tích vậy.

Con người trước mặt này, hắn quá hiểu rõ.

- Tam hoàng huynh, người khiến vương phi của ta sợ đấy!

Nói rồi hắn xoay lại nhìn Huyết Từ:

- Tịnh Nhi, đây là tam hoàng huynh của ta, Tam vương gia!

Huyết Từ hơi ngập ngừng nhưng cũng vẫn là đáp lễ:

- Thịnh an vương gia!

- Vương phi không cần đa lễ! Gọi ta Vĩnh Dương!

- Tịnh Nhi, nàng hãy xuống dưới gọi gia nhân dâng trà!

Trịnh Phi Vũ tìm có để Huyết Từ rời đi. Nàng đương nhiên hiểu ý phối hợp. Thế nhưng chưa kịp di bước thì gương mặt yêu mị lại giương lên nụ cười thâm thúy:

- Ấy, hôm nay không phải tân vương phi phải về nhà mẹ sao? Ta cũng muốn đến thăm lão phu nhân một chuyến, tiện thể chúng ta chung đường.

- Ta...

- Tất nhiên là vậy rồi! Tam hoàng huynh vừa đường xa đến hay là cứ nghỉ ngơi một lúc rồi cùng xuất phát!

Trịnh Phi Vũ ngắt lời Huyết Từ.

- Được, cứ vậy đi!

Khi thân ảnh hắc y khuất sau cửa, Trịnh Phi Vũ liền thu lại nét cười, lạnh lùng nghiêm túc hướng Huyết Từ nhắc nhở:

- Hắn là con trai của hoàng thái hậu, tam vương gia. Thâm hiểm, ác độc không đủ để hình dung về con người này. Tốt nhất nàng vẫn nên tránh xa hắn một chút.

Thấy Huyết Từ chăm chăm nhìn mình, hắc hơi chột dạ hỏi:

- Có gì sao?

Ngẫm nghĩ một lúc nàng trả lời:

- Người đang nói về người?

Trịnh Phi Vũ bị một câu này của nàng đánh bại, dở khóc dở cười:

- Nàng thấy ta là loại thâm hiểm, ác độc nên tránh xa sao?

- So với kẻ kia lộ rõ cho người khác thấy hắn là người đáng sợ, người lại là người đáng để tâm hơn!

- Như thế nào?

- Thâm sâu khó lường!

Huyết Từ bỏ lại một câu rồi xoay người bước đi.

Trịnh Phi Vũ một mình trong thư phòng hồi lâu trầm ngâm thì an ủi bản thân:

- Nàng là đang để tâm ta, nàng nói là đang để tâm đến ta... (__ __!! Tỳ ấy biết tổng rồi, người còn ở đây giả ngu gì nữa!! - _ -)

Sau đó chấp tay sau lưng, thong dong bước ra sân ngắm hoa.

Lúc Huyết Từ đặt chân đến cửa Lâm phủ, màn đêm đã buông xuống. Không khí trở nên lạnh hẳn.

- Vương gia, vương phi, đã đến nơi rồi!

Bên ngoài chiếc xe ngựa xa hoa truyền đến giọng của Bá Cường.

Hai người cùng nhau bước xuống thì thấy chiếc xe ngựa trước mặt cũng có người vừa xuống. Hắc y bào nam nhân phía trước vén màn, đập lên lưng của một tên lính đang nằm bò trên nền đất lạnh.

- Ai nha, lạnh quá!

Người kia than một câu rồi hướng về Trịnh Phi Vũ và Huyết Từ, có ý chờ rồi cùng vào. Tuy là hoàng huynh nhưng trên thực tế, kẻ có quyền lực thực sự mới là Trịnh Phi Vũ, Vĩnh Dương kia không thể không ít nhiều nể mặt.

- Ôi, Cửu vương gia, Tam vương gia đại giá quang lâm, Lâm phủ thật vinh hạnh đón tiếp!

Trần Tổ Như ra đến tận cửa vồn vã tươi cười.

- Nhạc mẫu, hôm nay ta dẫn Tịnh Nhi về thăm nhà hẳn người vui lắm!

Thấy bà ta không nhắc đến Huyết Từ, Trịnh Phi Vũ nhắc khéo. Nàng bây giờ đã là vương phi của hắn, hắn nào thể lại lần nữa im lặng nhìn nàng bị ủy khuất mà bỏ qua. Chưa kể đến nàng cùng bà ta không mấy máu mủ, dù là con gái ruột thì thân phận bây giờ của nàng cũng đủ để bà hành lễ.

- Vương... vương phi!

Lâm lão phu nhân khó nhọc nói mấy tiếng.

- Được rồi, vào trong, mau vào trong!

Vĩnh Dương vương gia kêu lên rồi tự nhiên như ở nhà bước vào trong. (Vương gia vị nào cũng như nhau!! -_-)

- Mời các vị dùng tạm chút trà, tiểu dân cho người đi thông báo cho lão gia một tiếng. Lão gia cảm phong hàn nên mới chậm trễ tiếp đón!

- Lão phu nhân không cần gấp gáp!

Trần Tổ Như quay đi phân phó gia nhân rồi lại cười cười:

- Vâng, com tôi đã được chuẩn bị, thỉnh mời hai vị vương gia cùng... vương phi dùng bữa!

Trên bàn ăn, Huyết Từ gượng gạo ngồi xuống cạnh Trịnh Phi Vũ. Đây là lần đầu tiên nàng trải qua cái cảm giác gọi là “ấm áp” của bữa cơm gia đình. Trịnh Phi Vũ thoáng cái liền nhận ra nàng khác lạ.

- Tịnh Nhi, nàng thân thể mảnh mai hay ốm yếu nên cần ăn nhiều thịt vào! Ta không ngại nàng có thêm chút mập mạp tròn trịa đâu!

Nói rồi hắn đưa tay gấp một chiếc đùi gà nóng bỏ vào bát nàng, lại không quên tặng thêm đôi phần chiều chuộng trong ánh mắt.

Bàn ăn không nhiều người vì ngại bệnh tình của Trịnh Phi Vũ nhưng ai nấy đều vì một hành động kia mà nhất thời hít thở không thông. Người lấy lại bình tĩnh lên tiếng trước tiên là Trần Tổ Như:

- Vương... vương gia, người đã khỏi hẳn bệnh?

- Không phải khỏi bệnh, chỉ là phi thường không còn dị ứng đối với ái nữ của người mà thôi! Nhắc đến việc này ta cũng nên nói với người một câu cảm ơn. Không có nhạc mẫu người thì ta đã không có được một vương phi xuất sắc như thế này.

“Choang!”

Bát cơm của Trần Tổ Như bất ngờ vụt khỏi tay rơi xuống đất. Bà ta xám mặt lấp bắp:

- Tiểu dân... tiểu dân thất lễ... thỉnh hai vị vương gia thứ tội!

Trịnh Phi Vũ thoáng qua nhếch miệng lại nghe Vĩnh Dương bên cạnh giúp bà ta giải vây:

- Lâm lão phu nhân nghe đến con gái mình đặc biệt có thể khiến Cửu đệ khỏi bệnh nên vui mừng quá đây mà!

- Vâng, vâng! Là tiểu dân... quá vui mừng!

Trần Tổ Như như có như không liếc mắt đến Huyết Từ lại nhận được ánh mắt cực kì lãnh đạm của nàng. Nàng không giỏi diễn trò cũng không có hứng thú diễn một màn mẹ con tình cảm thâm thiết, chỉ lẳng lặng tiếp tục ăn. Nàng biết đây là Trịnh Phi Vũ hẳn đúng lời hứa thay nàng xá hận Lâm gia. Vậy thì cứ để hắn tự biên tự diễn!

Sau bữa ăn, Trần Tổ Như lấy cớ mẫu thân lo nhớ con gái nên mời Huyết Từ vào phòng “tâm sự”.

- Đồ tiện nhân không biết liêm sỉ, ngươi đừng tưởng trở thành vương phi thì lên mặt được với ta!

Huyết Từ nhàn nhạt cười khinh. Đúng là cuộc đời đôi khi không phải cứ im lặng sống thì sẽ yên ả trôi qua thời gian.

- Nếu còn dùng thái độ đó nói chuyện thì ta xin phép về phòng trước! Trịnh Phi Vũ đang đợi!

- Ngươi... ngươi...

Trần Tổ Như cắn giận vô cùng, mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh:

- Ngươi dùng yêu pháp gì mà có thể chiếm được sự sủng ái của Cửu vương gia?

- Yêu pháp?

Huyết Từ bất ngờ cười thành tiếng.

Nàng thật không hiểu như thế nào mà Lâm Bình kia lại vứt bỏ mẫu thân nàng để chấp nhận chung sống một đời với người phụ nữ này. Nếu chỉ vì gia thế của bà thì nàng quả thật cảm thấy đôi phần thương hại ông ta. Đúng vậy, là thương hại! Tuyệt nhiên không còn thêm một chút cảm xúc nào dành cho vị “phụ thân” ấy.

- Lão phu nhân, người thực muốn biết ta dùng yêu pháp gì sao?

Nàng hừ lạnh rồi tiếp tục:

- Là máu! Hãy làm cho máu mình chảy đến khi nào không thể chảy được nữa, đến mức mắt tưởng như không còn thấy mặt trời ngày mai, mũi không thể

cho vào thêm một ngụm không khí... Đó chính là ma pháp của ta!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

- Là máu! Hãy làm cho máu mình chảy đến khi nào không thể chảy được nữa, đến mức mắt tưởng như không còn thấy mặt trời ngày mai, mũi không thể cho vào thêm một ngụm không khí... Đó chính là ma pháp của ta!

Huyết Từ hướng Trần Tổ Như lên tiếng.

Nàng không phải nhất thời cuồng ngôn, đây toàn bộ là cuộc sống mà nàng đã trải qua trong những năm qua. Đầu thế nào mà nàng sau một ngày một đêm liền trở thành sát thủ nổi tiếng. Thời gian đầu tiên, nàng hạ sát người ta thất bại phải chịu sự công kích của cả con mồi cùng người thuê. Thương tích đầy mình lại ngại mẩu thân cũng là sát thủ nhạy bén với mùi máu tanh, nàng không dám về nhà sợ người lo lắng. Nàng đành vất vưởng trên núi đầm mưa chịu lạnh cho tây hết máu. Máu theo nước mưa cứ chảy mãi chảy mãi không chịu ngừng, nàng mất quá nhiều máu liền quy xuống rồi ngất đi...

- Hừ, người đừng tưởng có thể lừa được ta! Ta nhất định vạch mặt cậu tặc chúng người trước mặt Cứu vương gia!

- Được thôi, hán hiện đang ở biệt viện, người muốn liền tự tới nói rằng con gái mình là yêu tinh, nhận rằng Lâm gia trên dưới đồng lòng lừa gạt hán!

- Người...

- Nhưng cho dù người vì nghĩa diệt thân đi nữa thì cũng xem Trịnh Phi Vũ hán như thế nào tin tưởng.

Vừa lúc ấy, bên ngoài phòng có giọng nam mạnh mẽ truyền vào:

- Vương phi, vương gia cho gọi người! Người bảo vương phi thân thể ốm yếu không nên thức khuya, trời đêm đã trở lạnh có hại cho sức khỏe.

Gương mặt Trần Tổ Như lúc này đã trắng bệch không biết vì tức giận, bất ngờ hay là một loại cảm giác nào khác.

- Được rồi, người lui trước!

Huyết Từ nhàn nhạt nhìn vị phu nhân trở như phỗng trước mặt, miễn cưỡng cúi đầu chào rồi rời đi.

Màn đêm lạnh giá bao trùm lên vạn vật một màn đen mịt.

Đầu đó trên trường lang dài vắng vẻ nói Lâm phủ đến biệt viện leo lét tỏa ra một thứ ánh sáng mờ nhạt từ đèn lồng.

Gió rít khe luồng qua kẽ lá, cuốn phăng đi những chiếc lá cuối cùng vẫn gắng gượng. Không khí mạnh mẽ trào dâng lên một luồng quý dị.

Trong gió còn có cả hơi thở...

Huyết Từ cảnh giác, hai tay nhanh chóng thu vào ống tay áo rộng rút sẵn con dao nhỏ phòng thân.

Từ trong góc tối khuất bóng của trường lang, đôi mắt tinh sáng trắng đã khẽ động thì một luồng khí tức cuồng nhiệt liền tràn đến nơi nàng.

Không có sát khí!

Trong tích tắc đạo kinh phong kia tràn qua người, Huyết Từ cảm nhận thấy không nguy hiểm nên đánh liều không di chuyển, chấp nhận để luồng khí kia quật ngã. Nơi đây là Lâm phủ, hơn nữa hiện còn có Trịnh Phi Vũ và người của hán trấn giữ thì kẻ nào lại cứ nhiên không động không tỉnh mà vượt qua?

Và sự việc tiếp theo chứng tỏ nàng đã hành động đúng đắn.

Trong lúc nàng sắp ngã trên sàn lạnh thì một đôi tay mạnh mẽ đã vòng qua eo rồi vút kéo nàng dậy.

- Tam vương gia?

Huyết Từ kinh ngạc thốt thành tiếng.

Kẻ kia hắc y bào chìm lẫn trong không gian đen tối, chỉ nhờ một chút ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn lồng cùng khoảnh cách gần mới phát hiện.

- Biểu muội, sao lại đi đứng bất cẩn như vậy!

Vĩnh Dương tà mị dâng lên nụ cười dụ hoặc, giọng điệu quan tâm.

Thế nhưng Huyết Từ chẳng hề để tâm đến, nàng nhanh chóng thoát khỏi kẻ kia, giữ khoảng cách rồi khách sáo nói mấy tiếng:

- Tạ vương gia tương trợ!

Không ngờ vừa rời khỏi hẻm, chân nàng đột nhiên bị trật khớp khiến cả người hơi khụy xuống. Vĩnh Dương thấy vậy thì lần nữa tiến lên đỡ, lại bị nàng nhất mực thoái lui, cắn răng chịu đau lùi lại.

- Tạ vương gia quan tâm, ta xin phép đi trước!

Nói rồi nàng dứt khoát lướt qua hẻm hướng về biệt viện. Trước lúc bước qua cổng, nàng mơ hồ nghe thấy hẻm mấp máy môi cùng kèm theo tiếng cười lạnh:

- Công phu không tồi!

Vốn dĩ nàng định đêm nay trở lại trang viên của mình nhưng tình hình này xem ra không ổn. Tên Vĩnh Dương kia nhất định là đang nhắm nàng hướng đến thù vô công. Vừa rồi dùng đạo kinh phong kia như nàng cùng khiến nàng trật khớp nhất định cũng là của hẻm âm mưu nham hiểm.

- Huyết Từ, nàng làm sao vậy?

Thấy nàng khập khểnh khó nhọc từng bước, Trịnh Phi Vũ liền chạy vội đến đỡ.

Hẻm vừa rời đã cho Bá Cường gọi nàng trở về nhưng mãi không thấy bóng dáng nên lo lắng đích thân đi đón. Nào ngờ vừa đến cổng biệt viện đã thấy nàng như thế này nông nổi.

Không đợi nàng trả lời, hẻm liền bất ngờ ôm lấy thân hình rồi bế bổng người lên.

- Trịnh Phi Vũ, ngươi làm gì? Ta vẫn có thể đi được, mau thả ta xuống!

- Nàng kêu cái gì, xung quanh rất nhiều người!

Hẻm trầm giọng.

Huyết Từ nghe lời hẻm im lặng quan sát mới phát hiện quanh các đám cây cao đều có rất nhiều quân mai phục. Đây là của Tam vương gia hẻm thuộc hạ?

Trịnh Phi Vũ nhẹ nhàng như không bế nàng vào phòng rồi đóng cửa cẩn thận. Sau đó hẻm đặt nàng lên chiếc ki gỗ*, cúi đầu xem xét vết thương.

Thấy hẻm có ý chạm đến chân, Huyết Từ giật mình rụt lại. Nàng dù gì cũng là thân nữ nhi thì sao có thể để hẻm chạm vào chân được.

Thế nhưng nàng đã quên mất kẻ trước mặt là ai, đâu thể nàng không cho động hẻm liền không động. Trịnh Phi Vũ trừng mắt:

- Không đưa ta xem, ta liền phế luôn cả hai chân!

Huyết Từ nghe hẻm nói thì ngạc nhiên liếc đến. Hẻm... là đang tức giận?

- Ngươi...

- Là Vĩnh Dương phải không?

Trịnh Phi Vũ gầm lên từng chữ.

- Ngươi biết?

- Hừ, nơi này kẻ có đủ năng lực hại nàng ra nông nổi này ngoài hẻm ra còn có ai..

- Á...

Huyết Từ kêu khẽ.

Trong lúc đánh lạc hướng bằng cách cùng nàng nói chuyện, Trịnh Phi Vũ đã nhanh tay bắt lấy bàn chân bị thương rồi xoay tay, đưa khớp xương trở lại vị trí ban đầu. Nhìn nàng nhăn mặt nhắm mắt nuốt xuống cơn đau, hẻm chợt chua xót vô cùng:

- Ta chẳng phải đã từng nói nàng là người của ta sao? Ta chưa nói rằng nàng bây giờ phải bảo vệ tốt thân thể này thật tốt cho ta sao? Tại sao vẫn cứ lần này đến lần khác khiến nó chịu đau! Với khả năng của nàng thì làm sao lại không tránh nổi một đòn đòn giản này của Vĩnh Dương? Hay là nàng đã vì sợ

thân phận bại lộ mà chấp nhận?

Dừng một lúc lấy lại bình tĩnh, Trịnh Phi Vũ lại trầm giọng:

- Từ nay về sau nàng không cần phải lo lắng bất cứ điều gì, cho dù đó là việc bại lộ nàng không phải tam tiểu thư Lâm gia hay nàng chính là sát thủ Huyết Từ. Vì bây giờ... nàng đã là vương phi của ta!

Thấy nàng bị mình nói đến ngỡ ngàng một lúc lâu, hắc đàn ông đằng hắng vài tiếng rồi đứng dậy, nhìn băng quơ đôi chủ đề:

- Đêm nay chúng ta đành phải ở chung phòng rồi!

Bị một câu này của Trịnh Phi Vũ thức tỉnh, Huyết Từ mới nhận thức được tình hình. Gương mặt thấy máu cũng không biến đổi nay đột nhiên hơi ửng hồng. Nàng ngáp ngừng giây lát rồi cũng đưa ra quyết định:

- Ngươi đêm nay... ngủ dưới đất đi!

Nàng quay mặt đi.

- Hừ? Ngủ dưới đất? Tịnh Nhi, dù biết nàng vẫn vô tình nhưng đến mức này là quá tàn nhẫn rồi!

- Vậy còn cách nào khác?

Nghe thấy câu này, có thể dùng hình ảnh địa chủ được mùa để hình dung tâm trạng của Trịnh Phi Vũ.

Hắn chờ câu này của nàng lâu lắm rồi nha! (- _ -)

Muốn cười thật lớn nhưng lại sợ Huyết Từ phát hiện, hắn quay mặt hướng về chiếc giường rộng, tay đưa lên che miệng đằng hắng:

- E hèm, giường kia dù sao cũng rộng. Trong mấy câu chuyện xưa chẳng phải cũng có Chúc Anh Đài chia giường cùng Lương Sơn Bá đó sao?

- Ngươi cũng biết đến chuyện này?

- Đương nhiên, câu chuyện này nổi khắp bốn phương mà! Mặc dù... ta thích Mã Văn Tài hơn!

- Ngươi thích Mã Văn Tài?

- A, không phải thích theo kiểu đó!

Trịnh Phi Vũ dở khóc dở cười.

- Ý ta là... mà thôi khuya rồi, chúng ta đi ngủ thôi!

Một câu “Chúng ta đi ngủ” kia lại lần nữa khiến không khí trong phòng tràn ngập sự mờ ám.

*Kì gở: một loại mang tính chất nửa ghế nửa giường đơn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Trên chiếc giường rộng rãi là một đôi nam nữ chung chăn gối. Tuy nhiên, phía giữa hai người còn là một chiếc chăn lớn ngăn cách Huyết Từ bên trong với Trịnh Phi Vũ nằm ngoài.

Lúc đầu, cả hai đều hồi hộp nằm thẳng đơ nhìn chằm chằm phía trên bởi không khí thập phần ái muội.

- Huyết Từ!

Trịnh Phi Vũ trầm giọng đánh tiếng.

- Ủ!

- Nàng có nghe thấy tiếng động gì không?

Huyết Từ ngạc nhiên im lặng lắng tai nghe một lúc rồi trả lời.

- Không!

- Thật sự không nghe thấy gì sao?

Trịnh Phi Vũ nghiêng người nhìn nàng hỏi lại.

- Ủ!

Thấy nàng khẳng định hẳn mới nhẹ thở hắt ra một hơi.

- Người nghe thấy gì?

- À... không!

Huyết Từ nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn hẳn, xem rốt cuộc tên này rốt cuộc lại giờ chứng gì. Hắn bắt gặp ánh mắt dò xét của nàng thì tươi cười giả lả, đưa tay giúp nàng chỉnh lại góc chăn.

- Nàng yên tâm ngủ đi, ta không phải loại tiểu nhân nhân cơ hội giờ trò đầu!

- Vì thế nên ta mới không yên tâm!

Trên đầu Trịnh Phi Vũ cơ hồ muốn bốc khói. Nàng kia là hiếm có một lần cùng hẳn nói đùa nhưng sao hẳn có cảm giác bị chém sau lưng vậy!

- Ý nàng là gì?

- Tiểu nhân dễ đổi phò, “đại nhân” khó đề phòng!

Huyết Từ mặt không biến đổi mấp máy môi.

Nàng dùng chữ “đại nhân” ở đây là nói về Cửu vương gia cao cao tại thượng hẳn cũng là đồng dạng với từ “tiểu nhân” mà hẳn nhắc đến phía trên. Thuật chơi chữ thông dụng.

- Hừ, “đại nhân” ta đường đường là chính nhân quân tử, nàng đừng có xuyên tạc!

Huyết Từ không tiếp lời hẳn nữa mà chỉ mỉm cười nghĩ hẳn trẻ con sau đó trực tiếp kéo chăn xoay người nằm nghiêm chỉnh. Nàng cũng không hiểu tại sao lại có lòng tin đối với hẳn lớn như vậy. Vừa nãy nói vậy nhưng trong tiềm thức của nàng, hẳn tuy có phần thâm sâu khó lường nhưng vẫn là loại nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh, đáng tin cậy.

Không như Huyết Từ có thể bình tâm từ từ đi vào giấc ngủ, Trịnh Phi Vũ tâm tư lại có sự xao động lớn. Vừa xong hẳn hỏi nàng có nghe thấy âm thanh gì không không phải là nhất thời nhằm chán muốn cùng nàng nói chuyện. Hẳn chính là nghe rõ ràng âm thanh “Thịch! Thịch!” mạnh mẽ phát ra từ lồng ngực, lo lắng liệu rằng nàng có hay không cũng nghe thấy nên mới đánh tiếng hỏi thử. (=)))) Phi Vũ người nhiều lúc cũng thật dễ thương đi!!)

Trong phòng, ánh đèn lập lòe lay lắt trước gió lạnh.

Trịnh Phi Vũ nằm nghiêng người trông sang gương mặt sáng mịn của nàng mà lòng tràn ngập cảm xúc. Hẳn không thể phân loại ra rạch rồi những dòng cảm xúc tạp nham đan xen ấy như cách hẳn dùng để xử lý công việc thường ngày được. Chỉ có thể trầm ngâm chiêm nghiệm chúng từng chút, từng chút một mà thôi!

Đêm khuya thanh vắng, Trịnh Phi Vũ lắng im lắng nghe hơi thở đều đặn của nữ nhân bên cạnh. Nàng đã ngủ say nhưng hẳn không thể nào chớp mắt nổi. Ngay lúc hẳn mãi mới mơ màng vào giấc ngủ thì chợt nghe tiếng nói:

- Đứng, xin người đừng đi... Mẫu thân... người đừng đi, người đừng đi...

Huyết Từ đột nhiên hươ tay loạn xạ.

- Huyết Từ, nàng sao vậy?

Trịnh Phi Vũ ngồi dậy lắc lắc vai nàng lại nghe nàng tiếp tục nói mộng:

- Con sợ lắm... mẫu thân, con sợ lắm... bọn họ là do con giết... là con giết...

- Huyết Từ! Huyết Từ! Mau tỉnh dậy!

Trịnh Phi Vũ dùng lực lay người Huyết Từ giúp nàng thoát khỏi con ác mộng kia.

Bị con lạnh cùng Trịnh Phi Vũ thức tỉnh, nàng mở mắt bật người ngồi dậy, gương mặt đã thấm đẫm nước mắt từ bao giờ.

Trịnh Phi Vũ bắt ngờ ôm nàng vào lòng vỗ về an ủi:

- Đừng sợ, chỉ là ác mộng mà thôi!

Được một vòng tay ấm áp bao lấy, một bờ ngực rộng rãi để tựa đầu, Huyết Từ cảm thấy vui đi phần nào sự khiếp đảm vừa rồi. Tuy nhiên không hiểu vì sao nước mắt vẫn cứ rơi mãi.

- Nàng.. đêm nào cũng như thế này sao? Nửa đêm giật mình tỉnh giấc vì những con ác mộng vây quanh, rồi lại một mình khóc?

Trịnh Phi Vũ đau lòng hỏi, vòng tay ôm nàng bắt gặp siết chặt hơn.

Một hồi lâu thấy Huyết Từ không có phản ứng, hấn lại lên tiếng mang theo giọng điệu có sự áp bức người nghe:

- Trả lời ta!

Huyết Từ bị ép miễn cưỡng gật đầu.

Đúng như lời hấn nói, nàng hằng đêm đều gặp như thế này ác mộng. Tỉnh dậy nhìn quanh chỉ thấy bốn bức tường tranh trống vắng lạnh lẽo. Nàng những lúc ấy cảm thấy cô độc đến tận cùng, trái tim lạnh lẽo vô ngần. Và sau đó nàng sẽ không thể nào chớp mắt được nữa mà cứ thế ngồi chờ đến lúc mặt trời ló dạng.

- Nàng.. Ta làm sao mới có thể giúp nàng thoát khỏi bóng tối của quá khứ đây?

Không gian lại chìm vào sự im lặng..

Một buổi tối lạnh giá dài dằng..

Trở về vương phủ, Huyết Từ tinh thần không tốt nên tìm đến vườn trúc phía sau hậu viện tĩnh tâm.

Lúc sáng sớm, Bá Cường đến truyền lời hoàng đế muốn gặp Trịnh Phi Vũ bàn việc nên hấn đã rời đi. Trước khi đi không quên dặn nàng trở về phủ liền phải nghỉ ngơi, ngủ bù lại cho đêm qua. Tuy nhiên, chính hấn đêm qua cũng đã cùng nàng thức một đêm trắng..

Rừng trúc xanh mướt trong gió đông lạnh đán vào nhau phát ra tiếng kêu xào xạc, xào xạc. Bên kia một hồ nước nhân tạo còn có mấy đóa lạp mai vàng được mang từ phương bắc về đã nở đúng mùa. Bên hồ, mấy chiếc lá sen co mình trong con lạnh, không có hoa.

Nơi này là Trịnh Phi Vũ đặc biệt làm ra cho nàng. Hấn muốn tạo ra một khung cảnh tương tự với trang viên của nàng. Tuy Nhiên nơi này không có điều kiện nguồn nước như Lâm phủ nên không thể làm cho sen nở bốn mùa.

“Thu qua đông đến một vườn sầu,

Hoa úa lá tàn sự sống đâu?

Chỉ chờ xuân đến mang sợi nắng,

Tươi muôn tia sáng xuống nhành mai.”*

Từ rừng trúc bỗng vang lên tiếng đàn cùng lời hát trầm bổng. Từng giọt âm thanh réo rắt của cổ cầm như buồn như vui là lướt chảy vào tai.

Huyết Từ nương theo rừng trúc tìm đến nơi phát ra âm thanh. Nơi kia bàn đá trắng bạc là một nam nhân cao ráo thân áo nhiều màu đang thong thả gảy đàn.

Nàng lẳng lặng nhẹ nhàng bước đến ngồi tại một chiếc ghế.

Dưới những ngón tay thon dài linh động di chuyển, âm điệu liên tục được thay đổi. Khi thì trầm thấp, thê lương khiến người thưởng thức ảo não bội phần, tâm can như muốn cuộn trào theo dòng nhạc trôi đi. Khi lại dồn dập vui vẻ, lòng người thật muốn mở rộng để nhận thêm thật nhiều những yêu thương. Thình thoảng điệu nhạc lại trở nên nhẹ nhàng mềm mại như những sợi bông quét lên vết thương trong tâm hồn, xoa dịu nỗi đau.

- Trịnh Phi Vũ đã giúp xả hận Lâm gia mà không vui sao?

Tiếng đàn bỗng dừng im bất, Đình Nhân Sâm hướng Huyết Từ lên tiếng. Nhưng nàng chỉ lặng im không trả lời.

- Theo ta nghĩ việc này không chỉ dừng lại ở đó, sau này nhà họ Lâm sẽ còn bị hấn làm cho điều đứng nhiều!

- Ta thích tiếng đàn của ngươi!

Huyết Từ bất ngờ đưa lời khen.

- Chân nàng bị thương?

- Ta muốn nghe ngươi tấu đàn!

- Kè nào?

Cứ ông nói gà bà nói vịt một hồi, Huyết Từ là người không chịu nổi đành ngậm miệng. Nàng trước nay trong vấn đề đôi co ngôn ngữ đều chưa khi nào thắng.

- Hiện nàng là vương phi của Trịnh Phi Vũ, người của Lâm gia ngu ngốc cỡ nào cũng không dám động đến. Lẽ nào, là tên Tam vương gia kia?

- Không đến nỗi chịu thiệt!

Huyết Từ thờ ơ trả lời.

- Thế nào là không chịu thiệt?

Đinh Nhâm Sâm vẫn muốn truy đến cùng.

- Đinh Nhâm Sâm!

- Ta đây!

- Ta nấu cơm cho ngươi ăn!

Huyết Từ tung ra chiêu bài cuối cùng với kẻ lăm lăm trước mặt, dù đã cũ nhưng lần nào cũng thành công.

Kẻ kia quả nhiên mất sáng rõ:

- Thật sao? Tốt quá, vậy chúng ta mau đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Trời chợp tối, Huyết Từ vừa trở về từ rừng trúc thì hắc miu đứng đình chạy đến, đôi mắt hoảng hốt tròn to. Nàng thấy vậy liền đến bế nó lên xem xét. Con mèo mập này cả ngày ngoài ăn rồi chỉ có ngủ chẳng có bất chuột hay đi lung tung nơi đâu, không hiểu sao hôm nay lại ra như thế này tình trạng.

Huyết Từ xem tứ chi nó, kiểm tra mắt cùng thân nhiệt một lượt sau đó mới phát hiện trên chiếc cổ ứ mỡ đầy lông của nó có dấp vào một mẫu giấy nhỏ. Nàng ngạc nhiên rút lấy rồi mở ra.

“Mộ mẫu thân”

Trên mặt giấy chỉ ngắn gọn ba chữ. Nhưng vừa đọc thấy thì máu huyết của nàng đều dường như ngưng lưu thông.

Nàng hoảng hốt buông tay, hắc miu bất ngờ bị rơi xuống chạm phải nền đá lạnh thì phát một tiếng “Meo!” rồi đứng đình chạy đi.

Mộ mẫu thân nàng làm sao? Ai là kẻ muốn thông báo cho nàng?

Sau một khắc hoang mang, nàng trấn định tinh thần rồi sáng suốt suy nghĩ. Người có thể vào vương phủ này bắt hắc miu không thể là người ngoài. Hoàng đế hiện vẫn đang còn cùng Trịnh Phi Vũ bàn nghị sự, vậy người có khả năng nhất chỉ có thể là Tam vương gia Vĩnh Dương!

Mẫu thân hắn là hoàng thái hậu, cùng với Trần Tổ Như là tỷ muội thân thiết, chuyện nàng không phải tam nữ Lâm gia hắn đương nhiên biết. Nàng là con hoang của Lâm Bình hắn cũng biết. Nhưng muốn dụ nàng đến là như thế nào mục đích?

Trong lòng rối như tơ vò, Huyết Từ nhú chặt đôi mày liễu.

Không cần biết Vĩnh Dương vì sao nhắm vào nàng, không cần biết thông tin kia là thật hay giả, nàng nhất định phải đến xem mộ mẫu thân có được an toàn không.

Trời đêm lạnh giá âm u một màu tối đen.

Đường lớn người đi thưa thớt, chỉ có ánh đèn mờ mờ từ các khung cửa sổ chiếu hắt ra chút ánh sáng.

Trên các mái nhà cao cao, một thân huyết y đỏ rực tà váy bay bay linh động di chuyển nhanh chóng. Gương mặt trắng hồng được che bởi tấm sa lụa, chỉ lộ một đôi mắt lạnh như băng. Thoáng thấy Lâm phủ từ xa, nàng nhanh chân chuyển hướng khinh công về phía hậu viên, nhảy qua tường cao vọt vào trong.

Rừng trúc xanh mướt xào xạc trong đêm lạnh. Mặt hồ nhấp nhô những cánh sen. Bên gốc anh đào một nắm mồ nhỏ nhỏ nằm lặng cô độc. Khung cảnh quen thuộc gần gũi vô cùng khiến tâm trạng Huyết Từ không còn bất an như lửa đốt vừa rồi. Tuy nhiên, bất giác nhìn đến nam nhân cao lớn hắc y bảo trong đình viện đang xoay lưng về phía nàng, thần kinh vừa được thả lỏng lại căng lên lần nữa.

- Nhanh như vậy đã đến?

Vĩnh Dương trên tay cầm một cành sen đưa lên mũi thưởng thức.

- Chỉ một mình? Cứ tưởng nàng sẽ đưa thêm tên Trịnh Phi Vũ theo hoặc giả Bá cường, Bùi Lực hay tên gì gì Sâm!

Hắn vẫn không xoay người, một mình độc thoại.

Huyết Từ không trả lời. Nàng nhẹ bước đến, tay rút ra thanh nhuyễn kiếm đã lâu không dùng.

Vĩnh Dương nhảy bèn phát hiện sát khí liền quay người, vừa lúc đỡ được một kiếm của Huyết Từ. Thấy người đến không phải một thân bạch y nữ tử mà là sát thủ nổi tiếng khắp chốn, xiêm y đỏ rực, nhuyễn kiếm sáng bóng, hắn nhất thời kinh ngạc trợn mắt.

- Huyết Từ?

Bị kêu đến tên, nàng vẫn im lặng không nói, lần nữa nhanh chóng hướng kiếm về hắn. Vĩnh Dương không đùa nữa mà vận công dùng hai tay chấp một, chính xác giữ kiếm của nàng giữa hai lòng bàn tay.

- Tại sao lại là ngươi?

- Sát thủ, nhận ngân lượng liền đồng ý giết người!

Huyết Từ ngắn gọn giải đáp.

Nàng lo lắng cho mẫu thân mộ phần nhưng không thể ra mặt, chỉ có thể dựa vào “Huyết Từ” để hành động. Nhưng kẻ trước mặt tàn ác, thâm độc làm sao không liên hệ được hai việc với nhau mà suy ra của nàng thân phận thực sự. Vì vậy, nàng mới chọn lấy cái cớ này!

- Là ai? Kẻ muốn người giết ta là ai?

Thấy nàng im lặng hắn lại tiếp:

- Là tân Cửu vương phi?

- Ta trước nay đều không quan tâm người đến, chỉ cần có ngân lượng liền ra tay!

Xem ra hắn không phát hiện hay thậm chí nghi ngờ nàng chính là Lâm Tịnh Nhi.

- Vậy hôm nay ngươi chỉ có thể một đi không trở lại, thất hẹn với kẻ kia vậy!

Vĩnh Dương lộ ra nụ cười thập phần tà ác, đồng thời xoay hai tay làm chệch đường kiếm của nàng rồi một chưởng hướng bụng nàng nhắm đến. May mắn trong khoảnh khắc, nàng di thân tránh được.

Kẻ kia được dịp lại khoái trá buông một câu “Không tồi!” rồi vọt đến trước mặt nàng, bất ngờ đưa tay gạt tấm sa lụa xuống. Vừa lúc nắm được tấm sa lụa nhưng chưa kịp ngược mắt nhìn đến dung nhan sát thủ thì đã bị một đạo kinh phong mạnh mẽ ập đến. Vĩnh Dương xoay người vận công chống lại.

Thoát cái, một bóng trắng từ đâu đột nhiên nhanh như chớp hạ xuống rồi ôm Huyết Từ nhảy vọt đi.

Sự việc diễn biến chỉ trong khoảnh khắc nên khiến Vĩnh Dương hắn không kịp trở tay. Nhìn tấm sa lụa đỏ trên tay, hắn hậm hực vo chặt. Vốn dĩ dung nhan sát thủ kia hắn có thể nhìn thấy lại bị kẻ bạch y nhân kia mang đi mất, con hận này hắn biết trút cho ai?

Bỗng một tia sáng chột lóe qua suy nghĩ, Vĩnh Dương chậm rãi đưa tấm sa lụa đã vùi vò nát lên mũi.

Mùi hương này, rất quen...

Trong căn phòng vẫn treo vài đồ cùng ngào ngạt hương sen, Trịnh Phi Vũ ôm Huyết Từ xiêm y đồ rực vào phòng rồi nhanh chóng khóa cửa.

- Nàng tại sao lại khinh suất như vậy?

Trịnh Phi Vũ đề nén cơn giận, hần học nói từng tiếng. Từ trước đến nay chỉ có mỗi mình nữ nhân này khiến hần phải đau đầu lo lắng cùng tức giận.

- Nếu ta không đến kịp, nàng có tưởng tượng nổi hậu quả không? Tên Vĩnh Dương kia là người như thế nào ta chưa nói qua với nàng sao?

- Chẳng phải người đã đến rồi?

Trịnh Phi Vũ quả thật muốn nổ tung.

- Lý lẽ gì vậy? Nàng có chuyện tại sao không báo cho ta biết lại tự ý...

- Cảm ơn người!

Huyết Từ cúi mặt.

Trịnh Phi Vũ vẫn đang còn muốn giáo huấn nàng một lúc thì đã bị câu nói kia chặn họng, bao nhiêu điều định nói quên bèn mất.

Nàng đúng là khác tính của hần!

Trịnh Phi Vũ thở dài một hơi rồi nhẹ tiến đến ôm nàng.

Huyết Từ bất ngờ bị ôm theo phản xạ đẩy hần ra lại càng làm cho hần siết chặt hơn.

- Người...

- Ta đã rất lo lắng!

Trịnh Phi Vũ ôn nhu nói khẽ vào tai nàng.

- Vừa nhìn thấy mẫu giấy nàng làm rơi trên mặt đất, ta liền biết ngay đây là cái bẫy của Vĩnh Dương, mà nàng, dù biết rõ thì nhất định vẫn cố chấp chạy đến. Giây phút thấy hần tung chướng vào nàng, tim ta như ngừng đập. Thề rằng nếu hần đã thương nàng, ta dù thân bại danh liệt cũng sẽ băm nát thân hần ra để trả hận.

Huyết Từ trước nay là người ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đối với những điều Trịnh Phi Vũ vừa nói nàng cần nhiều thời gian để tiêu hóa và ngẫm nghĩ.

Hần bất ngờ gục đầu lên vai nàng, khẽ gọi:

- Huyết Từ!

Một hồi sau, Huyết Từ phản ứng chậm mới đáp một tiếng “Ừ”.

Trịnh Phi Vũ im lặng một lúc, cân nhắc lắm cuối cùng cũng thốt thành lời:

- Làm sao đây? Ta thích nàng mất rồi!

Lần này rõ ràng như vậy, Huyết Từ đương nhiên hiểu được liền đưa tay lần nữa đẩy hần ra. Nhưng cũng một lần nữa nàng bị hần ôm chặt hơn trong đôi tay cùng vòm ngực rộng lớn. Bên tai vang lên tiếng cười tà mị của hần:

- Muộn rồi! Nàng bây giờ có muốn cũng không thể thoát khỏi ta nữa! Tuyệt đối không!

Trong rừng trúc sau hậu viên, Huyết Từ thần thờ ngắm nhìn những đóa lạc mai vàng uơm trong gió. Những điều Trịnh Phi Vũ nói đêm qua khiến nàng suốt đêm trằn trọc.

Nàng trước nay có chút mở lòng cùng hần chỉ vì có cảm giác hần như “vật mẹ”, sau bao năm lại cho nàng biết thế nào là tình người. Nhưng hần nói hần thích nàng, làm sao có thể!

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Huyết Từ đang thất thần, nghe thấy tiếng nói phát ra sau lưng thì giật mình nhìn lại, miễn cưỡng thì lễ:

- Thỉnh an Tam vương gia!

- Không cần đa lễ! Chúng ta dù sao cũng là biểu huynh muội, không cần khách sáo làm gì!

Vĩnh Dương tươi cười đi đến, đôi con ngươi linh động quan sát.

Huyết Từ nhận thấy liền cảnh giác lấy có tránh xa. Hẳn dù có hay không biết thân phận của nàng nhưng chưa vạch trần thì nàng cũng sẽ biết điều phối hợp mà giữ khoảng cách.

- Tiểu nữ không quấy rầy nhã hứng của người, xin cáo lui trước!

Nói rồi nàng nhanh chóng đi bước. Nhưng vừa lướt qua người hắn, cổ tay liền bị nắm chặt.

Nàng kinh ngạc, dứt khoát rút tay ra nhưng không được.

- Tam vương gia, thỉnh tự trọng!

- Da tuy lán mịn nhưng lòng bàn tay có vết chai, chứng tỏ là người luyện kiếm!

Vĩnh Dương thần nhiên buông lời.

- Người có ý gì?

- Khinh công nhanh nhẹn nhưng nội công không có!

- Người ám chỉ điều gì, ta không biết cũng không muốn biết. Chỉ xin người giữ lễ mà buông tay tiểu nữ, hạ nhân nhìn thấy liền có điều tiếng không hay!

Chưa đợi Huyết Từ hết lời, Vĩnh Dương bất ngờ mạnh mẽ đưa tay ngang hông nàng, siết chặt rồi kéo đến áp sát người hắn. Sát khí đột nhiên ào ạt, lực đạo ở tay ôm nàng cũng không hề ít, chỉ sợ mạnh hơn, xương hông liền gãy.

Mà Huyết Từ vốn nhảy bén với sát khí, theo phản xạ liền rút đao nhỏ trong tay áo, vừa bị Vĩnh Dương kéo đến áp sát thì vụt đưa lên cổ hắn thị uy. Đôi mắt trở nên băng lãnh vô cùng.

Nhưng kẻ kia chỉ lộ ra nét cười âm hiểm

- Huyết Từ, cuối cùng cũng bắt được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Rừng trúc tĩnh vắng, hồ không có sen.

Tuy nhiên, hương thơm thanh nhã của những đóa sen cứ vương vấn mãi nơi đầu mũi Vĩnh Dương hắn. Căn nguyên chính là nữ nhân đang ở ngay sát trước mắt hắn đây. Nàng là Lâm Tịnh Nhi cũng chính là sát thủ đoạt mệnh kinh hồn, Huyết Từ.

Không quan tâm đến trên cổ mình đã có máu rỉ ra chảy thành dòng, Vĩnh Dương nhếch miệng cười:

- Trịnh Phi Vũ hẳn thật có phúc, làm sao lại tìm ra một nữ nhân đặc biệt như nàng?

Dứt lời, hắn liền dùng lực gờ tay gạt mũi đao trên cổ xuống, đồng thời đẩy Huyết Từ ra.

- Hừ, đúng là Huyết Từ ra tay liền không lưu tình! Tiểu đao bé thế kia mà cổ ta suýt nữa đã lìa khỏi cổ.

Huyết Từ lãnh đạm nhìn hắn. Nàng trước nay chưa bao giờ giết người bằng cách chặt đầu, chỉ cắt đứt động mạch cổ. (___!!) Tuy nhiên, hôm nay nàng không có hứng nhuộm máu, đơn giản vì nàng đang vận bạch y. Hơn nữa, đối với kẻ trước mặt, nàng dù muốn cũng chưa chắc có thể lấy của hắn sinh mạng.

- Nàng không có gì nói với ta sao?

Thấy nàng vẫn im lặng, Vĩnh Dương lên tiếng.

- Chẳng hạn như... dùng điều gì đó trao đổi với ta để giữ lấy bí mật này!

Huyết Từ thu lại con dao nhỏ vào ống tay áo rồi mới từ từ hướng hấn trả lời.

- Ở ta có thứ gì đáng giá mà người cần sao?

- Là nàng!

Nghe Vĩnh Dương khẳng khái đáp, nàng thật kinh ngạc nhìn hấn.

- Người cần Cửu vương phi làm nội gián bên cạnh Trịnh Phi Vũ, cần Lâm Tịnh Nhi giả mạo tiểu thư Lâm gia hay cần sát thủ Huyết Từ làm thuộc hạ?

- Ta muốn tất cả!

Hấn vừa nói vừa đưa tay hướng đến sợi tóc bên mai nàng bay bay, có ý giúp nàng vuốt lại. Đột nhiên, cánh tay hấn sắp chạm đến tóc nàng bất ngờ bị một bàn tay khác gạt ra, một nam nhân thân áo nhiều màu từ đâu xuất hiện sau lưng Huyết Từ, nhìn hấn cười nói:

- Dù là ai thì nàng cũng không nguyện theo người đâu, Tam vương gia!

- Ngươi dám nghe lén?

Vĩnh Dương mặt không đổi sắc nhìn Đinh Nhân Sâm nhưng ánh mắt lộ rõ một tầng sát khí.

- Thân là hộ vệ của vương phi, tiểu nhân đương nhiên không thể cách người quá xa!

Đinh Nhân Sâm cũng một bộ thần nhiên trả lời. Thật ra là hấn vốn định ra đây luyện đàn không ngờ gặp phải cảnh này. Cái chức hộ vệ kia cũng là hấn tự mình phong.

- Đó cũng là câu trả lời của nàng?

Kẻ kia hướng Huyết Từ, muốn chính nàng khẳng định.

- Không sai!

Nàng đạm bạc trả lời.

Nhận được đáp án, Vĩnh Dương chỉ mỉm cười sau đó đi bước rồi đi. Lúc ngang qua người Đinh Nhân Sâm, hấn vỗ vai người kia một cái:

- Đinh hộ vệ, tạm thời nhờ ngươi chăm sóc nàng!

- Đây là trách nhiệm của tiểu nhân, đương nhiên làm tốt!

Đinh Nhân Sâm nụ cười không đổi hơi liếc về Vĩnh Dương.

- Ha ha ha...

Hắc y bào nam nhân bỏ lại một tràng cười vang vọng rồi rời đi.

Hấn vừa khuất sau lối ra của hậu viện, Đinh Nhân Sâm liền bất ngờ quy xuống, hộc ra một ngụm máu tươi.

- Đinh Nhân Sâm!

Huyết Từ cả kinh ngồi xuống nhìn hấn. Hấn một tay chống gối, tay kia xoa xoa ý bảo không sao, đừng lo lắng.

- Là hấn vừa rồi đối ngươi ra tay nặng như vậy?

Sau một hồi điều khí ổn định hô hấp, Đinh Nhân Sâm mới lau đi vết máu trên miệng, từ từ đứng dậy, nhắm mắt nói:

- Huyết Từ!

- Ừ!

- Ta...

- Người thấy nơi nào không ổn?

Huyết Từ thật tâm lo lắng.

- Ta đói rồi!

“...”

- Vương phi, Cữu vương gia cho gọi người đến tả viên!

Huyết Từ đang đọc sách trong phòng thì đột nhiên có thuộc hạ đến thông báo. Nàng từ lúc đến đây, ngoài việc dạo quanh vườn trúc nghe Đình Nhâm Sâm tấu vài khúc nhạc thì cũng chỉ biết ngồi phòng ngâm cứu thơ tự.

Nàng gấp sách, đứng dậy đi theo tên thuộc hạ.

Vương phủ rộng lớn chia ra bốn khu vực chính. Mặt tiền chính là một khoảng sân rộng lát đá nối liền vào đại sảnh. Hậu viên là nơi có vườn trúc cùng hồ nước trong veo. Hai bên là tả viên, hữu viên cạnh các dãy phòng của phủ. Đặc biệt hữu viên là nơi gần với tân phòng được trồng rất nhiều hoa cỏ thuộc dòng thảo dược, xuân hạ thu đông bốn mùa đều xanh tốt.

Bốn khu vực đều thông với nhau bằng các đường trường lang nối dài. Đâu đó còn có các loại cây quý hiếm từ khắp bốn phương được các vương quan mang đến dâng tặng. Trịnh Phi Vũ có nói “Những cây này nếu không phải tham quan thì cũng là vương giả quý tộc thừa tiền mới mang đến, mong sau này trên chôn quang trường ta sẽ nhẹ nhàng lưu tay.”

“Người nhận tức sau này sẽ lưu tay?”

Hắn lúc đó cười cười: “Nàng thấy ta có khả năng đó sao?”

Nàng lắc đầu.

“Đúng rồi, nàng thật hiểu ta nha! Đây ta danh chính ngôn thuận nhận là nhận của biểu tặng, họ có tham ô là việc hại nước hại dân rành rành, không thể nào bỏ qua!”

Nói rồi hắc hắc cười lớn.

Không giống như hữu viên ngập tràn hoa cỏ, tả viên lại là nơi rộng rãi, thoáng đãng vô cùng.

Tên thuộc hạ dẫn nàng đi hết trường lang thì đứng nghiêng người tránh sang một bên, cúi đầu nhường nàng bước qua.

Huyết Từ ngược mắt liền nhanh chóng phát hiện giữa sân kia là một thân hình nam nhân cao lớn cuộn cuộn toát ra khí chất vương giả. Nàng đứng bất động nhìn nghiêng Trịnh Phi Vũ, hắn đang giương cung nhắm vào bia tròn cách đó khá xa.

Trịnh Phi Vũ bạch y bào thân mình thẳng tắp nhẹ nhàng kéo dây cung. Tư thế vừa mang vẻ cương nghị mạnh mẽ lại phảng phất nét phong trần lãng tử.

“Vút!”

Mũi tên rời khỏi cung dứt khoát xé gió lao đi, cắm phập chính xác vào tâm điểm hình tròn màu đỏ phía trước.

- Tĩnh Nhi, mau lại đây!

Hắn hạ cung, hướng nàng gọi.

Huyết Từ theo đó tiến tới.

- Có việc gì?

- Giúp nàng học bắn cung!

Hắn hơi cong khóe miệng, mang chiếc cung trên tay giao vào tay nàng.

- Tại sao phải học?

Huyết Từ nắm cây cung, mơ hồ hỏi.

Nàng dù gì cũng là sát thủ dùng kiếm, tuy không phải xếp vào hàng độc cô nhưng muốn ám hại nàng cũng không phải chuyện dễ. Hà có gì còn phải dùng đến loại vũ khí này!

- Nàng từ nay đã không còn là sát thủ nữa, định cứ hễ có biến liền rút kiếm ra sao? Những lúc chưa cần thiết thì nên dùng cung tiễn tấn công từ xa, hiệu quả cao lại còn an toàn.

- Người biết ta không biết dùng cung?

- Hừ, xem cái cách nàng vứt bỏ cánh cung dưới đất, tay không mà nắm mũi tên nhắm vào cổ Đình Nhân Sâm trong lần truy bắt hắn vì nhầm là đại dâm tặc ta còn không rõ sao?

Trịnh Phi Vũ cao giọng giải đáp.

Nhân lúc Huyết Từ hơi lơ đãng nhớ lại cảnh kia, hắn nhanh chóng lắc người vọt về sau lưng nàng, nắm lấy tay trái đang giữ thân cung của nàng giương lên. Không đợi nàng kịp phản ứng, hắn rút một mũi tên rồi nắm luôn bàn tay phải còn lại của nàng đưa tên vào dây cung.

Không phải lần đầu cùng Trịnh Phi Vũ hắn tiếp xúc gần nhưng Huyết Từ vẫn là không quen, gương gạo để hắn nắm tay điều chỉnh.

- Tập trung nhìn về trước!

Hắn cúi xuống tai nàng nói nhỏ, vành tai nhạy cảm liền đỏ bừng.

Trịnh Phi Vũ trông thấy biểu hiện này của nàng thì thập phần hứng thú, nhân cơ hội hít lấy hương thơm thoang thoảng trên mái tóc đen dài mượt của nàng. Lại vờ như bản thân đang rất chú tâm tiếp tục nói:

- Lưng thẳng, hai chân mở rộng vừa phải, hơi nghiêng người. Đúng vậy, tay trái giữ cung chắc chắn, tay phải kéo cung nhẹ nhàng!

Cảm nhận hơi ấm từ sau bao phủ lấy dường như toàn bộ cơ thể, hơi thở có phần nhiệt nóng phả vào cổ, Huyết Từ không được tự nhiên khẽ run người. Hơn nữa, bên tai rõ ràng vang lên tiếng “Thịch thịch!” không biết là từ vòm ngực rộng của kẻ sát phía sau hay của chính bản thân nàng.

- Không tập trung sẽ khiến mũi tên bay chệch hướng!

Huyết Từ bưng tỉnh khi nghe âm thanh trầm thấp lần nữa lọt vào tai. Nàng mơ hồ nhìn đến bia bắn phía trước, mũi tên đã rời cung từ lúc nào. Nó so với mũi tên của Trịnh Phi Vũ có khoảng cách khá xa.

- Người để ta tự luyện tập!

Huyết Từ lộ rõ ý muốn kẻ kia nhanh nhanh đi chỗ khác, khoảng cách quá gần đúng là khiến nàng không thể chú tâm. Không ngờ lại tạo điều kiện để hắn hoang tưởng về bản thân, tỏ vẻ đã thông hiểu:

- Ai nha, là ta hồng nhan họa thủy, làm lệch đường tên của nàng, nên tránh, nên tránh!

Nói rồi, lùi về ngồi ghế đã chuẩn bị phía sau, nhàn nhã thưởng trà ấm trong ngày đông se lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Những giọt mưa đêm qua vẫn còn đọng trên lá tựa như những viên thủy minh châu kì diệu trong suốt. Không gian ngập tràn hơi ẩm cùng giá rét, không khí càng lên cao càng trong lành.

Trên vùng núi phía tây, quan binh triều đình vây kín một vòng lớn ở chân núi, bảo vệ cho hoàng đế cùng các vị vương gia, quý tộc đang tham gia một cuộc đi săn.

Huyết Từ cười một con hắc mã, thân áo bạch y trắng muốt phiêu linh bay bay trong gió. Song hành bên cạnh nàng là Trịnh Phi Vũ cũng một tấm áo bào trắng như tuyết thêu một cánh nhím ung bằng chỉ bạc. Hắn điều khiển con huyết mã bồm bồm chậm chậm đi cạnh nàng.

Bất ngờ Trịnh Phi Vũ nhào người sang Huyết Từ, nàng theo phản xạ nghiêng người tránh cánh tay kia đang hướng đến.

- Yên nào!

Trịnh Phi Vũ trừng mắt sau đó nhanh chóng nắm lấy sợi dây trên tấm áo khoác lông thú mềm mại của nàng buộc chặt lại.

- Trên núi rất lạnh, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn!

Huyết Từ ngượng ngùng nhìn quanh, rất nhiều người đã dõi tầm mắt về phía hai người họ. Thấy vậy, nàng lúng túng đẩy cánh tay đang ở trên cổ áo kia ra rồi hơi cúi mặt:

- Ta có thể tự làm!

- Ta biết!

Trịnh Phi Vũ mặt dày không chịu buông tay, tiếp tục thắt xong dây áo cho nàng theo kiểu rườm rà nhất rồi cong cong đuôi mắt:

- Nhưng ta vẫn là muốn giúp nàng buộc!

Huyết Từ gương mặt ửng hồng, hận không thể một cước liền đá bay kẻ kia lẫn khỏi ngựa. Đã biết nàng không thích chôn đông người lại một mực kéo nàng theo đi sẵn, còn ngay trước mặt nhiều như thế này người tỏ hành động thân mật.

- Phi Vũ, ngươi đừng bày trò làm nhiễu loạn lòng quân!

Phía trước, hoàng đế ca ca của hắn ngoảnh mặt lại nở nụ cười thập phần quái đản, không còn đáng vẻ oai nghiêm của bậc vua thường ngày.

- Thần chỉ là đang thử lòng quân thôi, thưa hoàng thượng! Xem lòng quân dưới trướng có đủ vững không, nếu có thì sẽ không vì một chút hành động của thần mà loạn được!

Nhận ra ý châm biếm trong lời nói đùa của hoàng đế, Trịnh Phi vũ cũng tươi cười thản nhiên đáp lại.

- Đời người có bao lâu, hưởng thụ được ngày nào thì cố ngày ấy!

Mang theo điệu cười quý dị, Vinh Dương vốn đi phía sau nay thúc ngựa tiến lên. Lúc đi ngang Huyết Từ, hắn như có như không khẽ cười cùng nháy mắt với nàng. Sau đó một mạch đi về trước.

Trịnh Phi Vũ nhún mày nhìn kẻ hắc y bào kia rồi trầm giọng quay sang Huyết Từ.

- Hắn đã biết thân phận của nàng, nàng nên cẩn thận!

- Làm sao ngươi biết hắn đã nhận thức được của ta thân phận?

- Hừ, thiên hạ có chuyện gì mà Phi Vũ ta không thấu!

Trịnh Phi Vũ tự cao nói. Nhìn cái bộ dạng tên Nhân Sâm bị người ta làm cho nội thương, dù đã khỏi bảy phần nhưng vẫn giả bộ, lười biếng cáo bệnh nằm ở phủ, hắn làm sao không nhận ra.

Nói rồi, Trịnh Phi Vũ liền tung người nhảy luôn sang ngựa của Huyết Từ khiến nàng một phen bất ngờ.

- Vẫn là như thế này mới có thể bảo an nàng tốt tốt!

Nàng kiềm chế nắm đấm trong tay áo đang giữ dây cương, đè thấp chất giọng vốn lạnh lạnh:

- Trở về ngựa của ngươi ngay!

Mà kẻ kia dường như không biết đến hai từ “vô sỉ”, mỉm cười dụ hoặc, cúi đầu nói nhỏ vào tai thân hình mềm mại trong lòng:

- Ta dù sao cũng đã lỡ nhảy sang rồi, nàng bảo ta nhảy về lại là muốn Cửu vương gia ta bị thiên hạ chê cười sao? Hơn nữa... (nhảy qua nhảy về như khi!)

Nói đến đây, hắn bất ngờ vươn cánh tay dài của mình nắm lấy bàn tay nàng đang giữ cương:

- Sử dụng bạo lực với vương gia còn là phụ quân thì thập phần trái với luân thường đạo lý! Nàng vẫn là nên cố gắng chịu chút ủy khuất giúp ta giữ thể diện, được không?

Không đợi nàng trả lời, hắn liền xoay người ra lệnh cho Bá Cường, Bùi Lực đã biết ý ngay từ đầu đi cách họ khá xa phía sau:

- Các người dắt con huyết mã này đi!

Nói rồi vui vẻ ôm mỹ nhân trong lòng thúc ngựa, thông dong đi lên núi. (Phi Vũ, ta khinh!! -_-)

Cuộc đi săn bắt đầu, cả đoàn nhân mã chia đều ra theo các hướng mà dần sâu vào rừng. Trịnh Phi Vũ sau nửa ngày ngồi chung ngựa với Huyết Từ bây giờ mới chịu trở về ngựa của mình.

- Huyết Từ, chúng ta trước hãy cùng thi đua ngựa đi! Xem xem sát thủ như nàng khi phi ngựa có nhanh như lúc đoạt mạng người không!

Phía sau chỉ có Bá Cường cùng Bùi Lực đi theo bảo vệ, Trịnh Phi Vũ không câu nệ gọi thẳng tên nàng.

- Nếu ta thắng, người liền từ nay về sau không được tự ý như lúc này?

- Còn ta thắng?

Trịnh Phi Vũ thấp phần tự tin hỏi lại.

Huyết Từ trầm ngâm một lúc mới lãnh đạm đáp lại:

- Tùy người!

- Vậy được, chúng ta cùng thi!

Trịnh Phi Vũ hứng thú nhìn nàng. Hắn nhất định thắng, như thế thì mới có thể tiến thêm bước nữa trên con đường gỡ cửa lòng của nữ nhân này.

Huyết Từ dùng hai chân ép mạnh vào bụng ngựa, hắc mã hí lên một tiếng rồi tung vó phi vào rừng. Trịnh Phi Vũ bên cạnh hai mắt sáng rõ hưng phấn cũng liền thúc ngựa đuổi theo.

Gió núi réo vút bên tai, thổi tung mái tóc đen tuyền tựa thác, mượt mà hơn nhung của nữ nhân bạch y cười hắc mã. Giữa sắc trời xám bạc của trời đông, nàng như một đóa ban rừng trắng muốt mang nét hoang dại lại thanh tao vô cùng.

Trịnh Phi Vũ phi ngựa song song với nàng, ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Không biết hai người đã đi bao lâu, chỉ biết đã qua rất nhiều tầng rừng, qua rất nhiều con suối. Bá Cường và Bùi Lực không theo kịp đã bị bỏ lại ở nơi nào.

Đột nhiên, Trịnh Phi Vũ cả kinh thét lên:

- Cẩn thận!

Lời vừa dứt, con hắc mã của Huyết Từ bất ngờ dừng vó cự lại, tung hai chân trước lên cao. Huyết Từ không kịp phản ứng liền bị nó hất ra xa. Tuy nhiên, bóng hình nam nhân bạch bào vút một cái liền đưa bàn tay cứng cáp ôm trọn nàng vào lòng. Trịnh Phi Vũ trước đó cảm nhận được sự kì lạ nên đã nhanh chóng đỡ được nàng.

Chưa kịp hoàn hồn, hắn lại nghiêm túc gạt nàng lùi lại bảo vệ sau lưng, đôi mắt sắc bén như điều hâu liếc quanh bốn phía quan sát. Ngựa bất ngờ không chạy nữa có nghĩa phía trước tồn tại nguy hiểm có thể uy hiếp đến nó. Huyết Từ cũng sâu sắc cảm nhận được sự thay đổi bất thường này của hắn, im lặng nghe ngóng.

“Gào... gào...”

Một chuỗi âm thanh mang đầy sức mạnh dội vào không trung.

“Roẹt!”

Cả hai đồng thời rút kiếm, phối hợp xoay lưng vào nhau bảo vệ phía sau của đôi phương, bình tĩnh xem xét tình hình.

Đột nhiên, Trịnh Phi Vũ bất ngờ thu kiếm, rút lấy bộ cung tiễn dắt trên mình con huyết mã trước khi nó bỏ chạy. Hắn một lần dùng ba cung tiễn cho vào dây cung rồi kéo căng cánh cung nhắm về phía phát ra tiếng động. Huyết Từ theo đó nhìn lại thì được một phen trở mắt kinh ngạc.

- Đó là...

Nàng lên tiếng hỏi. Vốn là sát thủ quen hành động ban đêm, ít khi ra ngoài tiếp xúc, nàng đương nhiên không biết đến những sinh vật sống sâu trong rừng trước mắt.

- Sư tử! Một loài được xưng tụng là chúa tể sơn lâm!

- Sư tử?

Nàng đã từng nghe qua sự hung hãn của loài này nhưng bây giờ được gặp tận mắt, quả còn hơn suy nghĩ của nàng nhiều.

- Loài này sống theo đàn giống như một gia đình. Con cái thường làm nhiệm vụ săn mồi, con đực thủ lĩnh chỉ cần giữ lãnh thổ. Những con không có bom kia là con cái, có lẽ đang đi kiếm thức ăn.

Trịnh Phi Vũ sơ lược giải thích.

- . Nàng bây giờ chỉ cần đứng đằng sau ta, đừng kinh động chúng!

Tuy nhiên, đàn sư tử kia không như hai người bình tĩnh, động vật thường rất nhạy cảm với nguy hiểm. Chúng gầm gừ chia ra quan sát hai sinh vật lạ mặt xâm phạm vào lãnh thổ của mình.

Liệt hai kẻ trước mắt vào diện con mồi, bảy sư tử đói trong mùa đông lạnh giá mấy ngày chưa có thức ăn liền lườm lườm tiến đến gần.

Xung quanh toàn là cây cỏ thụ cao vút, không thể khinh công chạy trốn nên Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ đều tập trung vào đối phó mấy kẻ to lớn trước mặt.

“Vút!”

Ba mũi tên của Trịnh Phi Vũ chính xác cắm vào họng một con sư tử khiến nó trong tích tắc đã lăn đùng ra chết. Những con còn lại thấy động thì nhất loạt dòn lên tấn công.

Trịnh Phi Vũ cùng Huyết Từ dùng khinh công chạy sâu vào rừng, vừa chạy vừa dùng tiễn bắn chết thêm mấy con đang đuổi theo.

Tuy nhiên trời không chiều lòng người, con sư tử đực thủ lĩnh dũng mãnh nhất từ đâu nhảy chồm ra quật ngang người Trịnh Phi Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Sạt...”

Con sư tử đực to lớn, bồm xù đầy lông chồm lấy Trịnh Phi Vũ khiến hắn trượt trên mặt đất một đoạn dài, đám cỏ cũng bị dẽp thành một đường thẳng. Cung tiễn trong tay bị hất văng.

- Trịnh Phi Vũ!

- Đùng qua đây!

Trịnh Phi Vũ quát lớn, hai tay chắc chắn bóp mồm con vật to lớn lại tránh để nó ngoạm lấy.

Huyết Từ nghe vậy cũng không tiến đến nữa, thay vào đó nàng nghĩ cách đối phó đám sư tử cái còn lại đang có ý định lăm le bắt mồi. Chỉ cần con đực áp đảo được Trịnh Phi Vũ, chúng nhất định cả bảy bầu vào cấu xé. Tuy nhiên, bây giờ lũ dã thú này đang trong trạng thái hưng phấn, muốn ngay tức khắc mở tiệc máu tanh nên hăm hè rù nhau quay sang nàng.

“Gào!”

Một con sư tử cái nhanh như chớp gầm lên rồi lao đến Huyết Từ.

“Soẹt” một tiếng, nàng chính xác nhắm ngay chiếc mồm há to đầy răng nhọn kia đang lao đến mà xoay kiếm chọc vào.

“Gào...o...”

Huyết Từ theo đà con sư tử kia lao đến mà mạnh mẽ bị quật ngã về sau cả trọng. Tầm lưng bị ma sát nóng bỏng cả lên. Tuy nhiên, con vật to lớn đang đè nặng trên người nàng kia chỉ có thể kịp gầm lên một tiếng đau đớn cuối cùng rồi chết. Mũi kiếm của nàng trực diện găm thẳng vào họng nó rồi xuyên thủng lên vai, lộ ra nơi đó một góc kiếm sắc nhọn. Xác của con dã thú này to nặng đè lên người khiến nàng dường như nghẹt thở.

Những con còn lại chứng kiến con cái to lớn bị đâm chết thì hoảng sợ lùi về sau mấy bước. Sau đó, chúng thấy nàng từ từ ngồi dậy đẩy cái xác của đồng loại qua một bên mới đồng loạt khụy chân trước nhe răng hú dọa, ánh mắt giận dữ.

“Gào!”

Lần này là cả ba con còn lại cùng xông lên một lượt với tốc độ kinh người.

Huyết Từ mất vật thấy sợi dây leo xanh thông lòng trên một cây cỏ thụ gần đó liền khinh công nhảy lên nắm lấy. Vừa lúc bọn sư tử vồ tới, nàng đạp chân vào thân cây, xoay người dốc đầu xuống đất đồng thời cầm chắc kiếm đâm trúng đỉnh đầu của một con. Nhưng sau đó, nàng ngay tức khắc bị một con khác dùng chỉ trước mạnh mẽ quật rách cánh tay nắm dây leo.

Bất ngờ bị thương, Huyết Từ thập phần bất đắc phải buông cánh tay đau nhức ra, cả cơ thể cùng kiếm liên rơi xuống đất. Sư tử là bậc thầy trong lĩnh vực săn mồi, thấy nàng bị động rơi xuống thì hai con còn lại vọt đến vồ lấy.

“Bụp!”

Trịnh Phi Vũ vẫn đang vật lộn với sư tử đực bên kia thấy nàng gặp nguy liền vứt bỏ phòng thủ, khinh công nhảy sang đá bay con cái. Nhận phải lực đá quá mạnh khiến nó đập đầu vào thân cây chết ngất. Tuy nhiên ngay sau đó, Trịnh Phi Vũ hấn nhanh chóng trả đũa.

- Cẩn thận!

Huyết Từ hoảng hốt kêu lên.

Trịnh Phi Vũ vừa nhào sang đá chết sư tử cái đồng thời ôm nàng tránh khỏi con còn lại liền bị sư tử đực phía sau vồ đến, dùng móng vuốt sắc nhọn quất mạnh vào lưng. Cả hai theo đó bị đánh bật lùi một đoạn.

Lăn trên đất mấy vòng, Trịnh Phi Vũ lại nhanh chóng ôm Huyết Từ đứng dậy rồi thận trọng nhìn hai con sư tử một đực một cái cuối cùng đang bị chọc giận lồng lộn mà gầm gừ vang trời.

- Mau lùi lại!

Trịnh Phi Vũ lưng thẳng đứng hiên ngang như thân tùng, lau đi vết máu trên miệng rồi lạnh lùng ra lệnh.

- Ngươi bị thương rồi, không thể cùng lúc đối phó cả hai con dã thú này, để ta giúp ngươi một tay!

Huyết Từ nhìn hai vai áo của hấn bị sư tử cào cho rách nát cùng tấm lưng trọng thương máu chảy ròng ròng, trong lòng đột nhiên trào lên một cảm giác khó giải thích.

- Hừ, ta trước nay hành sự chỉ có “muốn” hoặc “không muốn”, chưa bao giờ có chuyện “không thể”!

Trịnh Phi Vũ cười nhạt.

Tuy nhiên, Huyết Từ lại không để ý đến lời hấn mà đưa ra quyết định:

- Không cần biết ngươi trước nay thế nào, bây giờ ngươi và ta nhất định phải cùng sống trở về!

Nghe được lời này, Trịnh Phi Vũ như được tiếp thêm một nguồn sức mạnh mới, khoe miệng cong thành một đường yêu diễm rồi khẳng khái đáp một tiếng:

- Được!

Nói rồi hấn hạ thấp trọng thân, hai tay hơi dang ra, cong cong, tư thế như muốn nhào đến ôm con sư tử đực to lớn kia.

Hấn vẫn chăm chú nhìn trước nhưng hướng đến người sau trao đổi:

- Ta đánh lạc hướng hai con vật này, nàng nhanh chóng lại kia lấy bộ cung tên ta làm rơi rồi bắn chết chúng.

- Vậy ngươi cẩn thận!

Huyết Từ không nhiều lời, chỉ bỏ lại một câu rồi chờ Trịnh Phi Vũ động thân liền khinh công hành động.

“Vút!”

Mũi tên của Huyết Từ bắn xuyên ngang đầu con sư tử cái, nó gầm lên một tiếng rồi quy xuống tức tưởi chết đi. Sau đó, nàng tiếp tục rút mũi tên nhắm con đực còn lại. Tuy nhiên, Trịnh Phi Vũ đang tay không vật lộn với nó, xuống xuống lên lên đảo lộn vị trí khiến kẻ mới sử dụng cung như nàng không thể dứt khoát buông tay.

Trịnh Phi Vũ vốn là dùng kế hoạch kia để lừa Huyết Từ chạy đi, thoát khỏi nguy hiểm, không ngờ nàng nhanh như vậy thực hiện.

Cũng tốt, nữ nhân hấn thích nào có thể là người tầm thường!- Tình thế nước sôi lửa bỏng, kẻ kia vẫn ngang nhiên hoang tưởng.

Trịnh Phi Vũ bị đè dưới đất, hai tay nắm chặt hai chi trước sư tử, cong người tụ lực dùng chân đạp mạnh vào mồm nó, đá nó ra xa một khoảng. Tiếp đó, hấn nhanh chóng bật ngửa người dậy nhào đến chồm lên thân dã thú, hai chân vòng quanh kẹp chặt bụng nó, một tay đè đầu nó xuống, tay kia rút lấy thất lung của mình.

Vừa thả tay kia ra, sư tử đực hung dữ đã quật đầu lại cạp trúng một miếng thật sâu vào bắp chân hấn. Tuy nhiên, kẻ ăn một trả mười như Trịnh Phi Vũ liền nhân cơ hội con dã thú đó cắn chân mình, dùng thất lung vòng quanh cổ nó, siết chặt.

“Gáo...ó... Gáo...”

Sư tử bắt ngờ bị thất nhệt cổ, không thở được phải thả miếng mồi, lòng lộn gằm lên, quấy đạp mạnh mẽ khiến Trịnh Phi Vũ vật vã vận lực chế trụ. Đôi tay rần chấn một lần lại một lần gia tăng lực đạo kéo căng dây thất lung.

Sau hơn một khắc, tiếng gầm rung trời của dã thú yếu dần rồi tắt hẳn.

Nó đã chết!

Trịnh Phi Vũ thở hồng hộc buông xác con sư tử to lớn, lăn về một bên ngửa mặt lên trời hít lấy không khí. Lâu rồi hắn mới lại được kịch liệt như vậy giao chiến một trận thật sáng khoái.

Hắn trở mình xoay người sang vỗ vỗ cái xác bên cạnh:

- Giết nguoi thật tiếc, ta thích nguoi lắm đấy sư tử!

- Có thích bằng Mã Văn Tài không?

Huyết Tử tiến đến cạnh hắn, bắt ngờ nói một câu. Trịnh Phi Vũ nghe thế liền tròn to mắt vùng dậy:

- Cái gì mà thích bằng Mã Văn Tài? Ta đây chỉ thích...

Định nói là “chỉ thích nàng” nhưng vừa nhìn thấy vết thương trên cánh tay Huyết Tử thăm dò một vạt áo, hắn không còn tâm trạng đùa nàng mà vội vã lật xem

- Không nặng!

Huyết Tử ngoảnh mặt đi đồng thời thu lại tay áo.

- Không đưa xem ta liền xé đi cánh tay áo này, đằng nào cũng xem được!

(Tà: “đồ bi ổi!” Phi Vũ: “Bi ổi không ăn được, không quan tâm!”)

Nói rồi không đợi nàng kịp phản ứng, hắn liền bắt lấy cánh tay kia.

- Thế này mà không nặng?

Trịnh Phi Vũ nghiêng răng hỏi nàng. Hắn nhìn đến ba vết dài sâu, một vết nông trên cánh tay trắng nõn đang tuôn máu thì muốn thu lại lời vừa rồi cùng con sư tử kia. Hắn đáng phải róc thịt chúng ra từng mảnh mới hả dạ

- Mau trở về chữa trị!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Khu lều trại trên núi là nơi nghỉ ngơi của vua quan đi săn, đêm đến đèn đuốc sáng rực cả một vùng. Tuy không khí băng giá lạnh lẽo nhưng trên dưới đều vui mừng đốt lửa lớn nướng thịt thú rừng vừa săn được. Mọi người hăng hái kháo nhau về câu chuyện Cửu vương gia cùng vương phi tiêu diệt cả một đàn dã thú to lớn.

Ban chiều, lúc bọn họ theo lời Cửu vương gia đến tại nơi người cùng dã thú giao chiến thì ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

Tất cả đều là loài sư tử săn mồi hung dữ đã bị những vết thương chí mạng mà chết đi. Đây là vết chém rất sắc, đây là mũi tên rất chuẩn. Đám vương quan quý tộc kia nhìn thấy lại thêm phần khiếp đảm với vị vương gia này. Những tưởng sau khi lập phi thì sinh lực suy giảm, nào ngờ...

Câu chuyện Cửu vương gia giết dã thú cứ thế một đồn trăm, trăm đồn nghìn, Trịnh Phi Vũ trong con mắt thiên hạ sắp được thăng cấp lên mức độ thượng thừa cao nhân.

Trái với khung cảnh nhộn nhịp bên ngoài, trong căn lều lớn dành riêng cho Cửu vương gia chỉ có hai người yên tĩnh.

Trịnh Phi Vũ xé phăng đi cánh tay áo của Huyết Từ rồi nhẹ nhàng giúp nàng bôi thuốc, mặc cho ai kia thập phần bày tỏ biểu hiện cự tuyệt.

- Ngồi yên nào, có bao giờ nàng thảng nổi ta đâu mà cứ mãi như thế!

Hắn neho neho mắt quệt lấy thêm một miếng thuốc đắp lên nàng vết thương, sau đó dùng băng vải quấn lại.

- Người tự lo bản thân đi!

- Đương nhiên, sau khi giúp nàng xong thì ta sẽ tự lo đến bản thân! Chứ đợi đến ngày nàng quan tâm thì tám thân này đã chen chúc mọc rêu!

Huyết Từ nghe đến câu này của hắn thì bất giác phì cười, nhưng liền cảm thấy thất thố nên lại thôi.

Đột nhiên, cánh rèm cửa căn lều bị xóc lên, một giọng nam truyền vào:

- Cừu đệ...

Vừa thấy Vinh Dương, Trịnh Phi Vũ liền đứng ngay dậy chắn trước mặt Huyết Từ giúp nàng che đi phần tay áo bị xé toạc.

- Tam hoàng huynh, có chuyện gì?

Vinh Dương mơ hồ thoáng qua thấy phần da thịt trắng nõn quần băng của nữ nhân bạch y đằng kia thì thất thần. Nghe đến Trịnh Phi Vũ hỏi mới ngẩn ra:

- À... hoàng thượng cho gọi đệ ra để ban rượu!

- Tà hoàng huynh đích thân truyền lời, ta xử lý xong sẽ bồi người!

Trịnh Phi Vũ hẳn biết rõ kẻ kia là vô ý nhưng cố tình. Bên cạnh hoàng đế nhiều người như vậy, như thế nào mà Tam vương gia hôm nay lại trở thành kẻ bị bắt đi làm công việc truyền ý chỉ vật vãnh.

Vinh Dương liếc qua nữ nhân sau lưng hắn lần nữa rồi nhếch miệng buông rèm bước ra.

- Ngoài kia đông người, nàng nên ở đây nghỉ ngơi!

Trịnh Phi Vũ thu hồi tầm mắt đi vào trong lấy một bộ y phục mới.

- Người không định sơ cứu vết thương trên người... mà cứ để thế đi sao?

Huyết Từ có ý tốt nhắc nhở hắn, vừa quay lại liền thấy nam nhân kia cư nhiên cứ thế cởi trần mà thay áo, nàng vội dời tầm mắt đi nơi khác, sắc mặt không đổi nhưng tai đã đỏ bừng.

- Nàng yên tâm, không chết được!

Trịnh Phi Vũ vui vẻ nhìn Huyết Từ, giương cánh môi cười như yêu nghiệt rồi rời đi. Nàng kia là đang quan tâm hắn nha!

Thời gian chậm chạp trôi qua, Huyết Từ một mình trong phòng thấy không thoải mái nên quyết định ra ngoài tản bộ.

Vừa ra khỏi lều, một mùi thịt nướng thơm lừng liền áp ngay vào mũi nàng. Trong gió, nàng nghe có mùi khét của củi, mùi mỡ động vật cùng mùi rượu nặng nề quần quýt. Liếc mắt một cái, nàng bắt gặp ngay dáng người cao lớn thân bạch y sạch sẽ đứng cách đó không xa, kẻ đó đang bị bao nhiêu người vây quanh chúc rượu. Đêm nay hắn không thể tỉnh táo quay về!

Gió đêm mang theo hơi lạnh quạt vào da thịt như muốn làm tan ra bất cứ vật nào nó gặp phải. Tuy nhiên, bầu trời đêm lại rất trong, dù không có trăng sáng nhưng ánh sao lấp lánh đầy trời.

Huyết Từ một thân áo choàng trắng muốt thong thả tản bộ lên núi. Mái tóc đen như nhung hòa lẫn vào màn đêm đen thẫm.

- Cừu vương phi ban ngày giết đã thú, ban đêm vẫn còn tâm trạng ngắm cảnh sao?

Một chút giọng trầm trầm quý dị bất ngờ vang lên từ sau lưng nhưng Huyết Từ vẫn bình thản cất bước.

- Còn Tam vương gia sao không cùng mọi người vui hội lại một mình lên đây?

Lên đến đỉnh núi, nàng mới lãnh đạm hỏi một câu.

Từ lúc đến bìa rừng, nàng đã biết có người bám theo nhưng không ngờ kẻ đó lại là tên âm hồn bất tán, Vinh Dương vương gia này.

- Sao lại một mình? Chúng ta là hai người!

- Chúng ta? Hừ, tiểu nữ sợ không đủ tư cách để cùng vương gia đứng ngang hàng, hai từ “chúng ta” cũng không dám nhận.

Vĩnh Dương hứng thú mỉm cười nhìn nữ nhân trước mặt, một câu này của nàng cũng thật thâm thúy! Nàng là đang nói mình không đủ tư cách đứng cùng hắn hay chính hắn mới không đủ phẩm chất so với nàng?

- Huyết Từ nàng có điều gì mà không dám làm?

- Tiểu nữ ngu muội không hiểu ý vương gia!

- Hãy trở thành người của ta!

Vĩnh Dương nhẹ nhàng mở miệng.

Huyết Từ im lặng nhìn xuống chân núi, nơi đó có ngọn lửa lớn được bập bùng cháy sáng, người người cùng nhau chúc rượu. Tuy vui vẻ nhưng thế giới đó dường như không dành cho nàng.

- Ta đành lần nữa khiến ngươi thất vọng!

Huyết Từ vừa dứt lời, bất ngờ đã bị Vĩnh Dương vòng tay siết chặt cánh eo mỏng, kéo nàng dán sát vào người hắn, khoe miệng tà ác dâng lên nụ cười:

- Bản vương từ trước đến nay chưa có thứ gì muốn mà không đạt được, hoặc là chiếm lấy, hoặc hủy đi!

Huyết Từ vùng vẫy một hồi không thoát được, cắn răng nói:

- Đó là từ trước đến nay, còn từ nay về sau, ta sẽ là thứ đầu tiên mà ngươi không thể đoạt!

- Hừ, khẩu khí lớn lắm, không hổ danh là sát thủ vô tình. Trịnh Phi Vũ có cái gì tốt mà khiến nàng trung thành với hắn như vậy? Quyền lực? Hay địa vị? Nếu nàng muốn, ta thậm chí có thể cho nàng ngồi vào cái ghế hoàng hậu!

Dưới ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo của sao trời, Vĩnh Dương lộ ra nụ cười thập phần yêu nghiệt như hồ ly dụ dỗ người.

- Ý ngươi là...

Huyết Từ nghi ngờ độ chính xác của lời vừa nghe, kinh ngạc hỏi lại.

- Đúng vậy, nay mai ta sẽ lật đổ hoàng đế, trở thành tân hoàng đế của đất nước này!

Nói đến đây, hắn đưa một tay lên nắm lấy chiếc cằm thanh mảnh của nàng rồi nâng lên, bắt buộc trực diện mắt hắn.

- Trở thành người của ta, nàng sẽ là mẫu nghi thiên hạ!

Huyết Từ trầm mặc hồi lâu mới mấp máy môi:

- Ngươi nói cho ta chuyện này không sợ ta làm bại lộ sao?

Vĩnh Dương nghe xong thì bật cười:

- Ha ha, ta đã nắm trong tay điều quan trọng nhất của nàng, nàng há có thể tiết lộ sao? Lần trước thấy nàng vừa nhận được lá thư đã bất chấp thật giả mà dùng thân phận sát thủ hành động, đủ để ta biết mộ phần đó đối với nàng quan trọng thế nào!

- Ngươi...

Hắn buông Huyết Từ ra, vui vẻ cúi sát gương mặt lán mịn của nàng, đôi môi mỏng như có như không phớt qua một cái chạm nhẹ khiến toàn thân nàng phát run. Sau đó nhếch miệng nói khê vào tai nàng:

- Tân hoàng hậu của ta, đêm nay an giấc!

Nói xong bỏ lại một tràng cười rồi chấp hai tay sau lưng thả xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sáng sớm, đoàn ngựa gồm vua quan quý tộc đã rục rịch thành đoàn xuống núi. Đến chân núi thì chia thành hai hướng.

Hoàng đế hôm nay đã thay bộ thường phục thành long bào thêu rồng oai nghiêm, đáng vẻ chững chạc ngồi trên kiệu rồng mười hai người khiêng. Người cùng đoàn quý tộc đi về hướng kinh thành, trở lại là vị vua bận rộn trăm công nghìn sự.

Trịnh Phi Vũ cười ngựa tiến lên tiến hoàng đế một đoạn rồi cùng nhân của mình quay trở về phủ. Chỉ duy nhất trong đám người đông đúc hôm nay, không hề xuất hiện bóng dáng nam nhân hắc bào, Vĩnh Dương vương gia.

- Tịnh Nhi, ta nhớ muội lắm a!

Vừa đặt chân vào cửa phủ, Đinh Nhân Sâm từ đâu vọt đến ngồi bệt xuống bậc cửa ôm chân Huyết Tử khóc lóc ỉ ôi.

“Banh!”

Liên sau đó, hắn bị một cú đập của Trịnh Phi Vũ đá văng.

- A, cái đồ tàn nhẫn nhà ngươi, ta giúp ngươi trông phủ cả mấy ngày trời mà ngươi đối xử với ta như vậy!

- Mới đi mấy ngày mà tên hỗn đản Nhân Sâm ngươi đã coi trời bằng vung rồi? Từ bao giờ dám gọi thẳng tên vương phi như vậy!

Trịnh Phi Vũ nghiêng răng, tên ôn con này dám động chạm Huyết Tử trước mặt hắn. Nhưng đột nhiên phát hiện điều gì, hắn hướng kẻ đang muốn ăn vạ dưới đất hỏi:

- Phủ có nhân lạ?

- Hừ, giờ mới phát hiện?

Đinh Nhân Sâm nhiệt tình bộc lộ sự khinh thường với kẻ vừa hỏi.

- Ai?

- Cửu hoàng huynh!

Một giọng nữ lạnh lạnh văng đến, xiêm y lộng lẫy bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt.

- Ất xì, ất xì...

Trịnh Phi Vũ tròn to mắt nhìn dáng nữ nhân ông ọo kia đang vồn vã tiến tới, không phòng bị hô hấp liền bắt lực hất hơi liên tục.

- Thập nhất công chúa, thỉnh lùi lại!

Bá Cường, Bùi Lực nhanh chóng di chuyển tới trước dang tay chặn lại nữ nhân kia.

- Các ngươi thật to gan, dám chạm vào người bản công chúa?

Nữ nhân kia tròn trĩnh mắt, lên chiêu cảnh cáo hai người.

- Công chúa lượng thứ, chúng thuộc hạ là vẫn chưa hề động đến người tác thị nào!

- Hừ, như thế này mà còn chưa động há?

Nói rồi nàng ta đưa tay nắm cùng lúc hai cánh tay của Bá Cường và Bùi Lực khiến bọn họ nhất thời kinh hãi rụt lại. Nữ nhân công chúa nhờ đó mà vọt nhanh đến chỗ Trịnh Phi Vũ.

- Phi Vũ ca, muội thật nhớ huynh lắm!

- Thập nhất muội, sao lại đến đây?

Sau một hồi điều khí hô hấp Trịnh Phi Vũ mới khẽ sở lên tiếng.

- Từ khi huynh bị hoàng đế ca ca đưa đến đây thì một đi không trở lại. Huynh không về hoàng cung thăm muội thì muội đến đây thăm huynh!

- Ta về phòng trước!

Người từ lúc về đến vẫn im lặng bây giờ mới mở miệng nói được một câu.

- Cửu hoàng huynh, cô ta là...

Vị Thập Nhất công chúa liếc mắt sắc bén sang Huyết Từ.

- Là vương phi của ta!

Trịnh Phi Vũ thấy Huyết Từ đang một bộ muốn rời đi thì nhanh tay kéo nàng trở lại, thân mật ôm sát vào người, hướng nữ nhân kia giới thiệu.

Thập Nhất công chúa thấy một cảnh tình chàng ý thiếp kia mà máu huyết dâng trào. Thế nhưng nàng ta chưa kịp phát tiết đã bị Đình Nhân Sâm tươi cười cướp lời:

- Vương phi, ta hộ tống nàng về phòng!

- Được!

Huyết Từ dứt khoát trả lời rồi xoay người thoát khỏi cánh tay Trịnh Phi Vũ. Nàng tuy vẫn bất cần đối với thế sự nhưng chứng kiến một nữ nhân điều ngoa này trước mặt múa may quay cuồng thì cảm thấy có chút kì thị. Nàng không thích những kẻ ồn ào!

Trịnh Phi Vũ hậm hực nhìn Đình Nhân Sâm cứ thế “hộ tống” nàng. Hẳn trước đây thu nhận tên kia làm thuộc hạ đúng là giúp nàng bảo an, nhưng dám trước mặt hấn lộng quyền như thế thì thật đáng phải dạy dỗ. Tuy nhiên bây giờ chưa phải lúc, hẳn phải xử lí xong cái Thập Nhất công chúa này đã.

Trên trường lang dài vắng vẻ, Đình Nhân Sâm một bộ thật thoải mái chấp tay sau đầu ra chiều hưởng thụ.

- Mấy ngày nay bị yêu nữ kia hành hạ, ta thật đến khô xương nha!

Người phía trước im lặng.

- Nàng không quan tâm hỏi xem ta bị hành hạ thể nào sao?

- Ngươi thích sẽ tự kể!

- Ấy, nàng thật hiểu ta nha! Này nhé, các người vừa đi được nửa ngày thì cái cô công chúa kia đến. Chân vừa bước vào cửa đã oang oang “Cửu hoàng huynh, muội tới rồi!”

Đình Nhân Sâm hăng hái eo éo nhái lại giọng của Thập Nhất công chúa. Huyết Từ nghe thấy thật buồn cười.

- Ta bảo nàng ta Trịnh Phi Vũ hẳn đã đi sẵn, không có nhà. Thế mà cô ta một mực không tin, nhất định đi lục hết vương phủ mới chịu. Đã thế, cô ta còn...

- Đánh người?

Thấy Đình Nhân Sâm một bộ chịu ủy khuất, ngập ngừng không nói hết câu nên Huyết Từ lên tiếng tiếp lời.

- Hừ? Thân này chỉ có Huyết Từ nàng mới đánh được, cô ta sao có khả năng đó!

Huyết Từ bị đá kích nhẹ. Nàng đánh hấn bao giờ?

Lại nghe tên nam nhân dong dong cao bên cạnh tự nhiên tức tưởi mếu máo như chực trào nước mắt:

- Cô ta ra lệnh cho nhà bếp không dọn cơm ta ăn a!

Nhìn bộ dạng kẻ này, Huyết Từ không nhịn được mà bật cười, có cảm giác hấn giống như tiểu hài tử.

- Rồi sao ngươi sống nổi đến hôm nay?

Đình Nhân Sâm ù dột hình ảnh biến mất, thay vào một ánh mắt sáng rỡ, nụ cười thâm hiểm:

- Hà hà, ta lén cho đất cùng cát vào cơm và thức ăn của cô ta. Một lần lại một lần, ta không có ăn thì công chúa ngang ngược kia cũng đói!

Đến đây, Huyết Từ cảm thấy thực khâm phục tên Nhân Sâm này, không biết làm gì hơn ngoài việc mỉm cười tán dương hấn.

- À, ta lại vừa luyện được một khúc nhạc mới, nàng muốn nghe không?

Thấy nàng sắp vào phòng, Đình Nhân Sâm sức nhớ liền chạy đến chắn trước cửa hỏi. Chỉ tại cái Thập Nhất công chúa kia mà khiến hấn quên bém ý định khoe khoang tài nghệ đã thăng cấp của mình.

Huyết Từ cũng đang không biết làm gì nên gật đầu đồng ý, theo hấn đến rừng trúc hậu viên nghe đàn.

Đình Nhân Sâm là con nhà thương gia, điều kiện gia đình khá giả đông đúc huynh đệ tỷ muội. Tuy nhiên tính hấn hướng ngoại nên không muốn theo nghiệp buôn bán và đấu tranh giành tài sản với nhân trong nhà nên ngao du đây đó, thích thứ gì học thứ ấy. Ngón đàn của hấn luyện từ năm mười tuổi, dù

không xem là thượng thừa thì cũng đã thuộc hàng nhất đẳng. Bàn tay thon dài lướt nhẹ lên dây đàn phát ra từng âm thanh nhẹ dịu, thư thái.

Huyết Từ theo tiếng đàn đưa đẩy thả hồn theo gió, vương vít trên những cành trúc xanh mướt đong đưa. Nàng trước đây chỉ quen sống một mình, không quan tâm chuyện đời thường tình cảm, nhưng từ lúc trở thành thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ, nàng đã từng bước từng bước làm quen với thế giới bên ngoài. Cuộc sống này khác với trang viên của nàng nhiều, nó màu sắc và rất phong phú.

Nàng gặp gỡ nhiều người hơn, mặc dù mỗi người một vẻ, thiện tà bất phân.

Đối Trịnh Phi Vũ, nàng biết hẳn là loại người thâm hiểm nhưng luôn thích dùng nụ cười che giấu. Kẻ nào rơi vào tay hắn chỉ mong được chết không mong sống. Nếu hắn mở lòng từ bi cho sống thì kẻ kia sẽ trượt dài triền miên trong sự đau khổ. Điển hình chính là thất tiểu thư Lâm gia. Từ một cô nương xinh đẹp khiến bao nam nhân mơ mộng trong một đêm đã trở thành kẻ tàn phế, suốt đời trầm luân.

Tuy nhiên, nàng đặc biệt cảm thấy không hề có ác ý với hắn, bởi dù tàn nhẫn với ai đến mức nào đi nữa nhưng với nàng hắn lại thập phần chân thành quan tâm cùng lo lắng.

Thiên hạ cũng có những kẻ khiến người khác có cảm giác thoải mái như Đinh Nhân Sâm, cũng có kẻ ác hiểm như Vĩnh Dương mưu đồ soán ngôi hoàng đế. Nếu giang sơn rơi vào tay loại người như hắn, dân chúng ắt chịu cảnh lầm than.

- Ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ thì ra là hẹn hò ở đây!

Bất ngờ một giọng nữ lạnh lạnh lọt vào tai khiến âm thanh tiếng đàn đang dào dạt bỗng trở nên méo mó.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

- Thập Nhất công chúa?

- Hừ, đương nhiên là bản công chúa ta! Nếu ta không đi ngang đây bắt gặp thì không biết hai người các ngươi còn nói lời mật tiếng ngọt gì!

Huyết Từ vừa gặp vị công chúa này lúc sáng, cũng đã biết qua bản lĩnh ngang ngược dụng chuyện không thành có mà sắc mặt không lưu đời của nàng ta nên không mấy ngạc nhiên với lời vừa nghe.

- Công chúa ngươi thật ngậm máu phun người!

Đinh Nhân Sâm tức giận lên tiếng, mấy hôm nay chịu uất ức đã đủ, không thể nhịn thêm nữa.

- Ngậm máu? Máu đâu? Phun người nào? Có chăng chỉ là các người bị phát hiện gian dối nên chột dạ mà thôi!

- Ngươi...

- Đinh Nhân Sâm, không cần quá khích!

Huyết Từ vẫn bộ bộ lãnh đạm, điềm nhiên như không.

- Thập Nhất công chúa, người hiện nếu muốn hướng Trịnh Phi Vũ báo công liền lập tức đến. Ta không ngăn cản cũng không muốn giải thích.

Cô công chúa này vừa nhìn đã biết thâm thương Trịnh Phi Vũ. Tuy cùng Trịnh Phi Vũ hắn gọi một tiếng “hoàng huynh” nhưng thực chất không cùng huyết thống. Nàng ta đây là muốn khó dễ nàng đề báo tội với hắn. Huyết Từ nàng cũng không phải loại ngu ngốc đến nỗi không thể nhận ra.

“Ba!”

Huyết Từ bất ngờ nhận phải một cái tát, gương mặt nghiêng hẳn một bên, mà người ra tay không ai khác ngoài cô công chúa ngạo mạn trước mặt.

Đinh Nhân Sâm phía sau cũng phi thường không kịp trở tay cản lại.

- Tiện nữ ngươi dám trước mặt bản công chúa lên tiếng thách thức?

“Ba!”

Lời chưa dứt, Thập Nhất công chúa đã vừa vặn bị tát ngay trở lại. Quá kinh ngạc, nàng ta không ngờ được Huyết Từ kia đương nhiên cứ thế mà dám vung tay tát mình nên chỉ biết trợn mắt trừng nàng.

- Lễ nghi hoàng thất dạy công chúa được phi lễ với vương tẩu của mình sao?

- Cái gì?

Thập Nhất công chúa thấy nàng chắt vắn, không tin được cao giọng hỏi lại.

- Đường đường là một công chúa lại có lối hành xử như kẻ dân đen thất học trên phố? Muốn nói đen là đen, muốn nói trắng là trắng, không vừa ý liền ra tay?

- Ngươi dám, ngươi dám... Ta sẽ đi mách hoàng huynh chuyện này!

Lúng búng một hồi, công chúa ngang ngược mới nói được hoàn chỉnh một câu. Nói xong nhanh chóng xoay người chạy đi.

- Oa oa, Huyết Từ nàng thật lợi hại nha! Ta còn muốn nàng cho cô ta thêm vài cái bạt tai nữa mới vừa! Ôi, nàng đúng là vị anh hùng của lòng ta! (Nhân Sâm người... -_- câu này mà cũng nói được ___!!)

Đình Nhân Sâm lúc này mới từ sau bước lên hồ hào tán dương Huyết Từ. Nhưng nàng không mấy quan tâm, lặng lẽ về phòng.

- Có chuyện gì?

Trịnh Phi Vũ hậm hực đẩy nữ nhân xiêm y lỏng lẩy đang như rắn quấn quanh hất ra, bước vào tân phòng. Đang bàn chuyện cùng Bùi Lực, nàng ta tự dưng nhảy xổ vào rồi một mực khóc lóc bảo hần giúp đòi công đạo, cứ thế kéo hần đến đây.

- Hoàng huynh, chính cô ta đã gian dối cùng tên Nhân Sâm trong vườn trúc, bị muội bắt gặp còn hăm dọa mà tát muội. Muội đau lắm hoàng huynh à!

Nói rồi bày ra gương mặt thật đáng tội nghiệp khóc lóc.

Trịnh Phi Vũ không nói gì, chỉ nhìn về Huyết Từ vẫn điềm nhiên đọc sách bên bàn. Nàng bắt gặp ánh mắt hần, lạnh lùng đưa mắt dời đi nơi khác nói:

- Không sai, là ta đánh nàng ta!

Đến lúc này, Trịnh Phi Vũ mới tiến đến nàng.

Phía sau, Thập Nhất công chúa thôi diễn trò mà nở nụ cười đắc ý nghĩ rằng Trịnh Phi Vũ nhất định cho Lâm Tịnh Nhi kia một trận chết đi sống lại, nào ngờ...

- Kè nào dám đánh nàng?

Hần đưa tay kéo Huyết Từ đứng dậy, chạm nhẹ vào một bên má ửng đỏ của nàng, chất giọng trầm thấp đột nhiên trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Huyết Từ im lặng trong khi kẻ có tật giật mình đằng sau đã run rẩy kịch liệt. Thấy Trịnh Phi Vũ liếc mắt về mình, Thập Nhất công chúa liền lấp bấp chối tội:

- Cái đó... không phải ta... là nàng ta, nàng ta...

- Nàng ấy tự đánh mình?

- Đúng đúng đúng... là nàng ta tự đánh bản thân. Bị phát hiện gian dối cùng hạ nhân nên... nên nàng ta tự đánh để xin ta tha thứ!

Bịa đặt là thói quen của vị công chúa này nên không cần quá nhiều thời gian, nàng ta đã thêu dệt nên một câu chuyện thập phần... phi hợp lý.

“Ba!”

Một cái tát thật vang dội rõ ràng vang lên khiến ngay cả Huyết Từ cũng giật mình. Trịnh Phi Vũ vừa buông nàng ra đã ngay lập tức ban cho công chúa kia cái tát thật thanh thúy. Thập Nhất công chúa không chịu nổi lực mạnh liền ngã phạch xuống đất, hoảng hốt kêu la. Gương mặt vừa bị Huyết Từ hạ tay dùng qua nay lại bị Trịnh Phi Vũ thượng tay hỏi thăm đến đã hần lên sưng rõ dấu vết những ngón tay, khóe miệng bị rách chảy đầy máu.

- Ngu xuẩn!

Trịnh Phi Vũ trừng mắt nhìn kẻ đang nằm dưới đất.

- Ngươi từ nhỏ đã cậy mình là công chúa, được hoàng thái hậu yêu chiều sinh ngang ngược, tự cho bản thân là nhất, không xem ai ra gì. Hôm nay vì thế dám ngang nhiên dám ra tay với vương phi của ta, tội thật đáng chết!

Thập Nhất nghe vậy thì kinh hoàng, vật vờ ngồi dậy bám chân Trịnh Phi Vũ xin tha.

- Hoàng huynh, là muội sai rồi, muội sai rồi! Huynh hãy tha thứ cho muội!

Nàng ta tuy ở trong cung nhưng những điều liên quan đến Trịnh Phi Vũ đều rất rõ, phong cách hành sự của hắn rất tàn nhẫn. Nàng đã được hoàng thái hậu cùng Tam hoàng huynh cảnh báo không được đến gần hắn nhưng vì hoang tưởng rằng dù trời sập xuống cũng có mẫu hậu chống đỡ nên mới không nghe lời.

- Người đâu!

Trịnh Phi Vũ cao giọng gọi.

Bùi Lực bên ngoài liền chạy vào.

- Thuộc hạ đợi lệnh!

- Thập Nhất công chúa bị bệnh truyền nhiễm phải đưa ra cách ly, hạ lệnh không cho phép kẻ nào được đến gần hay thăm nom, tránh bệnh lây lan khắp vương phủ.

- Cứu hoàng huynh, muội không bị bệnh gì cả, không hề có bệnh truyền nhiễm!

Thập Nhất công chúa cả kinh thét lên.

Trịnh Phi Vũ thấy vậy thì điều khí hô hấp ngồi xuống cạnh nàng ta, mỉm cười dụ hoặc khiến công chúa khắp khởi mừng thầm trong lòng. Không ngờ khóe miệng kia vừa từ từ mấp máy thì lời như sét đánh ngang đầu:

- Ngu, cũng là một bệnh truyền nhiễm!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

- Ngươi sẽ tuyên cáo với thiên hạ như thế nào?

Nhìn theo bóng nữ nhân xiêm y lộng lẫy bị Bùi Lực xênh xệch kéo đi không thương tiếc, Huyết Tử nhướng mắt hỏi người bên cạnh. Hắn đã thu lại ánh mắt lạnh lẽo từ bao giờ, hướng nàng cong cong đuôi mắt:

- Cứ bảo Cửu vương gia vì thiên hạ diệt thân không được sao?

- Được sao?

- Được!

Trịnh Phi Vũ dứt khoát khẳng định, nụ cười quái đản vẫn chưa tắt.

Huyết Tử không nói thêm được lời nào đành xoay người ngoảnh mặt quay sang đọc sách. Vừa nâng cuốn sách lên, nam nhân cao lớn kia lại bất ngờ lên tiếng:

- Vĩnh Dương đã có ý định tạo phản, giữ nàng ta lại đôi khi có ích sau này!

- Ngươi biết hắn có ý tạo phản?

Huyết Tử nghe lời kia thì ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng lẽ nàng cũng biết? Hắn nói cho nàng?

Trịnh Phi Vũ cũng ngạc nhiên không kém.

- Ta hỏi ngươi trước!

- Ày, nàng thật là...

Hắn ngừng một hơi rồi tiếp:

- Trong triều hiện nay quyền lực được cân bằng bởi hai thế lực, một là quân của ta gồm một nửa là lính tinh nhuệ và một nửa là quân đội giao cho Tả tướng. Một nửa quân đội còn lại do Hữu tướng thống lĩnh, hành động theo lệnh của đại thừa tướng. Ông ta tuy là nhân tài nhưng lại theo phái gian thần, có đầu óc nhưng không cống hiến cho đất nước mà chỉ mưu cầu lợi ích cá nhân.

Đưa tay rót một cốc trà, Trịnh Phi Vũ nhàn nhã nâng lên mũi thưởng thức hương thơm rồi hướng Huyết Tử tiếp tục giải thích.

- Vĩnh Dương từ lâu đã cấu kết với đại thừa tướng cầu đoạt vị. Mà hiện tại bộ Hình vẫn chưa có bằng chứng rõ ràng nên chưa thể kết tội bọn chúng. Tuy nhiên gần đây quân đội phía nam dưới trướng Hữu tướng đã rục rịch có biến, chỉ sợ nay mai thiên hạ đại loạn. Loạn này e là...

Huyết Tử bắt gặp ánh mắt thoáng động của Trịnh Phi Vũ đã đoán được rằng cuộc biến loạn này không chỉ dừng lại ở việc Vĩnh Dương tạo phản. Nhưng thấy hắn không có ý nói ra nên nằng nặng cũng im lặng không nhắc đến.

- Vương gia, Nam quân lại chiếm thêm được một tỉnh.

Bá Cường gấp gấp chạy vào báo tin.

Trịnh Phi Vũ nghe xong liền tức giận, đập mạnh lên bàn:

- Khốn kiếp, binh lực của chúng làm sao có thể mạnh như vậy!

Từ lúc Vĩnh Dương chính thức chiêu nạp thêm quân, tuyên cáo muốn cướp ngôi đến nay chưa đầy nửa tháng mà đã chiếm được ba tỉnh phía nam. Nếu theo tốc độ này chỉ sợ không đến một tháng nữa đã đến kinh thành.

- Tư binh của các thương nhân, quan lại và quý tộc đều bị bọn chúng mua chuộc, chiêu hàng trước đó nên mới nhanh như vậy phát triển, thừa vương gia!

Bùi Lực nhanh chóng bẩm báo.

- Động thái của điện Thái hậu như thế nào?

- Chưa có điều bất thường, Hoàng thái hậu chỉ ngày ngày đến Phật đường niệm kinh!

- Không được khinh suất, bố trí người theo dõi cẩn thận.

- Tuân lệnh.

Bá Cường, Bùi Lực nhận lệnh rồi lui ra, thư phòng vẫn tấp nập người tới lui báo tin truyền lệnh lại trở về dáng vẻ yên tĩnh ban đầu. Trên chiếc bàn gỗ lớn chất đầy công văn và bản đồ Trịnh Phi Vũ một mình chống tay lên bàn, xoa xoa thái dương. Đã ba ngày rồi hắn chưa một lần chớp mắt.

Bỗng một lớp sương mỏng bay đến, hắn nhạy cảm phát hiện liền ngẩng mặt lên.

- Cháo gà hầm nhân sâm, nguội ăn đi!

Huyết Tử mang đến một khay nhỏ đựng chiếc bát sứ quý giá bốc hơi nghi ngút. Hương gạo thơm quyện cùng mùi vị đặc trưng của gà cùng nhân sâm tạo ra sức hấp dẫn đặc biệt.

- Ở đây có quen không?

Nàng vừa đặt bát cháo xuống bàn, Trịnh Phi Vũ đã bất ngờ nắm tay kéo nàng ngồi lên hắn.

- Đã quen!

Quá quen thuộc với sự tùy ý, tùy hứng của kẻ ngang ngược này, Huyết Tử cứ bỏ mặc hắn tự quyền.

Vì mục đích bảo vệ hoàng cung và tiện cho việc truyền lệnh về chiến sự, Trịnh Phi Vũ quyết định trở lại phủ đệ cũ của hắn ở kinh thành.

- Đã mấy ngày không ăn uống, nếu không muốn chết trước khi giết được phản tặc thì ăn đi!

- Nàng lo lắng cho ta?

Trịnh Phi Vũ mỉm cười sáng lạn hỏi. Nàng nấu cháo cho hắn còn quan tâm hắn như vậy nên trong lòng tự dung trào dâng cảm giác ngọt ngào. Đường như thứ chất lỏng đang chảy trong người kia không phải máu mà là nước đường, khiến mọi tế bào tê dại đi.

- Không ăn thì ta mang đi cho hắc miêu!

Nói rồi nàng định đứng dậy, một bộ dứt khoát không thể tưởng. Trịnh Phi Vũ thấy vậy liền nhanh như chớp giành lại bát cháo:

- Được rồi, ta ăn ta ăn! Nàng ngồi lại đây xem ta ăn!

Sau đó còn làm nhảm với vẻ mặt ủy khuất:

- Đòi nào mà thiên hạ lại có vương gia đi giành ăn với mèo đây!

Huyết Từ nghe thấy không tránh khỏi buồn cười, ngồi bên cạnh hắn trên cùng chiếc ghế rộng, nhìn hắn nhoáng cái đã ăn hết bát cháo gà nhân sâm.

- Ngươi chộp mất đi, có người đến ta sẽ gọi!

- Nàng sẽ ngồi đây?

Trịnh Phi Vũ nường mắt hi vọng. Huyết Từ ngẫm nghĩ một lúc rồi “Ừ!” một tiếng.

- Ta mượn nàng làm gối một lúc!

Nói rồi hắn liền vụt nằm xuống chiếc ghế gỗ dài như trường kỉ, gối đầu lên chân nàng, nhắm mắt ngủ.

- Vương gia, thuộc hạ đã tra ra được danh sách quan lại được Vĩnh Dương chiêu hàng.

Chộp mất được một lúc, Trịnh Phi Vũ đã bị đánh thức. Bùi Lực trên tay cầm một tờ giấy vội vã tiến vào.

Hắn nhận lấy tờ giấy xem xét rồi nường mắt hỏi:

- Quan Thượng thư Bộ Lễ?

- Vâng, quan Thượng thư là người đầu tiên trong danh sách này. Ông ta hiện nay có trong tay hơn một nghìn tư binh, lại có thông gia với một thương nhân giàu có. Binh lực cùng tài lực đầy đủ nên nếu có được ông ta, Vĩnh Dương sẽ như hồ mọc thêm cánh.

Bùi Lực phân tích tình hình.

Trịnh Phi Vũ nhú mày suy nghĩ rồi quyết định:

- Đêm nay gọi Bá Cường theo ta đi gặp ông ta!

- Vương gia, thuộc hạ có ý kiến này...

- Cứ nói!

- Thay vì đi cùng Bá Cường, hay là người đi cùng vương phi?

- Huyết Từ?

Trịnh Phi Vũ ngạc nhiên.

Huyết Từ đang chuẩn bị mang bát cháo đã hết rồi đi cũng dừng bước, lắng nghe Bùi Lực nói tiếp:

- Một tướng đi cùng một binh sẽ không tạo thành thế bằng đi cùng một sát thủ kinh hồn. Người cùng vương phi cùng đi biết đâu lại tặng hiệu quả!

Trịnh Phi Vũ nghe thấy thì như được giác ngộ, đưa tay vỗ lên mặt bàn một cái, vui vẻ nói:

- Bùi Lực ngươi quả không hổ là cánh tay phải của ta.

Rồi hướng Huyết Từ quyết định:

- Vương phi, tối nay nàng cùng ta hành động.

Trời đêm tối đen một màu như mực.

Trên mái nhà ở phủ quan Thượng thư bất ngờ xuất hiện hai thân ảnh linh động di chuyển nhẹ nhàng. Nam nhân bạch y cao lớn chấp hai tay sau lưng dùng khinh công như đang đi trên mặt đất. Mà thân áo đỏ rực của người phía sau cũng bay bay nhẹ như không. Tầm sa lụa mỏng che mắt nửa gương mặt.

“Rầm!”

Cánh cửa thư phòng của quan Thượng thư bị đá văng.

- Kè nào dám...

Quan Thượng thư giật mình quất lớn. Nhưng nhìn thấy người vừa bước vào thì lập tức tái mặt, khom lưng cúi chào.

- Thịnh an Cữu vương gia! Mời vương gia vào trong!

Sau đó nghiêng người mời Trịnh Phi Vũ vào trong.

Hắn vừa di chuyển liền lộ ra nữ nhân thân áo đỏ rực phía sau, quan Thượng thư nhìn thấy thì phát hoảng đến mức trông mắt suýt rơi ra ngoài.

- Huyết... Huyết... Huyết...

Ông ta lắp bắp cả nửa ngày vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh.

- Nàng bây giờ là thuộc hạ của ta, ngươi yên tâm đi!

Trịnh Phi Vũ ngồi trên ghế bình thần hướng quan Thượng thư giải đáp. Tuy nhiên không vì vậy mà ông ta thôi sợ hãi, run run cảnh giác ngồi xuống châm trà cho Trịnh Phi Vũ, mắt không ngừng nhìn về nữ sát thủ đứng sau lưng hắn.

- Vương... vương gia hôm nay đến phủ không biết có chuyện gì chỉ dạy!

- Hừ, Thượng thư bộ Lễ ông là người thông minh, đầu thế nào lại không biết mục đích của bản vương hôm nay đến!

Trịnh Phi Vũ xoay xoay chén trà nhưng không uống.

- Thần... thần ngu muội... thực sự không biết thâm ý của vương gia!

- Có người thấy kẻ cầm đầu quân phản loạn, Vĩnh Dương đến phủ ngươi. Chỉ dựa vào điểm này đã có thể khép ngươi vào tội đồng bọn mưu phản.

- Vương... vương gia...

- Yên tâm đi, nếu muốn ngươi chết ta đã không cất công đến!

Trịnh Phi Vũ tỏ vẻ trấn an ông ta.

- Nói đi, ngươi và Vĩnh Dương hẳn trao đổi điều gì?

- Thần... Tam vương gia...

Thượng thư lúng búng như gà mắc tóc không biết nói thế nào, chỉ nhìn sang Trịnh Phi Vũ rồi lại liếc liếc về Huyết Tử. Thấy nàng ta một bộ lãnh như băng nhìn mình thì lại càng run rẩy.

- Tam vương gia?

Trịnh Phi Vũ nhướn mắt hỏi.

- Thiên hạ này còn tồn tại cái danh xưng Tam vương gia của tên phản tặc kia ư?

- Cữu vương gia... thần đáng tội chết! Vĩnh Dương hẳn... muốn thần trao tư binh cho hắn.

- Rồi ngươi đồng ý?

Quan Thượng thư nghe xong liền quỳ sụp xuống dập đầu:

- Cữu vương gia tha mạng, Cữu vương gia tha mạng..

- Được rồi, đứng lên! Đã bảo nếu muốn ngươi chết ta đã không đến đây!

- Vậy ngươi muốn điều gì ạ?

- Giao hết tư binh của ngươi cho bản vương, đồng thời cung cấp lương thực và tài lực cho quan quân triều đình.

- Sao vậy được ạ, vương gia!

Quan Thượng thư phản kháng lại lời kia của Trịnh Phi Vũ. Thời thế loạn lạc, ông ta giao hết tư binh cùng tài lực của mình cho triều đình thì khác nào tìm

chết.

- Tại sao không được?

Trịnh Phi Vũ vẫn một bộ bình tĩnh nhìn ông ta quỳ dưới đất.

- Thần chỉ đồng ý giao cho Vĩnh Dương hơn phân nửa tư binh cùng ba trăm lượng vàng đã được hấn hứa cho ba tỉnh ở vùng biên giới.

Trịnh Phi Vũ nghe xong lời ông ta nói thì nhếch miệng:

- À, thì ra Vĩnh Dương hứa cho người ba tỉnh biên cương nên mới nhanh như vậy đồng ý. Vậy thì ta cũng trao đổi với người vậy!

- Trao đổi? Đổi điều gì ạ?

Lúc này, Huyết Từ này giờ vẫn đứng sau lưng Trịnh Phi Vũ tà áo vừa khẽ động đã vụt đến đưa kiếm kề sát cổ ông ta. Tốc độ nhanh đến nỗi quan Thượng thư không biết thanh kiếm đã được rút ra như thế nào.

Bị vật kim loại sắc nhọn đặt ngay trên cổ, Thượng thư đại nhân mạnh mẽ cảm nhận được sự lạnh lẽo và khí thế mà nó tỏa ra thì kịch liệt run rẩy. Thanh nhuyễn kiếm này không biết đã từng câu hồn bao nhiêu người.

Phía trước, nam nhân bạch y bào lại nhàn nhạt lên tiếng:

- Thứ ta mang ra trao đổi, chính là cái đầu của người!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

- Vương gia, xin người tha mạng!

Quan Thượng thư kinh hồn bạt vía nhìn lưỡi kiếm sắc nhọn trên cổ mình mà run rẩy kịch liệt. Chòm râu bạc rung rung.

- Người có thể cứu người lúc này không phải ta, mà là chính người!

Trịnh Phi Vũ lãnh đạm lên tiếng.

- Một nghìn tư binh, có thể hay không gia nhập quân đội triều đình?

- Vương... gia...

- Chỉ cần trả lời có hay không!

Hắn có vẻ mất kiên nhẫn nhưng vẫn nhẹ giọng. Tuy nhiên bên kia Huyết Từ lại rất phối hợp, cổ tay khẽ động làm thanh kiếm nhẹ di trên cổ lão quan. Ông ta phát hoảng phun ngay ra câu trả lời:

- Có, có, có thưa vương gia, thần sẽ giao toàn bộ tư binh cho người!

Trịnh Phi Vũ nghe được thì nhếch miệng cười, sau đó liếc mắt sang Huyết Từ, nàng hiểu ý liền thu kiếm về thân.

- Sẵn giấy bút ở đây, người viết luôn giấy chuyển quân đi!

Hắn kéo một sấp giấy đến trước mặt rồi thần nhiên nói. Quan Thượng thư bộ Lễ hai chân già quỳ một lúc khó khăn lắm mới chống đất ngồi dậy được, nhận lấy cây bút Trịnh Phi Vũ đưa viết mấy dòng rồi đưa hấn xem xét.

- Lăn tay vào!

Trịnh Phi Vũ lạnh giọng lên tiếng. Chỉ đưa tờ giấy này cho hấn thôi?

Đúng như hấn đoán, Thượng thư bộ Lễ thật là có ý muốn lật lọng. Qua được ải này sẽ liền cao bay xa chạy về dưới trướng Vĩnh Dương, còn tư binh chỉ dựa vào một mảnh giấy thì cũng há có thể lấy đi. Cái cơ đồ làm chủ ba tỉnh mà hấn ôm hi vọng bấy lâu không thể dễ dàng dập tắt.

- Vương gia...

- Được rồi, không lãn tay cũng được...

Trịnh Phi Vũ cố ý kéo dài câu nói.

- Huyết Từ, như đã hứa, giữ mạng ông ta nhưng lấy ngón tay về, sau này còn có thể dùng để gác bút.

Sau đó còn mỉm cười bồi thêm một câu:

- Lựa góc độ mà chặt đẹp một chút, ta tin tưởng tài năng của nàng!

Thượng thư bộ Lễ bị dọa đến tái xanh cả mặt, các nếp nhăn trên trán xoắn tít lại với nhau.

- Thần sẽ lãn tay, thần sẽ lãn tay...

Trịnh Phi Vũ nắm lấy tờ giấy có in dấu tay màu đỏ phía dưới cùng đắc ý cười. Hắn đứng dậy, phui phui tà áo rồi vỗ vỗ vai quan Thượng thư:

- Thượng thư ông vất vả rồi!

Sau đó cùng Huyết Từ rời đi.

- Ha ha, nàng nói xem, mặt lão ta vừa rồi có phải rất buồn cười không? Ha ha...

Trịnh Phi Vũ cười rung cả người, đứng cùng Huyết Từ trên một bãi đất cao ven sông ngắm trăng sáng hiem hoi của mùa đông lạnh lẽo. Ý tưởng ngắm trăng cũng là Trịnh Phi Vũ hẳn đề xuất, một mực đòi kéo nàng theo. Thấy nàng im lặng, hắn lại tiếp tục:

- Nàng không thấy buồn cười ư? Ta thấy cái danh xưng Cữu vương gia của mình đã bị hình ảnh sát thủ nàng lu mờ mất rồi, ha ha, lão già đó còn sợ nàng hơn cả ta nữa!

Nói rồi lại ôm bụng cười.

Huyết Từ nhìn một bộ khoái trá như địa chủ được mùa của kẻ bên cạnh thì chỉ biết mỉm cười chào thua. Những lúc như thế này... hắn thật trẻ con.

- Hai người làm gì đấy?

Trịnh Phi Vũ vừa vào phòng đã thấy Bùi Lực và Đinh Nhân Sâm chụm đầu bàn bạc điều gì.

Vì tình hình đất nước bất ổn nên việc ngắm trăng rất xa xỉ. Trịnh Phi Vũ không phải người thích xa xỉ mà Huyết Từ thì càng không nên chưa đầy một khắc thường trăng đã phải hỏi phủ.

- Vấn đề lương thực gặp phải khó khăn, thưa vương gia!

- Lương thực tiếp tế cho quân dẹp tạo phản? Tại sao khó khăn?

Trịnh Phi Vũ cời tấm bạch y bào rồi ngồi vào ghế chính giữa, hướng mắt nhìn hai người phía dưới.

- Chiến sự đang diễn ra khiến nhiều nơi mất mùa nên lương thực thiếu hụt, giá lương thực lên cao chưa từng có.

Bùi Lực lại tiếp tục bẩm báo.

- Dù vậy nhưng cũng làm sao nghiêm trọng đến nỗi không đủ cho quân lương?

- Là địa chủ và quý tộc muốn đầu cơ tích trữ!

Đinh Nhân Sâm bây giờ mới lên tiếng.

- Đầu cơ?

- Đúng vậy, nhân việc lương thực thiếu hụt, họ mua chúng vào với giá cao để tích trữ, chờ đến khi cạn kiệt lương thực sẽ tung ra với mức giá cao ngất ngưỡng. Đây chính là chiêu trò của giới quý tộc và địa chủ, nhờ thế họ ngày một giàu lên và kẻ nghèo ngày càng túng quẫn, bản hàn thậm chí phải bán thân làm nô tỳ, nô bộc để có miếng cơm qua ngày. Nhưng trong tình hình này, chỉ sợ kẻ đứng đằng sau vụ đầu cơ chính là tên phản tặc Vĩnh Dương kia!

Đinh Nhân Sâm vừa hết lời, cả gian phòng ba người rơi vào im lặng.

- Sao vậy? Ta nói gì sai sao?

- Ha ha, cứ tưởng người chỉ biết đàn hát, chạy nhảy không ngờ còn hiểu rõ kiến thức thương trường.

Trịnh Phi Vũ bất ngờ bật cười. Cái tên họ Đinh kia nhìn thế mà cũng có đầu óc. Bùi lực đối diện thì vỗ tay tán thưởng.

- Hừ, các người có phải xem thường ta quá rồi không? Tuy không theo nghiệp thương nhân nhưng gốc gác ta là chính tông thương gia đấy nha!

Đinh Nhân Sâm nhìn hai kẻ kia lờ mờ.

- Vậy thì thương gia đại nhân, người nói ta nghe đối sách ứng phó được không?

Trịnh Phi Vũ một bộ giả tạo trung ra.

- Đối sách? Ta chưa từng nghĩ qua!

Đinh Nhân Sâm tươi cười giả lả. Hắn chỉ đoán được nguyên nhân chứ cái gì đối cái gì sách thật chưa nghĩ qua.

- Hừ, may sao người sáng suốt không theo nghiệp thương, nếu không thì đã tán gia bại sản từ lâu!

- Đừng có trù ẻo ta!

- Vương gia, vậy người định xử lý chuyện này như thế nào?

Bùi lực xin ý kiến để hành sự.

- Chuẩn bị kiệu đi, ta bây giờ vào diện kiến hoàng thượng!

- Bây giờ sao ạ? Liệu có kinh động giấc ngủ của người không?

- Người nghĩ tình thế đất nước nguy cấp thế này mà hoàng thượng người có thể ăn ngon ngủ yên à?

Trịnh Phi Vũ nói xong đứng dậy, rút tấm áo bào khoác vào người rồi rời đi.

Hoàng cung rộng lớn đầy gió lạnh.

Những ánh đèn được đặt dọc lối đi trên trường lang sáng lấp lờ, lay lắt.

Kiệu của Trịnh Phi Vũ đã đợi hắn trước cửa cung, vừa thấy người đến cả đoàn liền chỉnh chu nghiêm trang đứng thẳng.

- Xong rồi, bây giờ hồi phủ nghỉ ngơi thôi!

Trịnh Phi Vũ vương vai ngoác miệng ngáp lớn, không hề có ý giữ chút hình tượng nào cho bản thân.

- Vương gia, tại sao người lại muốn xin hoàng thượng mở kho lương?

Vừa về đến phủ, Bùi Lực đã hướng hắn hỏi nhỏ.

- Ngày mai người cho người mang lương thực tung ra chợ, thét giá một cân mười lượng vàng cho ta.

Trịnh Phi Vũ không trực tiếp giải đáp mà chỉ ra lệnh. Nhưng Bùi Lực nhanh nhạy liền hiểu ra, mỉm cười gật đầu tuân lời.

Vương gia hắn chính là muốn mang một số lượng lớn lương thực đẩy ra ngoài tiêu thụ, quý tộc và địa chủ dù giàu có và muốn đầu cơ đến đâu cũng không thể chấp nhận nổi mức giá một cân mười lượng vàng. Bọn họ không thu mua tiếp thì mức giá sẽ nhanh chóng giảm xuống. Mà bản chất của tầng lớp địa chủ chính là tham lam và mong muốn thu lợi nhiều nhất có thể, thấy giá giảm nhất định sẽ mang hết lương thực đã tích trữ trước đó bán tháo ra.

Lượng hàng hóa nhất thời tăng nhanh sẽ đồng thời kéo giá giảm xuống. Triều đình lúc này mua lại lương thực đã bán trước đó với giá thấp hơn nhiều lần so với giá bán ra, phần lời sẽ xung vào quốc khố, làm lợi quốc gia.

Đây chính là “nhất tiến hạ song điều”.

- Không xong rồi!

Đinh Nhân Sâm đột nhiên từ trong sảnh lớn chạy lại, gương mặt lo lắng bất an.

- Có chuyện gì?

Thái độ của Đinh Nhân Sâm làm Trịnh Phi Vũ tâm trạng như chùng một nhịp. Việc có thể khiến tên này lo lắng đến mức hốt ha hốt hải như thế thì chỉ có

thể liên quan đến một người. Quả nhiên...

- Hoàng thái hậu có lệnh triệu Cửu vương phi vào cung, Huyết Tử đã bị người đưa đi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đêm nay hoàng cung sáng rực đèn đuốc.

Đặc biệt tại cung của Hoàng thái hậu, quân lính dày đặc.

- Vương gia, phát hiện có địa đạo phía trong phòng ngủ của Hoàng thái hậu!

Bùi Lực chạy lại thông báo.

- Mau mở!

Trịnh Phi Vũ lạnh giọng quát.

Hắn từ lúc nhận được tin Huyết Tử bị người của Hoàng thái hậu đưa đi thì ruột gan nóng như lửa đốt, khinh công chạy một mạch không ngừng nghỉ từ vương phủ đến hoàng cung. Cho quân vây kín tấm cung Hoàng thái hậu chưa đủ, hắn ra lệnh cho người lật tung gạch đá dưới sàn, chỉ hận không thể đốt trụi cả điện Thái hậu này.

Hoàng cung một đêm náo loạn, đến hoàng thượng cũng chỉ có thể lác đầu mà đi giá.

- Cửa vào mật đạo đã bị phá hủy rồi, thưa vương gia!

- Khốn kiếp!

Nghe thuộc hạ thông báo, Trịnh Phi Vũ hai tay cuộn chặt thành nắm đấm, các đường gân tay nổi hẳn cả lên. Giờ phút này, ánh mắt hắn cuộn trào một cơn lửa giận mãnh mẽ dường như có thể thiêu rụi bất cứ thứ gì, nhưng đôi mắt đó lại sắc lạnh đến vô cùng.

Hỏa và hàn cùng xuất hiện, thiên hạ đại loạn...

- Đã lâu không gặp, hoàng hậu của ta!

Giọng điệu như yêu nghiệt, nam nhân hắc y bảo tươi cười ngồi trên chiếc ghế có đệm thoải mái, tựa lưng vào thành ghế nhướng mắt nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt.

- Tốt nhất nên trói ta lại, ta không thể đảm bảo bây giờ bản thân có thể kiềm chế mà không liền giết ngươi!

Huyết Tử lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt ngoài hai chữ “chán ghét” tuyệt không có chút cảm xúc nào hơn.

- Ha ha, nhường đó thời gian không gặp ta nhớ nàng biết bao, vậy mà nàng vừa gặp chỉ có thể nói với ta câu này?

Vinh Dương mỉm cười đứng dậy tiến lại gần, đôi tay giương lên có ý muốn chạm vào mặt nàng lán mịn.

“Soát!”

Huyết Tử bất ngờ lác mình tránh khỏi cánh tay đang hướng đến, vọt nhanh đến rút lấy thanh kiếm treo trên giá gần đó rồi xoay người vung về hướng kẻ kia.

“Keng!”

Vinh Dương chính xác đỡ được một kiếm mà nàng chém tới. Cũng may hắn đoán được của nàng hành động nên đã chuẩn bị sẵn kiếm trong người.

- Vương gia!

Lính canh bên ngoài nghe thấy tiếng đao kiếm nên vội vã chạy vào. Nhưng hắn chỉ lạnh lùng quát một tiếng:

- Cút!

Đám lính canh không hiểu tại sao nhưng nghe giọng điệu chủ nhân mà đoán ý nên lục đục kéo nhau lùi ra ngoài, luôn tiện đóng lại cửa.

- Nàng cứ thế này thì ham muốn chinh phục nàng của ta lại càng lớn, làm sao đây?

Hắn tà mị dâng lên nụ cười.

- Ta không quản!

Huyết Từ nói xong liền nhún chân khinh công bay lên lại vọt chém xuống một nhát. Vĩnh Dương phi thường tiếp tục đỡ trúng. Nhưng lần này hắn thực sự mất kiên nhẫn, chuyện quân đang rồi không thể cùng nàng dây dưa đùa giỡn.

“Phụt!”

Một đám bột trắng từ tay áo hắn bất ngờ bay ra. Huyết Từ nhanh tay bịt lấy mũi nhưng không kịp, hai mắt cơ hồ mờ dần đi.

Nàng lắc lắc đầu cho tỉnh táo.

- Ngươi... hạ lưu...

Nói xong liền lao đao ngã xuống, chuẩn xác rơi vào vòng ôm của hắc y bào nam nhân.

- Hạ lưu, chính là bản chất của ta!

Vĩnh Dương mỉm cười nhìn nữ nhân ngoan ngoãn nằm trong lòng rồi dứt khoát bế nàng về phòng.

Bên ngoài có tiếng chim hót.

Huyết Từ khê cử động, đôi mắt muốn mở ra nhưng vẫn nặng nề khép chặt. Nàng nghe bên cạnh có hơi thở lạ xen lẫn tiếng cười khê quý dị. Dây thần kinh mạnh mẽ hoạt động khiến nàng bừng mở mắt, giật mình nhìn ngay sang kẻ đang nằm nghiêng người, một tay chống đầu nhìn nàng bên cạnh.

- Ngươi... Vì sao ta...

Tay chân linh hoạt còn hơn đầu óc, khi nàng chưa ý thức được chuyện gì xảy ra thì tay đã đưa vào ống tay áo rút lấy con dao hay mang theo, muốn đâm tên nam nhân tươi cười như yêu nghiệt này. Nhưng nàng sờ quanh cổ tay một hồi cũng không thấy con dao của mình đâu.

- Hi, lúc nàng ngủ ta đã lấy nó ra rồi, hiện đang vút trên bàn ấy!

Vĩnh Dương nói rồi liếc mắt tốt bụng giúp nàng nhận biết vị trí tiểu đao.

Tác dụng của thuốc mê đêm qua vẫn chưa hết, toàn thân Huyết Từ vừa ngồi dậy thì lại vô lực ngã xuống.

- Ngươi rút cuộc đêm qua đã làm gì?

Vĩnh Dương nghe xong nhếch miệng thú vị cười tươi:

- Nàng thử nói xem kẻ hạ lưu như ta đêm qua đã làm gì nữ nhân xinh đẹp như nàng?

Huyết Từ bị đá kích nặng nề, nhắm hai mắt lại không biết suy nghĩ điều gì. Nhưng hành động này của nàng lại vô tình khiến Vĩnh Dương hắn thật hài lòng lại lần nữa lòng Bò Tát trời dậy:

- Yên tâm đi, ta đêm qua gì cũng chưa làm qua! Tuy nhiên, nếu sau này nàng không ngoan ngoãn thì ta không đảm bảo sẽ có thể không thủ tính bộc phát!

Thấy Huyết Từ im lặng không đáp, hắn dùng tay nắm lấy cằm nàng nâng lên:

- Từ lúc nàng từ kinh thành bị bắt đến đây lộ trình đi mất hết bảy ngày, bảy ngày đó đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nàng không định hỏi ta Trịnh Phi Vũ bây giờ như thế nào sao?

Nghe nhắc đến Trịnh Phi Vũ, nàng liền mở mắt nhưng vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn kẻ trước mặt.

- Ai nha, xem ra nàng cũng có chút quan tâm đến hắn, vậy để ta tiết lộ cho nàng đôi chút thông tin.

Từ đôi mắt tà ác của Vĩnh Dương bất ngờ toát ra sát khí, Huyết Từ cảm nhận được điều đó nhưng thật sự không hiểu tại sao tên yêu nghiệt này lại có

phản ứng như vậy.

- Hấn... đại khai sát giới!

“Đại khai sát giới?”, những từ đó vụt qua trong đầu Huyết Từ khiến nàng trở mắt kinh ngạc.

Như đọc được suy nghĩ của nàng, Vĩnh Dương nhướn mày giải đáp:

- Đúng vậy, Trịnh Phi Vũ hấn bây giờ chính thức thống lĩnh quân lính đánh trận. Trước đó, hấn lên triều nghị sự cùng bá quan, có một viên quan yêu cầu chủ hòa liền bị hấn một kiếm xuyên tim, từ đó, không còn thêm một người nào dám đưa ra ý kiến chiều hàng ta nữa! Trên chiến trường, hấn cuồng đã như Thần Chết giết người vô số, thầy chất thành núi. Nhờ vậy trong vòng bảy ngày mà hai trong số năm thành ta giành được đã bị hấn lấy lại. Nàng nói xem, tất cả hành động đó của hấn có phải vì nàng mà ra không?

Vĩnh Dương cố ý ngân dài câu nói, những ngón tay đang nắm trên cầm Huyết Từ siết chặt.

Tác dụng của thuốc mê đến bây giờ đã hoàn toàn hết tác dụng, Huyết Từ liền nhân cơ hội dùng sức nắm lấy cánh tay đang bóp chặt cầm mình, nghiêng người dồn lực vào bàn chân, nhún người nhảy qua Vĩnh Dương đang nằm mà xuống giường.

- Hà hà, hảo công phu!

- Đúng phí lời, rốt cuộc ngươi bắt ta đến đây có mục đích gì?

Huyết Từ đứng thẳng người nhìn kẻ nằm trên giường hỏi.

- Để xem nàng đối với Trịnh Phi Vũ hấn như thế nào quan trọng, sau này ta hoàn thành nghiệp lớn còn có thể phong nàng lên ngôi hoàng hậu!

Vĩnh Dương gương mặt thập phần thật thà trả lời.

- Hoang đường!

- Hoang đường hay không sau này sẽ rõ, còn bây giờ thì hoàng hậu của ta, nàng hãy ngoan ngoãn ở trong phòng tránh ra ngoài bị quân lính làm tổn thương, khiến bản vương đau lòng!

Vĩnh Dương xoay người ngồi dậy mỉm cười nhìn nàng rồi khoác tấm hắc y bào, thông dong bước đi. Huyết Từ đẩy cửa bước ra, bên ngoài có hơn năm mươi tên canh giữ, các cửa đều cho đóng gỗ hình chữ thập chắc chắn. Nàng trong tay hiện giờ lại không có kiếm, sức lực cũng chưa hồi phục hoàn toàn nên đành ngồi lại chờ đợi thời cơ.

Mãi đến khi trời khuya tối đen như mực, Huyết Từ vừa thổi tắt đèn thì Vĩnh Dương bước đi nặng nề trở về, đẩy cửa phòng vào trong.

- Ai?

Nàng lên tiếng cảnh giác.

- Người có thể vào phòng hoàng hậu của ta thì ngoài bản vương còn dám có ai?

Huyết Từ nghe xong thấp lại đèn. Đèn vừa sáng liền thấy nam nhân mặc hắc y bào ngồi bệt dưới đất chân cong chân duỗi, nhắm mắt tựa lưng vào tường.

- Ngươi bị thương?

Nhảy cảm với mùi máu tanh lại thấy sắc mặt tên kia nhợt nhạt, Huyết Từ đoán ngay rằng hấn vừa ra trận.

- Đúng vậy, nên nàng có thể nhân cơ hội này giết ta!

Vĩnh Dương thản nhiên gọi ý cho nàng.

Nhưng nàng là người thông minh, qua vài lần giao đấu đã thừa hiểu bản thân không thể là đối thủ của hấn, dù là ngay trong lúc hấn trọng thương này.

Như đoán được suy nghĩ của nàng, hấn từ từ mở mắt nở nụ cười yêu kiều:

- Nếu không nở lòng ra tay thì lại đây giúp ta xử lý vết thương đi!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Vĩnh Dương cúi lưng trần để lộ rõ một vết chém thật sâu và dài trên đó. Hắn vận áo đen nên không biết máu ra nhiều bao nhiêu, chỉ thấy tấm lưng bết một màu đỏ.

Huyết Từ dùng khăn sạch thấm nước rồi nhẹ nhàng lau qua, đôi lúc chạm đến vết thương khiến Vĩnh Dương hấn nhãn mặt.

- Trịnh Phi Vũ thế nào?

Nàng lấy lọ thuốc nhỏ rắc lên vết thương, hờ hững hỏi.

- Tại sao tự dưng lại hỏi việc này?

Vĩnh Dương không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Kề có thể làm người bị thương đến mức này, khắp thiên hạ không có mấy người!

- Ha ha, có phải ta nên vui mừng vì được nàng đề cao không? Đúng vậy, ta chính là bị Trịnh Phi Vũ hấn đả thương, nhưng chỉ sợ hắn không qua khỏi đêm nay.

“Choang!”

Huyết Từ bất cẩn làm rơi lọ thuốc bèn ngồi xuống nhặt. Nhưng chưa kịp đã bị Vĩnh Dương nắm lấy cổ tay kéo lên ngồi vào lòng hắn.

Chạm vào bờ ngực trần rần chắc khiến nàng đỏ mặt ngoảnh đi, lại bị hắn bóp cằm bắt buộc nhìn vào mắt.

- Không hỏi tại sao hắn không thể sống qua đêm nay ư?

Vĩnh Dương ánh mắt hiện lên tia tà ác nhưng miệng vẫn mỉm cười.

- Trịnh Phi Vũ hắn không phải là người nói chết liền chết!

Huyết Từ chắc chắn khẳng định.

- Nàng tin hắn đến vậy?

Trước câu hỏi của Vĩnh Dương, nàng im lặng không trả lời.

- Vậy chúng ta cá cược xem, nếu trong ba ngày có tin báo tử của hắn gửi đến thì nàng sẽ cam tâm trở thành người của bản vương?

Đèn cây lay lắt sáng phản chiếu hình bóng hai người lên vách tường, căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng nói nhẹ nhàng của nữ nhân:

- Được!

- Vương gia, vương gia, người làm sao thế này?

Tại doanh trại của Trịnh Phi Vũ, Bá Cường và Bùi Lực mặt mày xám xịt lo lắng cho vương gia của mình. Quân sĩ bên ngoài cũng bất an không kém, ngược xuôi len lén xem bên trong.

Trịnh Phi Vũ nằm im trên giường để mặc cho đại phu băng bó vết thương ở bụng. Hai vàng mắt thâm đen khép chặt, đôi môi tím ngắt, thân nhiệt hạ thấp đến đáng sợ. Thỉnh thoảng còn ối ra máu đen. Hắn bây giờ hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

- Mau nói, vương gia rốt cuộc là làm sao?

Bá Cường nóng nảy tóm lấy cổ áo của vị đại phu lồi phất đứng dậy.

- Người bình tĩnh đi!

Bùi Lực bên cạnh khó khăn giúp đỡ, gỡ vị đại phu già thoát khỏi con thịnh nộ của huynh đệ mình.

- Bầm, bầm vương gia bị trúng độc ạ!

Lão đại phu run run cúi đầu đưa ra đáp án.

- Trúng độc?

Bá Cường, Bùi Lực đồng thanh.

- Vâng, theo triệu chứng và mạch tượng, lão thần dám khẳng định vương gia ngài ấy đã trúng độc, mà nguồn gốc là từ vết thương hở trên bụng kia ạ! Có khả năng thanh kiếm đâm ngài ấy có tẩm độc nên mới dẫn đến như thế này!

- Tên Vĩnh Dương khôn kiếp, dám dùng cách thức dê hèn này với vương gia! Còn ông, đã biết người bị trúng độc tại sao không mau đi bốc thuốc chữa bệnh còn lè mè đứng đây?

Nghe Bá Cường lớn tiếng quát, lão đại phu hoảng sợ run rẩy quỳ rạp xuống đất:

- Xin đại nhân tha mạng, lão thần vô năng không nhận biết được loại độc vương gia trúng phải, nên... nên...

- Đồ vô dụng nhà ngươi cút ngay cho ta! Người đâu, mau dán thông cáo tìm đại phu giỏi!

Bá Cường tức giận đá văng vị đại phu quỳ trên đất rồi ra lệnh. Lão lồm ngồm bò dậy nhanh chóng xách hộp thuốc chạy đi, đâm sầm cả vào Đình Nhân Sâm đang bước vào.

- Ai nha!

Đình Nhân Sâm kêu đau ôm ngực tiến vào, nhìn Trịnh Phi Vũ sắc mặt tím đen trên giường ngạc nhiên hỏi:

- Hắn trúng độc?

- Ừ, là Vĩnh Dương hạ độc vào kiếm!

- Để ta xem!

Đình Nhân Sâm đẩy Bá Cường vương vãi sang một bên rồi ngồi xuống mép giường, đưa tay lật mí mắt Trịnh Phi Vũ xem xét.

- Đến cả lão ngự y giỏi nhất được truyền đến kia còn chịu thì người có thể làm gì!

Bá Cường nghi ngờ hỏi.

- Hừ, vậy chờ đến khi tìm được người trị bệnh thì các người cứ đưa lên thiên đình mà chữa bệnh cho hắn!

- Cái tên họ Đình nhà người...

- Bá Cường, ta đã bảo người bình tĩnh đi! Đình Nhân Sâm, người tiếp tục!

Bùi Lực lên tiếng ngăn lại hai kẻ trước mặt đang phí thời gian.

- Loại độc này ta biết!

- Vậy cách giải độc thì sao?

Bùi Lực tin tưởng hỏi, Đình Nhân Sâm trước nay là kẻ hay ngao du đây đó, kiến thức và kỹ năng đương nhiên nhiều hơn người thường.

Đình Nhân Sâm không trả lời mà tiến đến lấy giấy bút ghi tên một số loại cây quý chỉ mọc ở nơi đồi núi cao hiểm trở rồi đưa cho Bùi Lực.

- Mang những loại này về càng sớm càng tốt!

Nhận lấy tờ giấy, Bùi Lực kéo Bá Cường cùng đi tìm, giao phó Trịnh Phi Vũ bệnh tình lại cho Đình Nhân Sâm.

Hai người vừa rời đi, Đình Nhân Sâm liền thở phào nhẹ nhõm:

- Phù, cuối cùng cũng lừa được họ!

- Tam vương gia, quân triều đình đã giành lại tất cả các tỉnh, chúng ta chỉ còn thành này nữa mà thôi!

Một tên thuộc hạ mặt lem mờ hôi nhễ nhại chạy vào thông báo.

- Cái gì? Mới năm ngày mà làm sao bọn chúng lại nhanh như vậy chiếm lại thành?

Trong những ngày qua, vết thương trên người Vĩnh Dương nặng hơn hẳn tướng, không thể ra trận được nên đành ở phủ dưỡng thương, giao lại quyền cho Hữu tướng. Không ngờ thời gian chỉ có vùn vện năm ngày mà quân triều đình đã tràn đến.

- Thừa vương gia, là do binh lực dưới trướng Trịnh Phi Vũ quá mạnh, quân của chúng ta vừa bị thiếu quân lương, lại đi rừng mắc bệnh sốt rét, thiệt mạng hơn nửa...

- Trịnh Phi Vũ hẳn chưa chết sao?

Hắn ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, còn ra trận giết rất nhiều quân của ta!

- Truyền lệnh xuống, hôm nay ta đích thân cầm quân giành lại thành vừa mất!

Vĩnh Dương nói xong thì phất áo đi thẳng một đường đến phòng Huyết Tử, đá văng cửa phòng.

- Ngươi làm gì?

Huyết tử bị hấn bất ngờ xông vào nắm cổ tay thì kinh ngạc hỏi.

- Dẫn nàng đến gặp Trịnh Phi Vũ!

Không đợi nàng phản kháng, hắn bế luôn nàng tiến ra cửa đưa lên ngồi cùng với hắn một con ngựa mà phi thẳng. Mà Huyết Tử, nửa điểm cũng không có dấu hiệu muốn phản kháng. Đây chẳng phải là cơ hội quá tốt cho nàng thoát thân sao?

Trên thành cao, Trịnh Phi Vũ một thân bạch y bào trắng như tuyết không vướng bụi, tay cầm kiếm chăm chú nhìn về trước. Gió mạnh thổi phất tẩm áo bào làm nổi bật lên khí chất vương giả, tạo khí thế sục sôi cho đoàn quân bên trong thành.

Hắn nhờ có Đinh Nhân Sâm biết những loại cây giải độc mà phi thường sau một đêm đã khỏi bệnh. Sau đó nhân cơ hội lan tin ra ngoài rằng quân triều đình có thần tiên giúp đỡ, khí thế tăng gấp bội, số người đồng ý gia nhập đội quân bình loạn của hắn nhờ thế cũng tăng gấp đôi.

Từ xa, hơn một vạn người ngựa ầm ầm tiến đến, cờ hiệu bay phấp phới.

Vừa nhìn thấy bóng áo trắng muốt đi phía trước đoàn người ngựa, máu của Trịnh Phi Vũ như chảy nhanh hơn bình thường, chỉ hận không được chạy đến cướp lấy nàng từ trong tay kẻ ngồi ngay sát sau nàng, Vĩnh Dương.

- Khốn kiếp, bàn tay hắn đang đặt ở đâu vậy chứ!

Trịnh Phi Vũ nghiêng răng nhìn đến bàn tay nổi bật từ ống tay áo đen đang ôm ngang hông Huyết Tử. Hai người đang cười chung ngựa đi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Vĩnh Dương vận hắc bào đen rộng theo gió thổi tung về sau. Hắn siết chặt vòng ôm Huyết Tử như sợ bị cướp mất mặc dù đã cho nàng dùng qua loại dược hạn chế sức lực, khiến nàng không thể khinh công hay dùng kiếm, ngay cả ngồi cũng không vững.

Trước mặt hắn là tòa thành cao cùng một hàng thủ vệ dày đặc đã giương cung sẵn sàng chiến đấu.

- Vĩnh Dương, mau giao người, buông vũ khí!

Phía trên, Trịnh Phi Vũ lớn giọng hướng xuống, ánh mắt vẫn chưa hề rời khỏi bạch y nữ tử.

- Giao người? Hừ, hôm nay ta sống nàng sống, ta chết nàng sẽ theo! Ngươi có giỏi cứ đến cướp!

Vĩnh Dương tinh thần không hề thua kém mạnh mẽ thách thức. Cả đoàn quân phía trong thành và hơn vạn quân ngoài thành đã hùng hục khí thế, chỉ đợi chủ tướng của mình phát động một tiếng liền sẽ xông lên quyết chiến. Thế nhưng Trịnh Phi Vũ chỉ hất tay ra hiệu gì đó, hai tên thuộc hạ phía sau đã mang ngay một bao lớn đặt lên thành cao. Bao vải vừa được cởi bỏ, Vĩnh Dương lập tức cứng người. Ngồi trong lòng hắn, Huyết Tử rõ ràng cảm nhận được điều đó.

- Thập Nhất hoàng muội!

Vĩnh Dương vô thức phát thành lời.

- Tam hoàng huynh, cứu muội, cứu muội! Muội sợ lắm... Á...

Thập Nhất công chúa bị trói tay chân đứng trên thành cao run rẩy một mình, chỉ một chút sơ sẩy liền rơi xuống đập đầu mà chết.

- Thế nào? Chúng ta làm một cuộc trao đổi?

Trịnh Phi Vũ một bộ thần nhiên nhìn Vĩnh Dương hỏi nhưng trong lòng ruột gan đang rộn rạo không yên.

Vĩnh Dương và Thập Nhất là huynh muội thân ruột do Hoàng thái hậu sinh ra. Hắn tuy nham hiểm và thủ đoạn với bao nhiêu người nhưng đối với người em gái này lại rất mực yêu chiều. Thập Nhất dù có gây ra chuyện kinh thiên động địa thế nào đi nữa thì hắn cũng sẽ nhẹ nhàng giải quyết êm xuôi. Có lần vì giận lấy nên vị công chúa ngang ngược kia đã ngộ sát một công tử nhà quan Thượng thư bộ Hình có tình ý với mình trong lần yến tiệc ở phủ Thượng thư.

Thượng Thư bộ Hình khác với bộ Lễ và các bộ khác, gia tộc ông ta mạnh và quyền thế hơn gấp nhiều lần. Vậy mà Vĩnh Dương trong một đêm đã ngụy tạo thành một vụ diệt môn do đạo tặc hoành hành. Một gia tộc Thượng thư lớn mạnh đã bị hắn làm cho sụp đổ chỉ để che giấu tội giết người cho hoàng muội thân ruột của mình.

Nắm được điểm này nên Trịnh Phi Vũ trước đó đã lấy cớ Thập Nhất bị truyền nhiễm mà giam tại phủ, đợi đến hôm nay mới mang ra làm vật trao đổi.

Bên dưới, Vĩnh Dương thất thần nhìn lên em gái sắc mặt đã trắng bệch không chút máu khăn thiết cầu xin hắn, hai bàn tay cuộn chặt thành nắm đấm hằn lên những đường gân.

- Ta có đáng để người hi sinh em gái mình không?

Trong lòng Vĩnh Dương, Huyết Từ nhẹ lên tiếng. Những ngày qua bị giữ lại tại phủ của hắn, nàng đã biết hắn vì vị công chúa kia mà lo lắng không yên, thường cho người xem xét tình hình của nàng ta.

Vĩnh Dương im lặng, ánh mắt mơ hồ không rõ đang có dự định gì.

- Ta không có lòng kiên nhẫn chờ người đâu, mau quyết định đi!

Trịnh Phi Vũ nôn nao dùng kiếm chạm nhẹ vào lưng Thập Nhất công chúa khiến nàng ta hét toáng đến khản cả giọng:

- Á, Tam hoàng huynh, muội sợ lắm! Huynh nhanh đến cứu muội đi mà, Tam hoàng huynh!

Đôi mày của Vĩnh Dương cuối cùng cũng giãn đôi chút, hắn mỉm cười ôn hòa nhìn Thập Nhất trên cao, tay trái giờ ra. Thuộc hạ hiểu ý dâng lên một bộ cung tên. Hắn nắm lấy cung rồi mỉm cười gượng gạo, không còn dùng lực để phát ra âm thanh to cho người phía trên có thể nghe thấy:

- Thập Nhất, hoàng huynh có lỗi với muội!

Nói rồi hơi ngã người kéo căng cánh cung trong tay, dứt khoát hướng lên trên.

Thấy Vĩnh Dương nhắm mắt tên về phía này, Bùi Lực và Bá Cường liền rút kiếm chuẩn bị sẵn sàng chém gãy nếu tên phản tặc kia dám bắn Trịnh Phi Vũ.

“Vút!”

Nhưng không ngờ, mũi tên vừa rời khỏi cung liền lao vút đi, mạnh mẽ, xuyên qua tim của Thập Nhất công chúa đang kinh ngạc tột độ kia.

Thời khắc mũi tên xuyên qua tim em gái, dường như vàng mắt của Vĩnh Dương có ngấn lệ, nhưng rất mơ hồ, đến cả Huyết Từ ngay sát cũng không biết rằng hắn có hay không đã đau lòng.

- Á!

Thập Nhất công chúa trúng tên, máu bắn ra nhuộm đỏ cả bộ y phục điểm lệ. Nàng ta chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hãi rồi rơi xuống như cánh diều đứt dây.

Một đạo thân ảnh từ sau bất ngờ vút qua ngựa của Huyết Từ, khinh công bay đến đón chuẩn xác thân hình Thập Nhất sắp chạm đất rồi mang đến bên ngựa của nàng. Nàng nhận ra người này, hắn chính là thuộc hạ thân tín bị cầm của Vĩnh Dương.

Nhưng Vĩnh Dương một lần cũng không nhìn đến, chỉ lãnh đạm buông một câu:

- Mang về an táng cẩn thận!

Sau đó quàng tay siết chặt hông Huyết Từ, hít lấy hương thơm trên tóc nàng.

- Nàng nói xem, ta nên trút mối hận này lên ai đây? Nàng? Hay hắn?

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng ngữ điệu chứa đầy oán hận.

- Ngươi nhần tâm hơn ta tưởng!

Huyết Từ không lạnh không nhạt trả lời hắn.

- Vì đại nghĩa diệt thân có gì không đúng? Ta không thể giao nàng cho hắn cũng không thể vì muối ăy mà vứt bỏ cơ đồ sắp đạt được! Tất cả mọi việc đều phải có chọn lựa và con người sẽ phải trả một cái giá tương ứng cho sự lựa chọn của mình.

Nói rồi hắn ngẩng mặt, ánh mắt thách thức nhìn lên cao đồng dặc tuyên bố:

- Người là của ta, giang sơn cũng là của ta, hôm nay ta sẽ giành lấy tất cả từ ngươi, Trịnh Phi Vũ!

Thời gian để âm thanh truyền từ nơi Vĩnh Dương đến Trịnh Phi Vũ chỉ trong nháy mắt nhưng Huyết Từ cảm thấy nó lại trôi qua thật chậm chạp, chậm chạp. Nàng chăm chú nhìn đến khuôn miệng ngạo mạn đã có ý muốn nhếch lên thành nụ cười của người trên kia.

Hắn mấp máy môi nói với nàng điều gì, nàng đọc được khẩu hình miệng đó, chỉ mỉm cười.

- Phóng tiễn!

Lò vừa dứt, một màn mưa tên liền ào ạt được phóng xuống. Đám lính của Vĩnh Dương liền xông lên dùng khiên sắt che thành một hàng rào chắc chắn.

Cổng thành mở ra, quân triều đình ồ ạt tràn đến, tiếng “Xông lên!” không phân biệt được là của quân bên nào hòa lẫn vào nhau vang dội cả đất trời.

Vĩnh Dương cười ngửa cùng Huyết Từ, hết giết bên này lại chém bên kia, máu bắn tung tóe. Tuy nhiên, trên áo của nàng không hề dính lấy một vết máu bởi hắn đã dùng chính tấm áo bảo đen của mình chắn hết tất cả.

- Nếu tiếp tục giữ ta thế này, ngươi sớm muộn cũng thua!

- Nếu thả nàng đi, ta mới thật sự thảm bại!

Vĩnh Dương thản nhiên nói.

Vừa lúc đó, Trịnh Phi Vũ từ trên thành cao nhún chân khinh công nhảy xuống, tay phải rút guom, vừa gấp phải kẻ địch liền một kiếm giết chết.

“Keng!”

Rất nhanh, Trịnh Phi Vũ đã cười lên một con ngựa rồi phi như bay đến chỗ Vĩnh Dương, vận lực vung kiếm.

Nhận phải một kiếm quá mạnh này lại phải đỡ lấy Huyết Từ bên mình nên Vĩnh Dương mất thăng bằng trên lưng ngựa, bèn ôm lấy nàng nhảy xuống. Trịnh Phi Vũ cũng khinh công nhảy theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Giữa chiến trường đầy gió bụi, mây mù xám xịt, hai nam nhân cao lớn đối đầu nhau khai triển kỹ thuật kiếm. Mà mỗi kiếm xuất ra đều vận hết lực hông đoạt lấy mạng đối phương.

Bụi bay mù mịt cả một khu vực rộng lớn.

Nam tử hắc y bảo Vĩnh Dương một tay ôm Huyết Từ, tay kia còn phải liên tiếp đỡ kiếm của Trịnh Phi Vũ tấn công đến. Thình thoảng đông một kiếm tây một kiếm giết kẻ địch xung quanh.

- Bao nhiêu đó là quá đủ cho nhường ăy năm ta gọi ngươi một tiếng “hoàng huynh”, từ lúc này ta sẽ không nương tay!

Trịnh Phi Vũ ánh mắt sắc lạnh đứng hiên ngang nhìn Vĩnh Dương vừa trúng một chiêu của hắn mà hộc máu.

- Đừng cố chấp nữa, mau buông tay đi, Vĩnh Dương!

Huyết Từ nhủ mày liễu nhìn đến nam nhân đang quyết giữ lấy nàng mặc dù đã trọng thương. Vết chém năm ngày trước là quá nặng, đến nay vẫn chưa lành hẳn.

- Nàng quan tâm ta?

Vĩnh Dương một bộ điềm tĩnh như không mỉm cười ôn nhu nhìn người trong lòng.

- Ngươi hà tất phải thế!

Huyết Từ tinh thần hỗn loạn nhưng điềm đạm khuyên ngăn.

Vĩnh Dương này nhìn bên ngoài thì đậm chất mưu mô và không từ thủ đoạn, nhưng nàng biết rõ, hắn cũng chính là như Trịnh Phi Vũ đối nàng thật tâm. Những ngày qua trong doanh trại của hắn, nàng thật không chịu ủy khuất gì. Ngay cả lúc Hoàng thái hậu muốn khó dễ đến tìm nàng si nhục thì cũng bị hắn thẳng thừng, không câu nệ mà mời người rời đi khiến Thái hậu tức giận đòi tuyệt thực.

Lí do Hoàng thái hậu tìm nàng là quá rõ ràng, nhưng qua đó nàng vô tình còn biết được thêm một chuyện nữa.

Vĩnh Dương vốn có thể cứu Thập Nhất ra khỏi vương phủ của Trịnh Phi Vũ nhưng hắn đã không tiến hành. Vì như thế sẽ đánh rạn động cò, hắn sẽ không thuận lợi mà cướp nàng đi. Chấp nhận hi sinh Thập Nhất là chuyện mà hắn đã dự tính trước, chỉ vì cố chấp muốn giành lấy một người mãi mãi không thuộc về hắn như nàng.

Vĩnh Dương cùng lúc bị chuyện quân chuyện nhà quẩn lầy, một chút cũng không thành thoi.

- Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta không phải người tốt đâu!

Nhân lúc Trịnh Phi Vũ bận rộn giết mấy tên giặc cò xung quanh, Vĩnh Dương cũng chém chết một tên gần đó rồi hướng tai nàng nói nhỏ.

- Viên dược ta cho nàng uống lúc sáng không chỉ khiến nàng mất hết sức lực mà còn là một viên độc dược đúng nghĩa. Nếu không có thuốc giải, thì hôm nay ta chết nàng cũng không thể sống!

- Ngươi làm như vậy cuối cùng để nhận được điều gì? Hạnh phúc? Mãn nguyện?

- Chỉ cần có nàng thì tồn tại ở đâu cũng đều như nhau!

“Keng!”

Một đạo kinh phong cực lớn kèm theo lực kiếm vô cùng mạnh mẽ bất ngờ ập đến khiến Vĩnh Dương ôm Huyết Từ bị đẩy lùi cả một đoạn. Lần này Trịnh Phi Vũ thực sự ra chiêu vô tình.

“Xoẹt!”

Thân ảnh bạch y vừa lướt qua, lòng Vĩnh Dương bất chợt lạnh buốt. Hơi ẩm dễ chịu vừa còn trong vòng tay nay đã bị người thành công đoạt mất, lại chính xác nhận thêm một kiếm nữa ngay bụng.

“Hộc!”

Vĩnh Dương gấp người dùng thân kiếm làm trụ đỡ, lần nữa ói máu tươi. Nhưng rất nhanh đã đứng dậy cao ngạo cúi đi vết máu trên miệng, ngược mắt nhìn đôi bạch y trước mặt với ánh mắt tràn đầy căm hận.

Bên kia, Trịnh Phi Vũ vui mừng khôn siết ôm chặt thân hình đã bao nhiêu ngày nhưng nhớ đến phát điên. Tuy nhiên hoàn cảnh bây giờ không cho phép hắn thể hiện tình cảm, đành nghiêng răng gọi một tiếng:

- Đình Nhân Sâm!

Thân ảnh sam áo nhiều màu từ đâu nhanh như gió đã xuất hiện, nhìn thấy Huyết Từ ánh mắt sáng rỡ.

- Bảo an nàng tốt! Nàng hiện trúng độc, ngươi nhanh nhanh bắt mạch!

Trịnh Phi Vũ nói rồi tin tưởng giao Huyết Từ lại cho Đình Nhân Sâm, muốn hắn mau chóng mang nàng về giải độc. Thế nhưng, giữa chiến trận loạn lạc như thế này đến thì dễ, đi khó ngàn lần, kẻ địch đầy rẫy khiến Đình Nhân Sâm dù cố gắng vẫn không thể vượt qua.

Đằng sau, Trịnh Phi Vũ và Vĩnh Dương thực sự quyết đấu trận đấu sinh tử. Xoay một vòng, cả hai đồng loạt đã chém trúng đối phương một kiếm. Ngay sau đó liền nhún chân tung cước mạnh mẽ, bụi bay mù, áo choàng chùng bị khí tức ở chân đối phương thổi bay về sau. Nhưng thể lực bây giờ đã khác, Trịnh Phi Vũ vẫn là người chiếm thế thượng phong, khinh công bay lên rồi bất ngờ rút kiếm chém xuống. Vĩnh Dương bên dưới đỡ được, hai thanh kim loại chạm vào nhau phát ra âm thanh chói tai. Nhưng lực kiếm của Trịnh Phi Vũ quá mạnh khiến Vĩnh Dương phải khụy một chân xuống đất, một lúc vận lực mới có thể đẩy kiếm phía trên ra.

Ngay lúc đó, Vinh Dương lại lần nữa trúng đòn, nhận một cú đá quá lực của Trịnh Phi Vũ lên ngực.

Nhân cơ hội chiếm thế hơn, Trịnh Phi Vũ ra đòn chí mạng, một kiếm đâm ngay bụng của người mà bao năm qua hắn vẫn gọi “Tam hoàng huynh!”.

- Tam vương gia vong mạng rồi, mau rút quân!

Lời nói không biết từ nơi đâu vang đến nhưng rõ ràng và rành mạch vô cùng. Đám quân phản loạn nghe thấy liền như rắn mất đầu bỏ chạy tán loạn.

- Ta muốn quay lại!

Huyết Từ dứt khoát nói với Đinh Nhân Sâm

- Không được, nàng hiện trúng độc không thể chần chừ!

- Mau đến đó!

Bị Huyết Từ khuất phục, Đinh Nhân Sâm vẫn là mang nàng trở lại nơi Trịnh Phi Vũ cùng Vinh Dương.

Gió lạnh thổi lùa từng cơn cuốn tung bụi mù, quất vào mặt người đến bỏng rát.

Quân phản loạn bỏ chạy, quân triều đình truy đuổi, chân thành một khắc trước còn nhiều loạn tiếng la hét, tiếng xung phong tiến lên, tiếng gươm đao kịch liệt chạm vào nhau nay bất ngờ vắng lặng.

Dưới đất cát vàng, một nam nhân hắc y bào vẫn gắng gượng chống kiếm đứng dậy nhưng sức lực không đủ, bất lực ngã xuống. Dù máu và cát dính bẩn cả y bào nhưng gương mặt tuấn tú đến mức yêu nghiệt vẫn không bị che lấp. Vinh Dương nằm ngửa người nhìn lên trời cao mỉm cười khiến người khác không hề có lấy chút nào cảm giác người này đang trên đường đến gặp Phán Quan âm phủ mà là thưởng thức cảnh đẹp trời đông.

- Hừ, cuối cùng thì ta cũng bại dưới tay ngươi, Trịnh Phi Vũ!

- Đây chính là cái kết mà ngươi tạo ra! Những thứ nếu không thuộc về mình thì không nên dục tâm đoạt lấy!

Vinh Dương bất ngờ bật cười, thân mình hơi co rút, từ khe miệng trào ra một dòng máu đỏ tươi tô đậm cho bức tranh thê lương, ảm đạm ngày đông. Hắn nhìn đến bóng bạch y nữ tử đang tiến lại gần, muốn nói thật nhiều nhưng hơi sức không còn.

- Ta đã sai!

Hắn nhìn theo từng cử động của Huyết Từ, hắn thấy nàng đẩy Đinh Nhân Sâm ra, vô lực ngồi quỵ xuống cạnh hắn. Hắn rất vui, mỉm cười nói:

- Nàng cũng sai rồi!

Cố hít một ngụm khí, hắn yếu ớt cố gắng phát thành tiếng:

- Nàng sai khi đã cho rằng vì bản thân từ chối ta nên ta mới dốc tâm đoạt lấy, nhưng, ta thực sự, thực sự rất yêu nàng. Còn ta sai...- Vinh Dương bất chợt cười lạnh, nụ cười như mĩa mai chính bản thân mình- vì trong kế hoạch trước đó không hề dự đoán đến có sự xuất hiện của nàng. Ta, vốn dĩ phải lấy lòng binh sĩ, kéo họ về phía mình để làm mạnh thế lực, nhưng.. Ta không lấy lòng người để giành thiên hạ mà một mực muốn giành thiên hạ để lấy lòng người, nên mới dẫn đến kết cục như hôm nay.

Một câu này của Vinh Dương thật sự đã kích đến Huyết Từ và khiến những người có mặt phải kinh ngạc suy ngẫm.

Đúng vậy, muốn tạo phản, điều kiện đầu tiên là phải lấy được lòng dân chúng, quan lại và các tầng lớp khác để họ tình nguyện đi theo ủng hộ. Đây chính là “lấy lòng người để giành thiên hạ”. Thế nhưng có câu “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, gặp Huyết Từ tuy không thể khiến Vinh Dương từ bỏ cơ đồ tươi sáng mà hắn tự huyễn hoặc nhưng ý nghĩa của việc hắn làm đã khác. Hắn muốn vượt qua Trịnh Phi Vũ, muốn có quyền lực, muốn bá chủ cả giang sơn này cốt chỉ để lấy được lòng Huyết Từ nàng mà thôi.

Nói rồi hắn cong tay lấy từ trong đai áo ra một viên thuốc, hướng Huyết Từ nói:

- Đây là thuốc giải!

Huyết Từ kinh ngạc nhận lấy, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt hẳn đi.

- Tại sao ngươi...

- Cảm giác nàng sống... mà luôn day dứt khi nhớ đến ta, khiến ta hạnh phúc hơn khi thấy nàng không cam tâm chết cùng... chỉ có thể...

Tưởng như thời gian đã trôi qua thật lâu nhưng chỉ vồn vện chưa đầy nửa khắc...

Vinh Dương chưa nói hết lời thì hơi thở cuối cùng đã vụt mất, bàn tay vừa đưa thuốc cho Huyết Từ nặng nề rơi xuống làm cuộn lên một tầng bụi.

Một cơn gió lạnh nữa lại ủa đến, che lấp đi giọt nước trong suốt như thủy bích ầm ập rơi vào lòng bàn tay thô ráp...

Mưa...

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: CHƯƠNG 40

- Nàng tỉnh rồi!

Huyết Từ vừa bừng tỉnh mở mắt liền nghe bên cạnh có tiếng nói quen thuộc.

- Nàng đã ngủ suốt hai ngày qua, làm ta lo lắng thuốc giải không có công hiệu.

Trịnh Phi Vũ lời nói không giấu nổi sự vui mừng, nhẹ nắm vai Huyết Từ giúp nàng ngồi dậy.

Huyết Từ mơ hồ nhớ lại những sự việc của hai ngày trước...

Tại chân thành đầy xác người và máu tanh, nàng ngồi bên cạnh Vĩnh Dương nhìn hấn vĩnh viễn rời khỏi trần thế. Sau đó, trời đổ mưa to, máu tanh theo dòng nước rửa trôi thấm xuống lòng đất. Nàng bị Trịnh Phi Vũ dứt khoát kéo tay đứng dậy, không biết bằng cách nào trở về vương phủ, dùng thuốc giải rồi lịm đi.

- A, nàng tỉnh rồi!

Đinh Nhân Sâm chưa thấy người đã nghe tiếng, thỉnh thoảng từ cửa sổ vào vui vẻ nắm lấy cổ tay Huyết Từ bắt mạch.

- Ổn rồi, qua nguy hiểm rồi!

- Vậy người mau đi mua thuốc bổ cho nàng đi!

Trịnh Phi Vũ sáng khoái ra lệnh.

- Ách, vương gia à, Cửu vương gia thiên hạ vô địch à, người đã không cho ta ngủ suốt hai ngày rồi đấy nhé! Đây đây nhìn đi...

Đinh Nhân Sâm một bộ ủy khuất chỉ chỉ vào đôi mắt thâm quầng của mình. Hai ngày qua Huyết Từ chưa tỉnh, Trịnh Phi Vũ liền không hề chớp mắt mà ngồi bên cạnh chừm. Đã thế, dù cho Đinh Nhân Sâm hấn có khẳng định bao nhiêu lần là nàng đã không còn nguy hiểm nữa nhưng Trịnh Phi Vũ vẫn không an tâm, một mực bắt hấn phải thức cùng, phòng lúc bệnh nàng có biến mà không trở tay kịp.

- Vì người mà nhan sắc của ta tiêu tụy đến mức này, người không thấy đau lòng nhưng ta có nha!

Huyết Từ nghe đến mà bật cười, đôi môi hơi bạc nâng lên thành một đường cong mềm mại.

- Có cần ta cho người khắc lên mặt người một đoá hoa để tăng thêm độ mỹ lệ không?

Trịnh Phi Vũ lộ ra nụ cười thập phần nguy hiểm nhìn đến tên nam nhân đang lải nhải kia. Đinh Nhân Sâm sâu sắc cảm nhận được, nhảy dựng lên phốc ra bằng đường cửa sổ, miệng vẫn không ngớt:

- Được rồi, được rồi, ta đi, ta đi...

Căn phòng khôi phục trạng thái yên tĩnh.

- Nàng ốm đi rất nhiều!

Trịnh Phi Vũ nắm lấy đôi tay Huyết Từ ôn nhu nói.

- Vĩnh Dương nhất định không bỏ đói nàng, vậy là nàng không chịu ăn?

Trước sự truy hỏi sát sao của hấn, nàng chỉ thờ ơ đáp một câu:

- Ta không ngủ được!

- Gặp ác mộng?

Trịnh Phi Vũ dường như sáng tỏ. Huyết Từ trước mặt nhẹ gật đầu.

- Vậy trước khi bị bắt nàng vẫn ngủ ngon phải không?

Như một đứa trẻ có chuyện giấu diếm người lớn trót lọt, hấn cố gắng kìm nén nụ cười đã muốn rộng quá mang tai.

- Nếu không ngủ ngon, chẳng phải kẻ nào đó đã mất công vô ích hằng đêm đến canh ta ngủ sao?

Vẫn là vẻ đăm đăm thường ngày nhưng lời nói của Huyết Từ lại như một cơn gió ấm áp phớt nhẹ qua trái tim Trịnh Phi Vũ. Hấn kinh ngạc:

- Nàng phát hiện?

- Ừ!

Huyết Từ nhỏ giọng đáp lại, đôi cánh anh đào khẽ cong.

Từ lúc ở Lâm phủ, phát hiện nàng mất ngủ hằng đêm vì ác mộng nên sau này tuy chia phòng ngủ nhưng Trịnh Phi Vũ vẫn đều đặn mỗi đêm đến bên giường nàng, nắm tay nàng đến lúc nàng chìm hẳn vào giấc ngủ mới trở về. Hấn lúc đến hay đi đều sử dụng khinh công, bước chân rất nhẹ tránh kinh động nàng thức giấc. Nhưng nàng dù sao cũng là sát thủ nhạy cảm, có người trong thời gian dài như vậy đến bên cạnh nắm tay canh mộng, há có chuyện nàng không nhận thức được.

Lúc đầu phát hiện, nàng quả kinh ngạc, nhưng cảm giác ấm áp từ bàn tay hấn truyền đến khiến nàng thực sự an tâm, ác mộng cũng không đến nữa. Vì vậy nàng đành “cung kính không bằng tuân mệnh”, miễn cưỡng nhận lấy tấm lòng này của hấn. (Tà: tỷ miễn cưỡng thì đưa qua ta nhận cho ^^~ Phi Vũ: Không có cửa cho người! *đá văng* -_-)

- Thật ra thì...

Trịnh Phi Vũ cố ý kéo dài, nụ cười mơ hồ, ánh mắt linh động di chuyển trông rất gian.

- Chuyện gì?

- Tuy là ta tình nguyện nắm tay nàng suốt đêm nhưng... thực sự ngồi mấy canh giờ liền rất mỏi lưng nha! Nếu nàng đã biết rồi thì đêm nay cho ta mượn một góc giường ngủ lưng đi, xem như có qua có lại!

Huyết Từ im lặng nhìn hấn một lúc lâu, sau đó mới điềm tĩnh trả lời:

- Người có phải gian quá rồi không?

Buổi chiều, Trịnh Phi Vũ đang luyện kiếm trong sân thấy Huyết Từ thân áo mỏng manh bước ra khỏi phòng liền chạy đến.

- Nàng muốn đi đâu? Không thấy trời đang gió lạnh hay sao mà không chịu mặc thêm áo?

Nói rồi một bộ kéo nàng vào trong nhưng ống tay áo bất ngờ bị nàng giữ chặt. Đang ngạc nhiên muốn hỏi nàng tại sao thì gương mặt như hoa đột nhiên trầm xuống.

- Ta muốn thăm mộ của Vĩnh Dương!

Trịnh Phi Vũ đứng nghiêng người nhìn nàng ánh mắt xa xăm, hai người tạo thành một góc vuông thẳng tắp. Hồi lâu trầm ngâm, Trịnh Phi Vũ vẫn là người lên tiếng trước.

- Là phản tặc nên không được đưa vào mộ phần hoàng tộc, chỉ được chôn cất qua loa.

Người đời bảo sát thủ nàng là kẻ máu lạnh vô tình, giết người mà không chút do dự hay nháy mắt. Nhưng nếu nàng thật vô tình, trên đời hấn không tồn tại hữu tình.

Trịnh Phi Vũ nhẹ thở dài một hơi, Vĩnh Dương kia quả thật như lời hấn nói trước lúc chết, dù không còn nhưng vẫn để lại một bóng ma tâm lý cho nàng, khiến nàng không thể không nhớ đến.

Trịnh Phi Vũ khó khăn lắm mới kéo được nàng ra khỏi tấm màn kín ứ đen tối do mẫu thân để lại vậy mà lại bị tên Vĩnh Dương kia đẩy vào hố sâu xám xịt khác.

Nơi chôn cất Vĩnh Dương là trên một đồi núi khá cao, hiu quạnh.

Lúc hai người đến, bầu trời đã u ám một màu. Cảnh núi non cây cối ủ rũ, màu sắc ảm đạm khiến khung cảnh trở nên thật buồn bã thê lương.

Theo lý, phạm là quân phản tặc thì đều bị phơi thây, ném sông hay chôn tập thể. Nhưng Trịnh Phi Vũ vẫn là lén cho người mang xác Vĩnh Dương về chôn cất ở đây, suy cho cùng cũng là chính gốc hoàng thân quốc thích không thể để lẫn chung chạ với quân lính. Tuy suy nghĩ và tư tưởng mỗi người một khác nhưng đã bao nhiêu năm gọi nhau một tiếng huynh đệ thân tình.

Hoàng thái hậu bị xem là đồng phản nhưng danh nghĩa vẫn là mẫu hậu của hoàng thượng nên chỉ bị đưa lên am ni, ngày ngày ăn chay tụng kinh dưới sự giám sát của người được phái tới.

Huyết Từ cẩn thận chắn gió thấp một nén hương rồi cúi người cắm lên nắm mồ không có bia đá ghi danh tính trước mặt. Mới qua hai ngày mà cô đã lún phún mọc quanh, qua hai ngày mà thế sự đã xoay vần, thay đổi biết bao nhiêu. Nàng bất chợt nhớ đến ngày đầu tiên gặp Vĩnh Dương ở vương phủ mới của Trịnh Phi Vũ. Hắn vận hắc y cầu kì nở nụ cười yêu nghiệt nhìn nàng, vui vẻ kể rằng mình vì gặp thổ phỉ trên đường nên trể mất hôn lễ của hoàng đệ. Sau đó hắn đã cho người róc thịt bọn giặc cô đó làm mồi cho thú rừng, xương thì khoét lỗ treo thành một dãy.

Nụ cười tà ác và thập phần tươi sáng đó lướt qua đầu nàng. Chỉ như mới vừa hôm qua thôi, vậy mà đã hai phương trời cách biệt.

Hắn tuy vạn phần ác độc nhưng lại quan tâm nàng rất nhiều. Không như Trịnh Phi Vũ hằng đêm nắm tay canh nàng giấc ngủ, Vĩnh Dương lại vì muốn giữ nàng y phục sạch sẽ khỏi những vết máu mà chấp nhận vung tay lấy hắc bào che chắn, mặc dù biết liền sau đó sẽ trúng thương đao của kẻ thù. Cho đến cuối cùng, hắn nhìn đến gấu váy của nàng vương chút máu mà nhủ mảy. Những điều đó tuy không khiến nàng động tâm nhưng thập phần động lòng thương cảm.

Đời người nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, chỉ sợ một khắc bất cẩn để bản thân lầm đường liền hối hận về sau không thể quay lại.

- Nơi đây hàn khí lạnh lẽo, nàng vừa khỏi bệnh không nên đứng lâu. Đi thôi, ta đưa nàng xuống phố vui hội cùng dân chúng!

Trịnh Phi Vũ nói rồi nắm tay cùng nàng xuống núi, hai tà áo trắng như tuyết theo gió bay bay.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 41

Không khí đêm đông lạnh đến buốt người. Gió từng cơn vuốt vào mặt.

Tuy nhiên trên khắp phố lớn ở Phụng đô không ngõ ngách nào thiếu bóng người cùng tiếng vui cười rôm rả. Hai ngày trước, tiêu diệt được hoàn toàn quân phản loạn nên hoàng đế ban lệnh cho dân chúng mở hội liên tiếp trong năm ngày. Vì vậy người người đều xuống phố vui hội.

Trịnh Phi Vũ giúp Huyết Từ sửa lại tấm áo khoác lông dày che kín cổ, sau đó kéo nàng chen vào một đám người xem chọi gà. Người quanh đó thấy Cửu vương gia cùng vương phi đến thì e dè nhường chỗ, nhưng nghe hắn oang oang một tiếng “Đá nó, đá chết nó!” thì tất cả lại hăng máu ủa vào cổ vũ, khoảng cách vương và dân rút ngắn.

- Ấy dà, bỏ cả khối bạc vào con gà kia mà nó lại thua!

Trịnh Phi Vũ mặt mày thều nhão dắt Huyết Từ rời đi. Nàng bên cạnh chỉ mỉm cười không nói. Bất ngờ hắn dừng lại, hai mắt mở to chỉ về một trà lâu lớn treo đèn hoa rực rỡ.

- Nàng còn nhớ nơi đó không?

Huyết Từ theo hướng ngón tay mà nhìn đến, điềm nhiên hỏi lại:

- Có gì đặc biệt sao?

Trịnh Phi Vũ nghe xong ảo não đầy mặt.

- Thôi bỏ đi, lúc đó chỉ có ta thấy nàng, còn nàng thì đến sự tồn tại của ta cũng không biết!

- Ta muốn nghe!

Bất ngờ trước câu nói của Huyết Từ, hắn bất động một lúc. Nàng trước nay toàn thờ ơ với mọi thứ, ai thích kể thì nàng nghe, dù muốn biết nhưng người không kể nàng cũng không thêm hỏi đến. Hôm nay là nàng chủ động hỏi về chuyện giữa hắn và nàng nha!

Trịnh Phi Vũ cười gian xảo một lúc rồi nắm tay dắt nàng vào trong trà lâu.

Đây là trà lâu nổi tiếng nhất chốn Phụng đô, trà đủ loại hảo hạng từ khắp bốn phương tám hướng đều có.

Hai người vừa bước vào thì tiểu nhị tiếp khách đã vồn vã chạy lại, dẫn đến một chiếc bàn ở tầng hai, vị trí thuận lợi nhất có thể nhìn lên bầu trời đêm và thưởng thức vũ nhạc phía dưới khoảng sân lộ thiên.

- Lúc nàng từ mái nhà bên kia khinh công nhảy xuống giết chết tên tham quan thì ta ngồi ở chiếc bàn này thưởng trà quan sát!

Trịnh Phi Vũ nhắc chén trà đưa lên mũi thưởng thức, hồi tưởng lại hình ảnh Huyết Từ thân áo đỏ rực ngày nào.

Huyết Từ bên cạnh cũng mơ hồ nhớ ra, nhưng số người chết dưới kiếm nàng rất nhiều, cô đến mấy cũng không thể nhớ rõ.

- Đó là lần đầu tiên ta gặp nàng! Nhưng lần đầu tiên nàng gặp ta lại là ở đình viện ngập sen trong Lâm phủ.

Trịnh Phi Vũ thở dài một hơi rồi nhỏ giọng lầm bầm một câu nữa trong miệng:

- Trong hai chúng ta, ta luôn là người đi trước...

- Không phải.

Huyết Từ bắt ngờ cất ngang.

- Lần đầu tiên ta gặp ngươi là lúc ngươi ở vừa dọn đến biệt viện Lâm gia không lâu!

Lúc đó, nàng bị hấn lừa, nhận được tên kẻ cần giết là “Cửu vương gia, Trịnh Phi Vũ” cùng một nghìn lượng. Sau đó, nàng thăm dò và biết được hấn trùng hợp vừa chuyển đến Lâm phủ, cách nơi nàng ở không xa, thậm chí gần ngay trước mắt.

Cứ tưởng Trịnh Phi Vũ nghe xong liền sẽ hai mắt sáng rỡ đập bàn chồm đến hỏi, không ngờ hấn chỉ chống tay lên mặt bàn mà tựa đầu, nghiêng mặt mỉm cười gian xảo nhìn nàng.

- Vậy sao?

Huyết Từ nhảy bén phát hiện mình vừa mắc bẫy nên đánh mắt xuống phía dưới, giả vờ xem đàn.

Lần đó nàng đến hành thích hấn, khinh công rất nhẹ nhàng đáp lên mái nhà. Dù vậy hấn vẫn phát hiện, mỉm cười rồi linh hoạt kéo Bùi Lực ra rừng phong tạo điều kiện để nàng ra tay. Lần này nàng cũng là bị hấn lừa, hấn cố ý nói sai địa điểm để tìm hiểu xem nàng có chút nào thật quan tâm hấn không thôi.

Và kết quả ngoài sự mong đợi của hấn.

Trịnh Phi Vũ nhếch miệng mỉm cười, chống đầu nhìn nghiêng gương mặt luôn tỏ ra lãnh đạm xa cách của nàng nay có phần xấu hổ, hấn thật muốn nhào đến cắn một ngụm.

- Phi Vũ, ngươi thật biết hưởng lạc nha!

Bất ngờ từ phía sau có tiếng nói truyền đến, cả hai đồng thời quay lại.

- Thành an hoàng...

- Ấy, gọi ta đại huynh được rồi!

Nam nhân mặt mày thanh tú phía sau thấy Trịnh Phi Vũ có ý cúi đầu thi lễ thì vội gượng tay cản lại.

- Ta cũng như các người vì hành xem hội cùng dân chúng thôi, không nên kinh động khiến mọi người mất tự nhiên.

Hoàng đế hôm nay trút bỏ hoàng bào, mặc vào thường phục nhưng vẻ tinh anh cùng khí chất bậc đế vương không hề suy yếu. Đi theo đằng sau là một đoàn khoảng mười cao thủ thị vệ rất quy củ đứng nghiêm.

- Các người lui ra đi, ta cùng vương gia, vương phi trò chuyện!

Đám quân lính lưỡng lự một lúc nhưng cũng rời đi trong im lặng.

Hoàng đế ngồi xuống vui vẻ nói chuyện phiếm thưởng trà cùng Huyết Từ và Trịnh Phi Vũ một lúc thì “Àm!” một tiếng, một góc mái của trà lâu đột ngột sụp xuống, một đám người áo đen mặt mang kiếm sáng loáng bắt ngờ theo đó xuất hiện.

- Giết!

Kẻ cầm đầu dứt khoát ra lệnh.

Quan khách trong trà lâu thấy vậy hoảng loạn sợ hãi tìm đường bỏ chạy.

Không cần suy nghĩ cũng biết, đám người kia là nhắm vào ba vị đang ngồi đây.

Trịnh Phi Vũ và Huyết Từ nhanh chóng đứng dậy chắn ngang trước người hoàng đế bảo vệ. Đội quân tinh nhuệ cũng vụt chạy đến, mười người như một đồng loạt rút kiếm lao lên.

- Bảo vệ hoàng thượng!

Bên này, Huyết Từ cùng Trịnh Phi Vũ vội vã hộ tống hoàng đế rời khỏi.

Thế nhưng đám người áo đen quá nhiều và hung hãn, trong nháy mắt, mười tên lính tinh nhuệ đã bị hạ gục.

Bức tường người cản đã mất, bọn thích khách kia liền nhất tề xông đến nơi những con mồi đang bỏ chạy.

- Chỗ này để ta, nàng bảo an người mau mau rời đi!

Trịnh Phi Vũ nhắc chân tung lên một thanh kiếm của thị vệ dưới đất rồi đá về kẻ áo đen đầu tiên tiến đến, dứt khoát nói với Huyết Từ đằng sau. Nàng không chần chừ một khắc nào liền đưa hoàng đế chạy về nơi cầu thang gỗ dẫn xuống dưới. Đám người Bá Cường và Bùi Lực nhất định không cách đây quá xa, họ vẫn luôn đi theo bảo vệ Trịnh Phi Vũ, chỉ cần giao hoàng thượng cho họ, nàng nhất định nhanh chóng quay lại cùng Trịnh Phi Vũ.

“Vút!”

Vừa bước xuống chân cầu thang, một thanh kiếm thỉnh linh từ sau bay đến, Huyết Từ liền vụt nghiêng người chắn ngang hoàng đế để thanh kiếm sượt qua mái tóc đen dài của nàng.

- Nàng cũng biết võ công?

Vị nam nhân phía sau nàng ngạc nhiên lên tiếng. Nhưng đối với người được xem là cửu ngũ chí tôn này, nàng cũng không mấy tỏ ra quan tâm, lãnh đạm trả lời:

- Bây giờ đó không phải chuyện đáng quan tâm!

Sau đó kéo hoàng đế tiếp tục xuống dưới.

Đám người áo đen lấy mục tiêu ám sát hoàng đế là chủ yếu, nên thấy hai người kia đang muốn chạy khỏi liền khinh công nhảy xuống. Trịnh Phi Vũ cũng phi theo.

- Cầm lấy!

Hắn vừa chém chết một tên rồi nhân lúc kẻ đó chưa ngã xuống, tung chân đá vào cánh tay cầm kiếm, thanh kiếm theo lực phi thường bay đến vị trí của Huyết Từ. Nàng liền chuẩn xác nhận lấy.

Cửa ra đã bị bọn chúng đóng lại nên không thể rời đi, Huyết Từ đành ở lại giúp Trịnh Phi Vũ giết hết đám thích khách lớn gan này.

Đã lâu không dùng kiếm đoạt mạng người nhưng kỹ thuật cùng tốc độ ra tay của Huyết Từ không hề giảm sút. Thanh kiếm sáng loáng vụt qua một tên hắc y nhân thì cổ hắn liền phụt ra đường máu kinh diễm. Dường như nàng đang triển khai múa huyết chứ không phải câu mạng người.

Không ngờ phải đối đầu với một Trịnh Phi Vũ thân thủ cao cường mà còn gặp thêm một nữ nhân thoát nhìn thanh thoát lại đoạt mạng kinh người, đám thích khách không còn hung hãn tiến lên như trước nữa mà e dè rút về sau.

- Huyết Từ?

Tên cầm đầu ánh mắt sắc lẹm bất ngờ gọi một cái tên, thấy trông mắt nàng hơi động thì phá lên cười.

- Ha ha, thật đúng là Huyết Từ sát thủ máu lạnh câu hồn mà thiên hạ khi nhắc đến vẫn luôn dè dặt đây sao?

Hắn lúc đầu còn nghi ngờ về nữ nhân bạch y này, bởi Huyết Từ luôn xuất hiện với bộ y phục màu đỏ rực, phiêu linh tựa đóa hoa lửa cùng tám sa lụa che mặt. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trước lúc thực hiện nhiệm vụ hành thích, hắn đã rất kỹ lưỡng tìm hiểu về vị vương phi này, xuất thân là tiểu thư đài cát Lâm gia phía bắc kinh thành không ai biết đến, Huyết Từ cũng chẳng ai thấy mặt. Nếu hai người là một cũng thật không có gì lạ.

- Các huynh đệ, hôm nay dù chết trong tay sát thủ kinh hồn hay vị vương gia xuất chúng này thì cũng không phí. Tất cả xông lên!

Trịnh Phi Vũ nhìn đến đám người đang tiến lên thì nhếch miệng cười khinh:

- Hừ, các ngươi đã biết thân phận của nàng thì ta dù muốn cũng không thể để các ngươi sống mà trở ra!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: CHƯƠNG 42

- Khốn kiếp!

Vừa thấy tên thù lĩnh bọn thích khách chém bị thương cánh tay Huyết Tử, Trịnh Phi Vũ liền gào lên lao đến.

- Người ta đặt cho Huyết Tử cái danh Tà nữ còn Trịnh Phi Vũ nguoi là Yêu vương, hôm nay yêu tà kết hợp, bọn ta biết phải vui hay buồn đây?

Hắc y nhân gắng gượng đỡ một kiếm lực cực mạnh của Trịnh Phi Vũ, lên giọng cười.

- Đi mà hỏi Diêm Vương!

Trịnh Phi Vũ nhếch miệng hừ lạnh.

“Rầm!”

Vừa lúc đó, cánh cửa trà lâu đột nhiên bị phá sập từ bên ngoài. Đám người Bá Cường, Bùi Lực và thuộc hạ nhanh chóng xuất hiện xông vào hộ giá.

- Vương gia!

- Không được chừa lại tên nào, tất cả bắt sống!

Trịnh Phi Vũ ra lệnh, sau đó tiến lại xem xét vết thương của Huyết Tử. Vết chém không sâu nhưng máu lấm hết cả vạt áo.

Bọn thích khách đấu với hai người một lúc lâu đã thấm mệt, nay lại gặp lực lượng áp đảo nên rất nhanh bị khống chế.

- Mau khai, kẻ nào phải các người đến hành thích hoàng thượng?

Bá Cường hùng hổ lật khăn che mặt của tên thù lĩnh rồi chữa mũi kiếm vào hấn. Nhưng để được cầm đầu một băng thích khách ám sát vị cửu ngũ chí tôn này đầu phải hạng tầm thường. Khi bắt đầu kế hoạch, hấn đã dự kiến lần này đi thì không hi vọng trở về.

Vừa thấy hấn há miệng, Trịnh Phi Vũ nhanh như chớp vọt đến bóp lấy miệng hấn, đồng thời dùng tay kia bẻ gãy một chiếc răng tên thù lĩnh.

- Á!

Trịnh Phi Vũ nhìn chiếc răng có dính vết đen trên đó thì khinh thường:

- Ta chưa cho phép sao nguoi dám tự ý đi gặp Diêm Vương?

Kẻ này vừa làm bị thương nữ nhân mà hấn yêu thương biết bao thì há có chuyện được ban cho cái chết nhẹ nhàng. Đôi mắt vẫn luôn cong lên mỗi khi thấy Huyết Tử nay thập phần cuộn cuộn nổi lên tia tà ác.

- Mang về xét hỏi, nếu không khai thì dùng cực hình, tiếp tục không khai thì lăng trì, vẫn không khai nữa thì mỗi miếng thịt lăng trì ra đều nướng lên cho hấn tự thưởng thức!

Một câu này của Trịnh Phi Vũ thực sự là đòn tâm lý nặng, nó không chỉ quá đã kích đối với bọn thích khách mà còn mãnh liệt dội vào tất cả thấy người hiện có mặt. Bất an thật của chính bản thân, trên đời ngoài vị Cửu vương gia được tôn làm Yêu vương này quả thật không còn ai dám nghĩ!

- Hay cứ giao cho Bộ Hình? Thuộc hạ của nguoi vừa vất vả dẹp quân phản tặc, không nên lại hao tổn sức lực với mấy kẻ này!

Nam nhân thường phục bắt ngờ lên tiếng, người cũng là vừa bị lời kia làm cho kinh hách.

Trịnh Phi Vũ suy ngẫm một lúc rồi liếc mắt sang Bùi Lực:

- Nếu hoàng thượng đã có ý đó thì cứ làm vậy! Bá Cường, nguoi gọi thêm thuộc hạ đứng bên ngoài chuẩn bị bảo an hoàng thượng hồi cung.

- Tuân lệnh!

Mỗi người một việc theo sự phân phó của Trịnh Phi Vũ rời đi, trà lâu bỗng chốc chỉ còn lại ba người.

- Nàng thực sự là Huyết Từ?

Hoàng đế hướng ánh mắt thăm dò đến nữ nhân bạch y trước mặt.

- Xin người thứ tội đã không khai báo rõ!

Trịnh Phi Vũ bước lên một bước, cố ý chắn lại tầm mắt của người.

- Vậy là người dù biết nàng là sát thủ nhưng vẫn quyết định lập phi?

- Đúng vậy!

Trịnh Phi Vũ khẳng khái đáp.

Hoàng đế nghe xong chỉ mỉm cười, di chuyển tầm mắt sang nơi khác, không biết suy nghĩ điều gì.

- Các người hành động riêng lẻ cũng đủ khiến khắp nơi gà bay chó chạy, nhắc đến tên liền khiếp sợ. Nay một yêu một tà kết hợp, thiên hạ còn ra cái dạng gì nữa! Ha ha...

Người nói xong thì tiêu sái rời đi.

- Đinh Nhân Sâm, mau đến xem vết thương của nàng!

Vừa về đến phủ, Trịnh Phi Vũ lớn tiếng gọi. Đinh Nhân Sâm vọt nhanh như gió chạy đến, xem xét vết thương trên tay Huyết Từ rồi bĩu môi:

- Gọi ta làm gì? Ta đâu phải đại phu!

Trịnh Phi Vũ hơi ngần ngại. Từ lúc Đinh Nhân Sâm may mắn biết đến loại thuốc hắc bị Vĩnh Dương hạ rồi giúp hắc giải, thời gian này hắc luôn nhằm rằng tên họ Đinh kia biết chữa bệnh.

- Được rồi, vậy người lui đi!

Đúng là lo quá hóa rõ, chỉ vết thương nhỏ nhất này thì hắc cũng dư sức giúp nàng băng bó.

Đêm càng về khuya càng lạnh, gió từng cơn thổi lùa qua khe cửa vào trong phòng. Bốn phía yên ắng, Huyết Từ trên giường nhìn đến nam nhân tuần tú trước mặt đang chuyển tâm quần từng vòng vải băng quanh cánh tay mình.

- Đây có phải là điều khiến người phải suy nghĩ lúc biết Vĩnh Dương sắp tạo phản không?

Trịnh Phi Vũ nghe đến thì hơi dừng động tác, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, đôi môi khẽ nhếch thành một đường cong.

- Nàng làm sao nhận thức được?

- Những kẻ hắc y nhân hôm nay đến hành thích không phải nhắm vào hoàng thượng... mà chính là người!

Trịnh Phi Vũ nhướn đuôi mày kiểm tỏ ra hứng thú, chờ đợi nàng nói tiếp.

- Ta cũng là sát thủ. Sát thủ khi ra tay đều toàn tâm chú ý đến con mồi, ra chiêu nhanh gọn để nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và bỏ qua những yếu tố khác. Nhưng đám người kia không như vậy, chúng tuy rất đông nhưng tất cả lại đều tập trung hướng mũi kiếm vào chúng ta. Hôm nay hoàng thượng vì hành chỉ mang theo mười thị vệ nhưng đều không thuộc vào đẳng cấp cao, nếu không đã không nhanh như vậy bị đám thích khách hạ sát. Hơn nữa, nếu nhắm đến hoàng thượng, chúng không cần mang theo nhiều người như thế.

Trịnh Phi Vũ không vội trả lời, hắc vươn người thổi tắt nến rồi không chờ Huyết Từ phản ứng, nhảy luôn lên giường, kéo nàng nằm xuống. Hắc nắm lấy bàn tay nàng, đan mười ngón vào nhau. Huyết Từ hơi kinh ngạc nhưng cũng là không cự tuyệt.

- Đúng vậy, khi hoàng thượng lên tiếng chuyển chúng qua cho Bộ Hình xử lý, ta đã thập phần khẳng định.

Hắc hơi nghiêng người, tén lại phần góc chăn phía Huyết Từ.

- Nàng có biết tại sao vua lại hay tự xưng là “quả nhân” không? Vì ngồi trên ngôi cao, họ thực sự rất cô độc. Trên con đường độc hành mang tên “vương vị” của họ không ai có thể đi cùng, người muốn đứng lên đi cùng sẽ bị xem là phản tặc. Họ không thể tin bất kì ai và cũng không thể trao vào tay ai quá nhiều quyền lực. Nếu quyền lực triều đình không cân bằng thì vị vua cai trị sẽ có hai hướng giải quyết, hoặc là tiêu diệt lực lượng đó hoặc là tạo thêm một thế lực nữa ngang bằng. Còn không, ngại vàng khó giữ!

Cảm nhận được người bên cạnh như đang cong cong cánh môi mỉm cười, Trịnh Phi Vũ dừng lại một lúc hỏi nàng:

- Nàng cười điều gì?

- Vì đã hiểu ra một số chuyện!

- Hử?

- Hiểu tại sao hoàng thượng lúc trước không tiêu diệt thế lực của thừa tướng mà cùng người gây dựng một thế lực cân bằng còn bây giờ lại dùng cách diệt người để cân bằng cục diện.

Trịnh Phi Vũ cực kì cao hứng siết chặt những ngón tay đang nắm lấy Huyết Từ:

- Nàng nói xem!

Tâm trạng của Huyết Từ cũng không tệ, thản nhiên đáp:

- Vì lúc đó hoàng đế vừa lên ngôi không đủ khả năng tiêu diệt một cây cổ thụ như lão thừa tướng.

- Còn bây giờ?

- Thiên hạ chỉ sợ không ai có năng lực và đủ can đảm trở thành đối thủ của người!

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 43

Buổi sớm mùa đông lạnh giá, ánh sáng tuy không rọi qua được tấm rèm giường dày nhưng vẫn làm bừng cả căn phòng.

Huyết Từ hơi động người nhưng toàn thân đơ cứng như bị bó chặt. Đôi mi đen dài khẽ nhấp nháy rồi mở to kinh ngạc. Tên Trịnh Phi Vũ kia cứ nhiên dám nhân cơ hội ôm nàng mà ngủ!

Nhưng cảm giác này cũng không tệ, đây là lần đầu tiên nàng biết được thân nhiệt của một người bình thường còn có tác dụng gấp mấy lần chăn bông. (:D)

Huyết Từ nhướng cổ nhìn đến gương mặt thấp phần nam tính phía trên đỉnh đầu. Trong khi đôi mắt vẫn thường linh động thay đổi khi nhìn những đối tượng khác nhau khép chặt thì chiếc mũi cao chính là điểm nhấn trên khuôn mặt hắn. Nàng di ánh mắt xuống khuôn miệng vẫn hay cười thì bất ngờ nó mấp máy:

- Cuối cùng thì nàng cũng phát hiện ra ta là một nam nhân rất quyến rũ!

Bị phát hiện, Huyết Từ liền theo phản xạ thu lại tầm mắt, đẩy tên “nam nhân quyến rũ” xấu xa trước mặt ra. Nhưng vòng tay của hắn rất chặt, nàng cố gắng mấy cũng không thể tạo được khoảng cách. Đã thế, hắn còn không biết vô si mà mỉm cười buông thêm một câu:

- Ta lạnh lắm, nàng mà bỏ ta là ta chết cóng cho xem!

- Không liên quan đến ta!

Huyết Từ then quá hóa giận, nhất quyết đẩy hắn. Hắn lại được thể mà siết tay ôm chặt hơn, nguy hiểm:

- Không được! Nàng quá tàn nhẫn! Ta đã vì nàng hi sinh thân thể sáng trong như ngọc này suốt đêm vậy mà giờ nàng định qua cầu rút ván sao?

- Ta có nhờ người sao?

Nàng thờ ơ đáp.

Trịnh Phi Vũ đuối lý, nhất thời không nghĩ ra điều gì nên tiếp tục lì lợm ôm lấy nàng.

- Dù sao thân cũng trao rồi, nàng không nhận không được, ta quyết không chịu lỗ! (Tà: Người không được dạy viết 2 chữ “vô sỉ” như nào sao? -_- , Phi

Vũ: *đá bay*)

Huyết Từ bị hấn làm cho loạn, tự vấn bản thân đã làm gì “tắm thân sáng trong như ngọc” của tên này. So độ vô sỉ, nàng không bằng hấn đành chấp nhận chịu thua, nói lảng sang chuyện khác.

- Người đã biết hoàng thượng có ý diệt mình mà không có động thái gì sao?

Trịnh Phi Vũ cọ chiếc cằm lên mái tóc mềm của nàng, hứng thú cười:

- Nha, nàng quan tâm ta nha!

Ngừng một lúc lại nói tiếp:

- Đương nhiên ta không thể để vương phi của ta chịu khổ nên đã âm thầm cho người chuyển tất cả tiền bạc châu báu đến nơi an toàn rồi, thuận tiện cho sau này chúng ta ngao du thiên hạ!

- Hoàng thượng là người nghe người nói rút lui liền tin người rút lui?

- Người không tin cũng phải tin! Đất nước vừa bình ổn sau việc quân phản loạn, người sẽ không ép ta làm phản để giang sơn lại thêm lần nữa nguy khốn đâu!

- Vương gia, hoàng thượng phát thiệp mời vương gia cùng vương phi vào cung dự yến!

Thấy Bùi Lực tiến vào bẩm báo, Trịnh Phi Vũ đang thưởng trà trong sân dừng lại hành động, nhướn mày lắng nghe.

- Yến tiệc?

- Vâng, toàn bộ hoàng thân quốc thích cùng quý tộc đều được mời!

- Vậy thông báo với vương phi đi, ta sẽ cùng nàng tham dự tối nay!

Hoàng cung đêm nay rộn ràng và nhộn nhịp hơn bao giờ hết. Đèn lồng, đuốc và nến bùng sáng mọi ngõ ngách. Mỹ nữ cung tần vận xiêm y lộng lẫy thướt tha đi lại, hoa thơm cỏ lạ khắp bốn phương hội tụ về một nơi.

- Ta bắt buộc phải đến đây sao?

Huyết Từ một bộ không thoải mái vừa đi vừa liếc xéo tên nam nhân bên cạnh.

- Trở thành Cữu vương phi một thời gian dài mà không ra mắt với mọi người thì thật không phải đạo!

Trịnh Phi Vũ méo mó cười, hấn là đang cực lực vận công điều hòa hô hấp để không phải liên tục hắt hơi bởi mùi son phấn dày đặc đang lượn lờ này.

- Người trước nay có tôn sùng chữ “đạo” sao?

Chưa biết nên trả lời câu hỏi của Huyết Từ thế nào thì đằng sau vang đến tiếng nói:

- Ô, Cữu vương gia!

Một vị trông có vẻ là lão quan đầu bạc mặc cẩm phục tiến lại, chòm râu hai màu rung rung theo từng cử động.

- Chào ông, lão quan Thượng thư bộ Hình, ông cũng đến sao?

- Vâng, tự dung hôm nay tinh thần hưng phấn muốn vào cung cùng đồng quan văn võ ôn chuyện, không ngờ còn gặp được cả vương gia người! Còn đây là...

Lão quan già nhìn sang Huyết Từ.

- À, vương phi của bản vương!

Trịnh Phi Vũ thật tự nhiên ôm vai nàng kéo sát lại người hấn.

- Tịnh Nhi, đây nguyên là quan Thượng thư bộ Hình đã hồi hưu, công thần của triều đình và phù trợ ba đời tiên vương!

Huyết Từ nhìn đến vị quan già có phần thân thiết với Trịnh Phi Vũ, hơi cúi đầu chào theo lễ.

- Chào ông!

- Vâng, chào Cửu vương phi! Vương phi quả như lời đồn, xinh đẹp đôn hậu...

- Thôi được rồi, chúng ta mau vào trong!

Trịnh Phi Vũ lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện. Dù lão quan này đã quá lục thập niên nhưng dù gì cũng là nam nhân, mà hắn chính là không muốn nam nhân nào chú ý đến nữ nhân của hắn. Dẫn nàng vào cung, hắn hồi hận rồi!

Trịnh Phi Vũ và Huyết Tử là hai người được chào đón nhất đêm dạ tiệc tối nay sau hoàng thượng cùng hoàng hậu. Họ được cung nữ đưa đến chiếc bàn của hoàng đế, nơi đó đã chuẩn bị sẵn thêm hai chiếc ghế.

- Hoàng thượng an khang!

- Đứng đa lễ, mau ngồi đi!

Hoàng thượng vận long bào thêu rồng năm ngón uy nghiêm ngồi chính giữa, mỉm cười phát tay nói với hai người vừa đến.

- Vị này hẳn là Cửu vương phi, người có thể tùy thời thay đổi tâm trạng cùng hành động của Cửu vương gia hoàng đế!

Vị nữ chủ ngồi ngay cạnh hoàng đế gương mặt sắc xảo, mắt phượng xinh đẹp quan sát Huyết Tử. Nhưng nàng chỉ điềm đạm nở nụ cười nhạt, khiến người khác không đoán được nàng đang đồng ý, phủ nhận hay tỏ ra bất kì thái độ nào với người nói. Điều đó khiến vị mẫu nghi thiên hạ trước mặt không vừa lòng.

Nàng ta ở trong cung cấm lâu ngày, lấy việc dẹp loạn hậu cung, thị uy phi tần làm thú, cái bản chất thâm độc và ngạo mạn đã lâu ngủ yên nay bỗng trở dậy. Hậu cung hơn mấy trăm cung tần mỹ nữ, từ sau khi phe cánh Hoàng thái hậu và Vĩnh Dương sụp đổ đã mất đi chỗ dựa, gặp nàng liền cúi đầu e sợ, vậy mà nay lại xuất hiện một nữ nhân dám không hòa theo mệnh nọt nàng ta.

- Có thể chiếm được lòng Cửu đế quả không dễ, chắc hẳn vương phi phải là kì nữ xuất chúng. Hôm nay nhân ngày vui thể này, hay là vương phi trở tài cho mọi người mở rộng tầm mắt?

Hoàng hậu xinh đẹp lời nói đưa đẩy, hướng Huyết Tử vào con đường khó đi.

- Hoàng hậu đã quá lời, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, có chăng cũng chỉ xinh đẹp hơn thiên hạ đôi chút!

Trịnh Phi Vũ giúp Huyết Tử đỡ lời, hai chữ “thiên hạ” của hắn cũng thật thâm sâu. Mà vị mẫu nghi kia đương nhiên nhìn ra thâm ý đó, nàng ta cũng là một người thông minh, nếu không đã không trụ vững trên cái ghế hoàng hậu này.

- Cửu hoàng đế, nếu nói chỉ vì xinh đẹp mà người thích nàng ta thì làm sao chúng ta tin. Quanh người trước nay có đến hàng ngàn mỹ nữ nguyện hiến thân mà người nào có động lòng, đôi lần còn phong cho người ta cái danh “quần kĩ”. Người đừng nên giấu của ngon vật lạ cho riêng mình chứ. Ta nói phải không mọi người?

Nàng ta vừa liếc đến, đám phi tần gần đó đều hòa theo gật đầu:

- Vâng, nương nương nói chí phải!

- Vâng vâng, đúng vậy!

Đang muốn vận khí chường cho đám nữ sinh vật léo nhéo kia một đạo kinh phong thì cánh tay Trịnh Phi Vũ đột nhiên bị nắm lại. Hắn ngạc nhiên nhìn đến.

Huyết Tử là chủ động nắm tay hắn?

- Cũng không được xem là ngón nghề cao thâm, chỉ sợ sẽ bị chê cười!

Nàng điềm tĩnh lên tiếng, lời thoát ra gặp khí lạnh hóa thành làn khói trắng nhẹ.

- Vương phi đừng khiêm tốn! Vương phi muốn thể hiện tài năng gì?

Người lên tiếng bây giờ là minh quân hoàng đế.

Bàn tay đang nắm Trịnh Phi Vũ bất ngờ bị siết chặt, nàng điềm nhiên nhìn sang thì bất gặp đôi mày hơi nhíu lại của hắn. Hẳn quả thực bị nàng làm cho phát sốt. Huyết Tử nàng trước nay nếu không câu hồn thì là đoạt mạng người, hắn chưa thấy nàng có khả năng gì thuộc về lĩnh vực “đãi cát, thực nữ”. Chắc không phải nàng định lên biểu diễn cách đoạt mạng người sao cho nhanh, gọn, đẹp?

Huyết Tử như đọc được suy nghĩ của hắn, chỉ mỉm cười bảo hắn yên tâm rồi xoay sang hoàng đế.

- Chỉ xin một cây cỏ cầm!

- Được, tốt lắm! Người đâu, mau chuẩn bị cầm cho vương phi!

Hoàng đế tươi cười sáng khoái phân phó người chuẩn bị. Rất nhanh, một cây đàn tranh trông rất tinh xảo được đưa đến.

Trịnh Phi Vũ nhìn Huyết Từ tiến đến ngồi trước đàn, gương mặt lãnh đạm như thường nhưng lại khiến lòng hần rộn rạo không yên. Chỉ hần mới biết, vừa rồi bàn tay nàng nắm hần nhóm nháp mồ hôi.

Đúng vậy, sự thờ ơ và điềm tĩnh bây giờ mà tất thấy mọi người đang thấy chỉ là vẻ bề ngoài của nàng, thực ra... nàng đang lo lắng. Tuy nhiên, trong lòng hần cũng mạnh mẽ dội lên một sự ngọt ngào hiếm có. Nàng lúc này không phải nắm tay trấn an hần mà muốn trấn an chính bản thân mình. Nàng xem hần là chỗ dựa. Nàng tin tưởng hần.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: CHƯƠNG 44

Vào khoảnh khắc Huyết Từ gảy lên dây đàn đầu tiên, toàn thể nhân có mặt đều bắt giác đình chỉ mọi hoạt động.

Trong cái rét đậm cuối đông, những sợi nhạc như suối róc rách lượn qua từng kẽ không khí, đôi lúc nhẹ nhàng tựa lông tơ quét qua tâm hồn, đôi lúc lại mạnh mẽ khiến người nghe tràn đầy sức sống.

Nàng ngồi đó và trở thành tâm điểm của buổi yến tiệc hôm nay. Không như các tiểu thư, phi tần khác vận xiêm y lộng lẫy, nàng chỉ một thân bạch y thêu hoa sen bằng chỉ bạc thanh tao nhã nhặn. Mái tóc đen dài theo gió bay bay, gương mặt xinh đẹp nhưng lãnh đạm vô cùng khiến người ta có cảm giác xa cách, có cảm giác với không thấu.

Trịnh Phi Vũ chăm chú theo dõi từng động tác của Huyết Từ. Hần bây giờ như giác ngộ được một chân lí mới, đáng vẻ Huyết Từ nàng khi tấu cầm là mỹ lệ nhất.

Trong phủ có một Đình Nhân Sâm dùng cổ cầm điều luyện như thế, nàng lại cùng hần bầu bạn mỗi lúc rảnh rỗi nên chuyện sử dụng được loại nhạc cụ này cũng chẳng mấy ngạc nhiên.

“Lộp bộp! Lộp bộp!...”

Tiếng đàn vừa dứt, tất thấy nhân đều giơ cao vỗ tay giòn giã tán thưởng. Huyết Từ được khen nét mặt vẫn không đổi, tỏ ra vui mừng hay hứng thú, nàng chỉ điềm đạm đứng dậy trở về chỗ ngồi của mình. Nhìn thấy sắc mặt của hoàng hậu đã nhăn sạm đi không ít, nàng bỗng dung mơ hồ cảm thấy vui mừng.

Một thời gian dài sống cô đơn nên tính nàng rất vô tâm. Nhưng vô tâm không có nghĩa nàng vô tình, những người đối nàng thiện ý nàng đáp lại họ chân tình, người đối nàng khó dễ, tùy mức độ có thể bỏ qua. Tuy nhiên trong một số trường hợp nàng đã đề tâm đến, thật khó tránh khỏi kẻ kia bị nàng làm cho điêu đứng một phen.

- Vương phi, người quả nhiên là kì nữ!

Được hoàng đế vui vẻ khen tặng, Huyết Từ chỉ mỉm cười cúi đầu, xem như một lời nói gió bay.

- Thần thiếp thấy trong người không được khỏe, xin phép được lui trước!

Hoàng hậu hậm hực, sắc mặt khó coi xin lui. Nàng ta tự cho mình thông minh, muốn đưa Huyết Từ lên biểu diễn rồi sẽ buông lời chê bai khiến nàng mất mặt. Nàng ta đã xem qua hậu cung đến mấy trăm cung tần mỹ nữ, có người nào mà không cầm kì thi họa tinh thông, Huyết Từ nàng làm sao sánh bằng. Tuy nhiên, nàng là nẫu nghi, nói kĩ nghệ người nào tệ thì người đó liền không dám nhận hay. Vậy nhưng Huyết Từ nàng lại không thuộc số đó, tiếng đàn của nàng khiến cả bá quan văn võ cùng quý tộc phải trầm trồ, đến hoàng thượng cũng lên tiếng vàng ngọc khen ngợi, nàng ta làm sao còn có thể chê bai nữa.

- Hoàng thượng, hoàng thượng chuyện lớn rồi!

Hoàng hậu vừa đi không lâu đã trở lại, vẻ mặt lo lắng, vội vã đến mức suýt vấp ngã.

- Có chuyện gì mà nàng hoảng sợ như vậy?

Nam nhân hoàng bào nhú mảy đứng dậy quay người hỏi.

- Hoàng tử... hoàng tử...

Nữ chủ hoàng cung hoảng sợ đến rơi nước mắt, lắp bắp mãi không thành câu.

- Mau nói có chuyện gì?

- Bẩm hoàng thượng, Tứ hoàng tử... biến mất rồi ạ!

Cung nữ theo hầu hoàng hậu run rẩy đáp.

- Biến mất? Hoàng tử làm sao mà biến mất được?

Long nhan tức giận, hoàng đế trừng mắt quát lớn, toàn thể người đến dự yến tiệc đều lo lắng không yên. Cầm cung đâu phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi liền đi, chưa kể Tứ hoàng tử còn chưa biết đi lại là người có khả năng sau này được phong lên thái tử, ngày ngày nhận sự chăm sóc kỹ càng cẩn thận.

- Bẩm... bẩm... mười cung nữ cùng ba vị nữ nương ở điện hoàng tử... đều bị giết sạch rồi ạ!

Nghe xong lời của cung nữ, mọi người đều hoang mang kinh ngạc. Kẻ nào lại gan lớn dám vào cung giết người, bắt hoàng tử?

Ánh mắt của hoàng đế bất ngờ hướng về phía Huyết Từ, nhưng rất thâm trầm, không biết đang nghĩ gì. Tuy nhiên nhìn vào ánh mắt đó, cả Trịnh Phi Vũ và Huyết Từ đều hiểu được. Hoàng đế đã biết nàng là sát thủ, người hiện nay chỉ có duy nhất Tứ hoàng tử là hoàng nam để phong chức thái tử, các hoàng tử của các phi tần khác không hiểu lý do gì mà mất sớm, thêm vào đó quyền lực của Trịnh Phi Vũ bây giờ rất lớn, nếu cho rằng hắn muốn tạo phản, mọi chuyện đều rất hợp lý.

- Á! Tứ hoàng tử!

Một cung nữ thét lên rồi chỉ lên mái nhà, tất cả đều theo hướng đó nhìn đến.

Trên mái nhà của trường lang gần đó, một nam nhân mặc y phục thái giám ôm một đứa bé, ánh mắt hẩn sắc bén đến đáng sợ. Trong tầng mắt rõ ràng chỉ có hai chữ “thù hận” dày đặc.

- Người đâu, mau bắt hắn lại!

Hoàng đế hô lớn.

- Không được, tất cả giữ nguyên vị trí!

Đám cấm quân đang chuẩn bị rút kiếm truy bắt theo lệnh hoàng thượng thì bị Trịnh Phi Vũ mạnh mẽ quát dừng lại. Là một người từng chinh chiến sa trường, thống lĩnh tam quân nên trong nhất thời, âm điệu lời nói của hắn lại có giá trị hơn lời của vị cửu ngũ chí tôn kia. Hắn hướng đến nam nhân trên mái nhà.

- Thả Tứ hoàng tử ra, ta sẽ cho ngươi con đường sống!

Trịnh Phi Vũ đưa ra thương lượng. Nhưng người kia chỉ nhếch mép cười không đáp lại, cánh tay đang ôm Tứ hoàng tử đột nhiên giơ cao.

- Á! Hoàng tử! Á! Hoàng hậu!

Một hành động này của tên thích khách khiến mọi người một phen hoảng sợ, hoàng hậu chịu phải kinh hãi liên tiếp. Đây được xem như câu trả lời của hắn cho cuộc thương lượng mà Trịnh Phi Vũ hiểm hóc lắm mới sử dụng, hắn đến đây là đã xác định không ngày trở về.

Thích khách bất ngờ chỉ tay về phía Huyết Từ, mọi người đều kinh ngạc nhìn theo.

- Không được!

Thấy Huyết Từ đang có ý bước lên, Trịnh Phi Vũ đưa tay cản lại.

- Có thấy ánh mắt của hoàng thượng không? Người đang nghi ngờ ta và... cả ngươi!

Nàng nhỏ giọng.

- Ta bắt chấp! Ta chỉ cần nàng mãi bên cạnh ta, không chịu một chút tổn hại nào, cho dù sau này có ra sao, ta đều mặc kệ!

Trịnh Phi Vũ đột nhiên bất an, trong lòng thấp thòm không yên, nói như nói lời ly biệt.

Huyết Từ nhẹ nhàng gạt cánh tay đang chắn trước người mình xuống, mỉm cười dịu dàng nhìn hắn:

- Ta cũng vậy!

Ba chữ này từ miệng nàng nói ra đã hoàn toàn đánh bại Trịnh Phi Vũ lí trí. Đến khi hấn sức tỉnh thì đã thấy nàng khinh công nhảy lên mái nhà trước ánh mắt cả kinh của mọi người.

- Người nguoi cần là ta?

Nàng hỏi. Nhưng tên thích khách kia từ đầu đến cuối vẫn không đáp lại một câu.

Bất ngờ, một hình ảnh mơ hồ lướt qua trong đầu khiến nàng mở to mắt kinh ngạc.

- Nguoi là... thuộc hạ của Vĩnh Dương?

Lời nàng nói không to nhưng trong không khí thập phần nặng nề và im lặng này thì nó lại rõ mồn một từng chữ, lọt vào tai mọi người.

Nàng biết kẻ này.

Đây chính là thuộc hạ thân tín nhất nhưng bị câm của Vĩnh Dương, hấn là người đã ôm lấy xác của Thập Nhất công chúa khi nàng ta trúng tên rơi từ tường thành xuống. Do nhận được lệnh phải mang công chúa đi chôn cất nên trong lần thảm bại của quân phản tặc mấy hôm trước, hấn ta không có mặt. Bây giờ hấn liều chết vào cung làm loạn, lấy mục tiêu tiêu diệt bắt đầu là Huyết Từ. Kết cục bi thảm của Vĩnh Dương, người có ơn cưu mang hấn suy cho cùng chính từ kẻ hồng nhan họa thủy nàng mà ra. Hấn không giết nàng thì phải giết ai?

- Người nguoi muốn trả thù là ta, trẻ nhỏ không có tội, nguoi hãy thả nó ra!

Không ngờ tên kia thế mà nghe theo lời của Huyết Từ, “thả” Tứ hoàng tử ra thật.

- Á!

Cả một đám người nhao nhao la hét chứng kiến tên phản tặc sót lại kia thân nhiên buông tay, để cho hài tử bé nhỏ quần vải rơi từ cao xuống. Huyết Từ phản xạ nhanh nhạy cúi người nhảy theo, nhưng chưa bắt kịp đã bị tên kia phóng ám khí trúng ngay bả vai. Nàng vô lực ngã xuống.

“Vụt!”

Trịnh Phi Vũ nhanh như gió nhún chân phóng lên đón được cả hai. Vừa đáp đất, hấn giao ngay Tứ hoàng tử cho cung nữ cạnh đó rồi dùng chân vận lực đá cho thanh kiếm của một cấm quân ngay sát bay ra khỏi vỏ. Hấn ôm Huyết Từ xoay người một vòng, thời gian chuẩn xác lúc thanh kiếm ngang tầm chân liền gior lên đá về phía thích khách đang tháo chạy trên mái nhà.

“Phập!”

Thanh kiếm cắm phập vào giữa lưng thích khách rồi mạnh mẽ theo đà xuyên qua người hấn. Nhưng chưa kịp vui mừng nhìn hấn ta loạng choạng ngã xuống, Trịnh Phi Vũ tìm chừng một nhịp cảm nhận Huyết Từ trong lòng xụi lơ, vô lực quy xuống.

- Huyết Từ! Huyết Từ!

Hấn tinh thần hỗn loạn nhìn bờ môi nàng chuyển sang một màu tím ngắt, mí mắt khép lại mà gọi lớn, bất chấp việc người khác có hay không phát hiện ra của nàng thân phận sát thủ.

- Nàng làm sao vậy? Huyết Từ?

Trịnh Phi Vũ lo lắng ôm nàng quy dưới nền đất lạnh, hai tay lạnh run sờ lên đôi má của nàng.

- Đừng làm ta sợ, Huyết Từ, mau tỉnh lại! Mau truyền ngự y, nàng trúng độc, mau truyền ngự y cho ta!

Đám người xung quanh bị hấn làm cho phát hoảng, luống cuống bất thị vệ chạy gọi ngự y.

- Ta thua rồi, ta thua rồi Huyết Từ, nàng đừng dọa ta, mau mở mắt ra nhìn ta đi!

“Ọc!”

Huyết Từ thỉnh linh nghiêng người ọc ra một ngụm máu đen.

- Huyết Từ!

Trịnh Phi Vũ tâm trạng nặng trĩu nhìn nàng cố giương mắt.

- Không sao đâu, ngự y sắp đến rồi!

- Nếu ta không qua khỏi... hãy để... ta trở về Lâm gia, đặt cạnh mộ mẫu thân...

- Không được, không thể có chuyện đó!

Quan lại quý tộc im lặng đứng yên tại chỗ chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Vị Cửu vương gia tàn ác, thâm độc nhất thiên hạ nay đang ôm chặt một nữ nhân mà nàng ta, lại chính là sát thủ nổi tiếng, Huyết Từ.

- Thực xin lỗi người...

- Ta không cần nàng xin lỗi, chỉ cần nàng gắng gượng đến lúc ngự y đến, cùng ta sống tiếp quãng đời còn lại.

Trịnh Phi Vũ sợ hãi, hần thực sợ hãi. Cái cảm giác bất lực này khiến hần phát điên.

Huyết Từ cơ hồ đã nhìn thấy hai vị Hắc Bạch vô thường tìm đến bên cạnh. Thời gian dành cho nàng đã không còn nhiều nhưng nàng vẫn còn nhiều lắm những điều muốn nói với Trịnh Phi Vũ. Nàng muốn nói rằng nàng cũng không muốn rời xa hần, rằng nàng lưu luyến biết bao nụ cười của hần và rằng...

- Phi Vũ... ta...

- Không không, đừng ngủ, nàng đừng ngủ! Huyết Từ, nàng mau tỉnh dậy cho ta! Huyết Từ... Không!!!!!!!!!!

Trịnh Phi Vũ ôm chặt Huyết Từ trong lòng, ngẩng mặt lên trời gầm lên như một con thú bị thương, đau đớn.

Mùa đông lạnh lẽo kéo dài mãi rồi cũng qua đi, gió chớm xuân đã về mang theo hương hoa thơm ngát. Nhưng có những con người, những sự việc nếu đã qua sẽ không bao giờ quay lại lần nữa. Và nếu thật sự có điều đó xảy ra thì nó sẽ được người đời phong tặng hai chữ: Kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương cuối

Đông qua xuân tới, thời gian trôi nhanh vùn vụt, chớp mắt đã qua hai năm dài. Một cái Tết đoàn viên nữa lại sắp về với mọi người.

- Trịnh lão đại, lâu quá không gặp!

Một gã to con râu ria xồm xoàm vừa bước vào cửa đã oang oang chào.

- Ô, Tam lão huynh, lại có chuyến hàng mới sao?

Trịnh Phi Vũ vui vẻ tiếp đón.

- Đúng đúng, chuyến này lại phải nhờ cả vào Trịnh lão đại!

- Tam lão huynh không cần khách sáo!

Nói rồi xoay mặt vào trong:

- Bùi Lực, viết giấy chuyển hàng cho Tam gia!

- Vâng!

Bàn giao lại cho Bùi Lực xử lý, Trịnh Phi Vũ phát tay áo thông thả vào trong.

Huyết Từ ra đi đã hai mùa hoa, Trịnh Phi Vũ từ đó đến giờ vẫn cô đơn một mình. May sao bên cạnh vẫn còn Bá Cường và Bùi Lực huynh đệ thân tình quyết tâm theo hần.

Trịnh Phi Vũ ngồi xuống bàn đá còn nhiễm hơi lạnh trong hoa viên nhỏ, châm lên một cốc trà. Hơi trà nóng làm bốc lên làn khói trắng nhẹ, cuộn lên cuộn lên rồi tan vào không khí. Hần nhớ siết bao vị trà hoa sen của bạch y nữ tử tựa tiên nhân thanh thoát năm nào. Kí ức theo làn khói trắng cũng hiện lên rõ mồn một.

Từ sau khi đưa xác Huyết Từ từ hoàng cung trở về, Trịnh Phi Vũ như người vô hồn, ngày ngày chìm ngập trong men rượu, không màng tất cả, hậu sự của nàng cũng nhờ Bá Cường, Bùi Lực chu toàn. Không ngờ đêm đấy, một mối lửa không biết từ đâu đã bùng lên, thiêu rụi cả nhà tang lễ...

“Cháy rồi, phủ vương cháy rồi, mau mau dập lửa!”

Toàn bộ nhân hoàng hốt chạy loạn, ngồi lấy gáo, người dùng thùng gỗ lấy nước đập lửa. Nhưng như một con rồng lửa mạnh mẽ, nước dội vào bao nhiêu cũng không đủ, cứ thế cháy dần sang các dãy nhà khác.

“Huyết Tử, không được, không được!”

Trịnh Phi Vũ tỉnh cả rượu, bất chấp tất cả lao vào trong muốn mang xác Huyết Tử ra khỏi ngọn lửa lớn.

“Vương gia, nguy hiểm lắm!”

“Buông ta ra! Không thể nào đến cả xác nàng mà ta cũng không thể bảo vệ được, không được, không được... A... A... A...”

- Vương... e hèm... lão đại!

Bùi Lực thi thoảng vẫn không sửa được thói quen cũ, suýt buộc miệng gọi một tiếng “vương gia”.

- Chuyện gì?

Trịnh Phi Vũ rời khỏi dòng kí ức, quay người hỏi.

- Chuyển hàng Bá Cường áp tiêu đang đến núi nam thì gặp sơn tặc, hiện tình hình xem ra rất khó khăn.

- Được rồi, người đi chuẩn bị rồi gọi thêm vài huynh đệ, chúng ta đến đó tiếp ứng.

Trời đã về khuya, đường lên núi mỗi lúc một hiểm trở. Le lói dưới những tán cây dày lá là ánh trăng bàn bạc mờ ảo.

Đám người của Trịnh Phi Vũ cẩn thận đều đặn từng bước, tránh đá thảo kinh xà.

Từ sự việc hai năm trước, hắn đã từ bỏ danh vị vương gia, rời khỏi kinh thành, lẫn vào dân chúng sống cuộc sống bình dân. Nhưng là một người vốn bận rộn nay bất ngờ nhàn cư, hắn thực không quen, đành mở một tiểu quán chuyên giúp người vận chuyển hàng, áp tiêu. Tiểu quán lúc đầu nhỏ, sau nhờ có được uy tín mà càng ngày càng phát triển, khắp cả khu vực phía nam kinh thành, không ai không biết đến. Nhờ bận rộn công việc mà hắn không còn đau khổ như trước, ngày ngày chìm ngập trong men rượu. Vì rượu mà đến xác của nữ nhân yêu thương nhất cũng không thể bảo vệ, cứ thế nhìn quan tài của nàng cháy thành tro trong trận hỏa hoạn, đến xương cốt cũng không còn khiến cả đời này hắn day dứt không yên.

Đinh Nhân Sâm từ đêm đó cũng biến mất không tung tích..

“Soạt!”

Bất ngờ, một tiếng động vang lên trong đêm vắng khiến tất cả thần kinh căng lên.

“Keng!”

Bóng đen vừa vụt đến, Bùi Lực liền nhanh nhẹn di chuyển lên chắn trước người Trịnh Phi Vũ, chính xác đỡ một kiếm.

- Bùi Lực?

Kẻ kia cao giọng tỏ ra kinh ngạc.

- Bá Cường?

Bùi Lực thả lỏng tinh thần, vui mừng xác nhận.

- Ô, lão đại, người cũng đến sao? Thật tốt quá!

Bá Cường thu lại kiếm, hướng Trịnh Phi Vũ cười toe.

- Hàng hóa thế nào?

Hắn hỏi.

- Lúc thuộc hạ vận chuyển qua đây thì phát hiện sơn tặc. Người của ta chia làm hai hướng, một toán ở lại cầm chân chúng, thuộc hạ cùng những người khác thì dời hàng hóa đến đây ẩn nấp, nay hàng vẫn an toàn.

- Tốt lắm! Vậy cứ nghỉ lại đây một đêm, sáng mai tất cả cùng lên đường.

Cả đoàn người nhanh nhẹn xuống ngựa. Thuộc hạ của Trịnh Phi Vũ, cho dù là lính tinh nhuệ hay kẻ áp tiêu, tất cả đều rất điệu nghệ.

“Vụt!”

Bất ngờ lại có bóng người vụt qua, vô tung vô ảnh để lại lời nói.

- Yên tâm đi, tiểu sinh chỉ cần các người cấp một ít lộ phí, không có ý cướp!

- Không làm từ thiện, thứ cho ta không thể cấp!

Trịnh Phi Vũ điềm nhiên trả lời.

- Không sao, không phiền người động tay, ta có thể tự thân lấy!

Từ sau thân cây cỏ thụ gần đó, bóng đen đột nhiên xuất hiện rồi nhanh như chớp khinh công nhảy xuống.

Trịnh Phi Vũ bất giác mỉm cười, giọng điệu kia thật giống một kẻ luôn ảo tưởng về bản thân mà hắn từng quen biết.

“Bộp!”

Cánh tay hắc nhân vừa nắm lấy túi tiền trên đai áo Trịnh Phi Vũ đã bị hắn chính xác bắt lấy.

Kẻ kia công phu không tệ liền lắc cánh tay thoát được, tay còn lại nhanh chóng rút lấy túi tiền. Hắn mỉm cười, một bộ thật tung tăng nhón chân khinh công chạy thoát.

- Đinh Nhân Sâm?

Bất ngờ nghe được ba chữ này, kẻ kia khựng người đành chỉ chạy đi rồi ngoảnh mặt kinh ngạc.

- Trịnh Phi Vũ?

- Quả nhiên là người!

Trịnh Phi Vũ nhếch miệng cười.

Đêm trăng thanh gió, một cỗ rượu thịt được dọn ra. Những người khác đã ngủ hết, chỉ còn Trịnh Phi Vũ và Đinh Nhân Sâm.

- Người có còn nhớ nàng không?

Đinh Nhân Sâm xoay xoay chén rượu trong tay, băng quơ hỏi.

- Chưa từng quên, sao phải nhớ!

Trịnh Phi Vũ ngẩng mặt uống một hơi, cười khổ đáp.

- Hay cho một câu “Chưa quên sao phải nhớ”, nào , ta kính người một chung!

Đinh Nhân Sâm mỉm cười, Trịnh Phi Vũ vui vẻ nâng cốc uống cạn. Hai người cứ thế ngồi giữa chốn rừng núi hoang vu uống cạn chén này lại sang chén khác. Đến lúc trời đã hừng sáng mà chưa ai muốn say, chỉ càng uống càng tỉnh, càng uống càng thấy đắng chát.

- Nếu ta nói...

Đinh Nhân Sâm dừng một chút, hít vào thật sâu như lấy hết can đảm.

- Nếu ta nói nàng vẫn còn sống, người có tin không?

Trịnh Phi Vũ mất rất lâu mới thu được thông tin này vào đầu, hắn khó nhọc mở miệng, chỉ sợ thêm một lần này chịu vết thương sẽ không bao giờ vật dậy được nữa.

- Người nói gì?

- Ta nói... nàng còn sống!

- Thật không? Nàng làm sao mà còn sống? Không, không, không cần nói những điều đó, người nói nàng còn sống, vậy nàng hiện đang ở đâu? Nhanh nói cho ta!

Trịnh Phi Vũ lâu nay sống vật vờ như cô hồn đã quý bất chợt tìm thấy lối thoát linh hồn, đứng phắt dậy hỏi.

Đinh Nhân Sâm lại chưa chút cười, hắn đã lâu như vậy lừa nàng rằng không thể tìm thấy tung tích Trịnh Phi Vũ, cùng nàng phiêu bạt ngày nào tốt ngày ấy, nay cũng đã đến lúc phải buông tay...

- Thực ra lúc ngươi bị Vĩnh Dương hạ độc, ta chẳng biết y thuật chữa độc gì cả, chỉ tiện tay viết ra vài tên thuốc đánh lừa mọi người. Thứ cứu ngươi thực sự... là máu của ta!

- Cái gì?

Trịnh Phi Vũ thấp phần kinh ngạc.

- Mẫu thân của ta là tiểu thiếp Đinh gia, vốn là người học độc được. Vì vậy, từ lúc cưới về đã không nhận được sự tôn trọng như các tiểu thư khác. Người bị đẩy về một cốc nhỏ sau núi, cho đến khi sinh ta vẫn phải một mình ở đó. Người sợ ta sau này cũng sẽ bị đối xử như người nên từ nhỏ đã cho ta dùng qua rất nhiều loại thuốc, được có, độc có... nhờ đó mà ta có được một dòng máu có thể trị bách độc.

Dừng một lúc lại tiếp:

- Hôm nhận được tin báo rằng Huyết Từ trúng độc ở hoàng cung, ta vội vã khinh công chạy đến, nhưng không kịp. May sao đêm đó ngươi say khướt gục bên quan tài nàng phải nhờ người đưa về phòng, ta tiến vào liền nhận ra nàng mới chỉ là đang chết lâm sàng, có thể cứu được. Nhưng làm sao để tuyên bố với thiên hạ việc nàng đã chết nay lại sống dậy? Nói rằng ta lấy máu mình cứu nàng? Chi sợ cả hai giới hắc bạch đạo, triều đình lẫn giang hồ biết được đều không cho ta con đường sống mà mang ta về rút máu.

- Nên ngươi quyết định đốt trụ cả vương phủ?

- Đúng vậy!

Đinh Nhân Sâm khẳng khái đáp. Đó chính là điều tốt nhất hắn có thể làm cho nàng và cho cả hắn lúc bấy giờ, và lại hắn còn có thể tự tạo cho mình một cơ hội. Nhưng xem ra hắn cùng nàng là hữu duyên vô phận.

- Nàng nay ở đâu?

- Dưới chân núi là một thị trấn nhỏ, ở đó có quán trọ Song Hi..

Lời chưa dứt, bóng Trịnh Phi Vũ đã mất hút sau những tán cây.

- Cá đi, cá đi, cá tươi đây!

- Bắp cải xanh đại hạ giá, chỉ hai hào một bó to, một hào một bó nhỏ!

- Vị công tử này, mua lồng đèn đi!

Trên thị trấn nhỏ tấp nập người mua người bán, ồn ào náo nhiệt nhưng Trịnh Phi Vũ không lọt tai được bất cứ lời nào, mọi giác quan, suy nghĩ, cảm giác đều đang hướng để quán trọ treo bảng hiệu rất lớn trước mặt: Song Hi.

Trước nhành mai vàng đã nhú những nụ, chỉ chờ nắng xuân ấm áp sẽ liền nở, một vị bạch y nữ tử chăm chú thưởng hoa. Mái tóc nàng đen dài mượt mà bay bay trong gió, phảng phất hương sen thanh mát.

Cảm nhận được khí tức bức người đằng sau, nàng bất giác quay người. Đôi mắt lạnh đậm đột nhiên mở to kinh ngạc rồi chột trào nước làm ướt mi cong. Cánh môi mềm dâng lên một đường cong mềm mại.

- Chờ được ngươi rồi...

-----Hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngoại truyện 1: Trịnh Phi Vũ và Trịnh Vũ Nhi

Vũ Nhi: *5 tuổi* “Phụ thân, sao người lại đặt con là Vũ Nhi?”

Phi Vũ: “Vũ trong Phi Vũ, Nhi trong Tịnh Nhi.”

Vũ Nhi: “Nghĩa là hạt mưa nhỏ phải không ạ?”

Phi Vũ: “Không, là đôi cánh nhỏ, “vũ” cũng được hiểu là chim, bay bay như vậy nè!” *đang tay miêu tả* “Phụ thân và mẫu thân muốn con sau này xinh đẹp như chim nhỏ, tự do bay lượn.”

Vũ Nhi: “Không muốn đâu! Hải nhi muốn làm con chim to coi!” ()

Phi Vũ: *Nhíu mày nhìn cười* “Sao lại là chim to?”

Vũ Nhi: “Phải như đại bàng thì mới ăn hiếp được loài khác, chim nhỏ thì bị ăn hiếp!”

Phi Vũ: “...”

Ngoại truyện 2:

Có người hỏi tại sao các nhân vật “Tà nữ và yêu vương” luôn mặc một kiểu y phục???

Huyết Từ: *thờ ơ* “Thực ra ta thích y phục trắng.”

(Tà: Trả lời quá đơn giản, tỷ giải thích rõ hơn đi!! ^^~)

Huyết Từ: “Mặc y phục đó là bắt buộc rồi!”

(Tà: -_-)

Vĩnh Dương: “Màu đen tạo cảm giác bí ẩn.”

Đình Nhân Sâm: “Y phục một màu không thể toát lên nhan sắc của ta được, phải là áo nhiều màu mới xong.” (-_-)

Trịnh Phi Vũ: “Trước đó không hay mặc y phục trắng. Sau này thường xuyên mặc vì muốn vận áo đôi với Huyết Từ” *cười sáng lạn

“Đình Nhân Sâm! Ngươi đứng lại cho ta!”. Một cô nương chừng mười tám đôi mươi xinh đẹp vận y phục sạch sẽ vừa chạy vừa gọi to.

“Á! Ngươi làm sao mà tìm được ta?” Đình Nhân Sâm bị gọi đến tên, giật thót nhảy dựng lên tròn mắt nhìn nữ nhân đang gần gũi chạy đến. Hắn nhún chân khinh công phốc lên mái nhà chạy trốn.

Nhưng không lâu sau đó...

“Nhân Sâm đại ca, người có còn muốn thử tài khinh công của ta nữa không?” Nữ nhân xinh đẹp đắc ý mỉm cười, đôi môi nâng lên thành một đường cong hoàn mỹ. Nếu nàng ta không phải đại mỹ nhân, nhất định hai chữ “mỹ nhân” sẽ bị tuyệt chủng.

“Trịnh Vũ Nhi, ta là hảo bạn hữu của phụ thân ngươi, cũng được xem là anh trai của mẫu thân ngươi, sao nói chuyện không dùng kính ngữ!” Đình Nhân Sâm nhanh trí đánh trống lảng.

“Vâng, và sau này người sẽ kiêm luôn chức con rể của họ!” Trịnh Vũ Nhi tinh nghịch cười híp mắt.

“Ngươi... ngươi... mẫu thân ngươi dịu dàng là thế mà sao ngươi lại ngang ngược như vậy?”

“Mẫu thân ta một mình thì làm sao có ta được? Ta xinh đẹp giống mẫu thân nhưng lại được phụ thân một tay dạy dỗ. Người nói: “Sau này Vũ Nhi muốn gì thì cứ tự nhiên lấy, không lấy được thì dùng thủ đoạn mà cướp lấy!””

“Ta hơn ngươi rất nhiều tuổi!” Đình Nhân Sâm cố sống cố chết ôm lấy gốc cây gần đó không chịu buông.

“Không sao, ra đường ai cũng bảo ngươi là nam nhân hai mươi tuổi!” Trịnh Vũ Nhi kiên trì chấp tay sau lưng rướn cổ đến trước mặt hắn.

“Không, không, ta nhất quyết đời này thù thân trong sạch!”

“Tiểu mỹ nhân xinh đẹp, hán không muốn ngươi thì hay là ngươi đi theo chúng ta đi! Ha ha...” Một đám nam nhân phàm phu thô lỗ từ đâu bất ngờ xuất hiện.

“Đúng đó, đúng đó, chúng ta sẽ yêu cô, yêu hết mực, cần gì vất vả năn nỉ tên kia! Khả khả...” Một tên khác mạnh dạn nhào đến, nắm luôn cánh tay Vũ Nhi.

“Rắc... rắc...”

Hai tiếng xương gãy đồng loạt vang lên.

“Á... Á...”

Cánh tay tên kia đang nắm Vũ Nhi đã bị nàng bẻ gãy, mà cánh tay còn lại, rất thảm thương, bị Đinh Nhân Sâm vận lực mạnh đến mức xương gãy đâm cả ra ngoài.

“Dám dùng bàn tay dơ bẩn này động vào nàng? Thật đáng chết!” Đinh Nhân Sâm ánh mắt sắc lạnh vô cùng, quanh thân sát khí tỏa ra nồng đậm.

“Đại nhân xin tha mạng, chúng tôi có mắt như mù không thấy thái son! Xin tha mạng, xin tha mạng...”

Đám người kia vừa xin tha vừa tháo chạy.

“Cứ tưởng ngươi không quan tâm ta!” Vũ Nhi thực cảm động nhìn Đinh Nhân Sâm.

“Hừ, chỉ có ta mới được bắt nạt ngươi, bọn chúng là gì mà dám... Ấy chết!” Biết mình nói hớ, Đinh Nhân Sâm hận không một phát đập chết cái miệng nhiều chuyện.

“Nhân Sâm... ngươi được lắm! Không nói nhiều, mau theo ta về chuẩn bị hôn lễ!” Vũ Nhi nhón chân nhéo lấy tai hắn cho hả giận. Lâu nay thì ra hắn giả vờ để bắt nàng ngược xuôi bận rộn.

“Á... Á... Á... Ta không muốn về, ta không muốn gọi Trịnh Phi Vũ hai người bọn họ là nhạc phụ, nhạc mẫu đâu a! Ta không muốn làm con họ a...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Nữ Và Yêu Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.